

Giới thiệu Falling For King#39s Fortune

Kings of California #3

Thể loại: Lãng mạn

Dịch: Lonelythorn

Theo ý của ông trùm hàng không Jackson King, kinh doanh luôn đề bẹp lãng mạn, và trẻ con đáng yêu nhất là nhìn từ xa. Cho đến khi một người đẹp lạ mặt đã cùng anh chia sẻ mỗi tình - một - đêm - điên - rò tiết lộ rằng anh là cha của con gái nàng.

Nếu Casey Davis nghĩ mình có thể bỏ bom như thế rồi biến mất, là nàng đã không hiểu Jackson. Người của gia tộc King không bao giờ chối bỏ cốt nhục của chính anh ta. Anh quyết ý phải nuôi nấng con bé trong nhà của mình... thậm chí có phải kết hôn với một người gần như xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Tôi bị cho leo cây rồi."

Jackson đóng điện thoại tách một tiếng. Đặt ly rượu rỗng không xuống mặt quầy bar bóng loáng, anh ra hiệu với bartender - Eddie, người đàn ông già dặn hơn với đôi mắt đầy hiểu biết, để đồ đầy ly.

"À," Eddie nói, "Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên của cậu nhí? Mất phong độ rồi à?"

Jackson cười mũi và ngả ra phần lưng lót đệm của chiếc ghế quầy bar màu đỏ. Xoay nửa vòng, anh liếc qua căn phòng chiếu sáng mờ mờ đằng sau. Khách sạn Franklin, khách sạn năm sao duy nhất nằm giữa thị trấn Birkfield nhỏ xíu và Sacramento, kiêu hãnh nhờ có những quầy bar tuyệt nhất bang.

Nó cũng gần một cách tiện lợi với sân bay nhà King, nơi Jackson dành phần lớn thời gian. Anh giữ một phòng ở khách sạn cho những đêm quá mệt không thể tự lái xe về nhà, và coi quầy bar tinh tế này gần như văn phòng của mình.

"Khi thật, không. Chuyện đó không đời nào có đâu. Không cô nàng nào đá tôi hết, Eddie," Jackson nhấn nhò.

"Đưa em họ Nathan hủy hẹn với tôi. Trợ lý của nó lái xe đến chỗ nó trên núi và gặp chuyện. Nathan phải tới giải cứu."

"À." Người bartender gật gù. "Thật vui được biết cậu vẫn tốt như xưa. Tôi tưởng đây là dấu hiệu của ngày tận thế đấy."

Anh đúng là có vận may với phụ nữ, Jackson nghĩ. Hoặc ít nhất, anh đã luôn như vậy. Rồi sẽ đến lúc tất cả mấy thứ đó qua đi. Anh cau mày trước ý nghĩ đó.

"Có chuyện gì à?" Người bartender hỏi.

Jackson nhìn anh ta. "Không phải chuyện tôi muốn đem ra bàn."

"Đúng rồi. Thêm ly nữa. Tới liền đây."

Trong khi chờ đợi, Jackson để ánh mắt mình quét quanh quầy bar được trang trí hết sức nhã nhặn. Căn phòng mờ mờ trong quảng sáng ám áp bởi những chùm đèn giản dị được phản chiếu trên bức tường ốp gỗ, lẫn trên sàn đá cẩm thạch. Chính quầy bar bằng gỗ gu này đã quay quanh căn phòng bằng đường cong uốn lượn gần như nghệ thuật của nó. Ghế ngồi quầy thật dài, với lưng ghế cao được bọc da đỏ, được bày ra cho khách ngồi nghỉ ngơi chốc lát. Mấy chiếc bàn tròn nhỏ nhò rải rác trên sàn, mỗi bàn được điểm thêm ánh nền lung linh. Điệu Jazz nhẹ nhàng, lười biếng vang lên qua những cái loa.

Trong quầy bar này, một người đàn ông có thể thư giãn, một người phụ nữ cô độc có thể thưởng thức ly rượu yên ả mà không bị quấy rầy. Lúc này, nơi đây gần như vắng vẻ. Hai đôi uyên ương ngồi ở bàn họ và cuối quầy bar, một người phụ nữ ngồi một mình, giống Jackson. Theo bản năng, ánh mắt Jackson khóa chặt vào người phụ nữ tóc vàng ấy, và anh mỉm cười. Cô tặng anh cái nhìn ranh mãnh, thứ đốt cháy máu anh trước khi dời sự chú ý trở lại ly martini của mình.

"Cô nàng chỉ ngồi nhìn thôi," Eddie thì thầm khi đồ đầy ly của Jackson bằng thứ whiskey Ireland anh yêu thích.

"Gì cơ?"

"Nàng tóc vàng ấy." Bartender liếc nhìn qua thêm lần nữa. "Thấy cậu tia cô ta. Cô nàng ngồi đó một tiếng rồi, nhấp một ly rượu và tỏ ra đang chờ ai đó."

"Hửm?" Jackson nhìn lâu hơn. Kể cả từ xa, có điều gì đó về cô gái đó khiến máu anh bắt đầu sôi lên. Anh bắt đầu nghĩ có khi Nathan không tới lại là điều rất hay.

"Không tưởng nổi ai lại cho nàng ta leo cây," Eddie nói khi bỏ đi pha chế cho vị khách khác.

Jackson cũng không tưởng nổi. Đó là người phụ nữ đòi hỏi sự chú ý của đàn ông. Anh ngắm những ngón tay dài của cô trượt trên thân ly martini với những cái vuốt ve chậm rãi, cơ thể anh siết lại vì chăm chú như thể bàn tay cô đang di chuyển trên da anh vậy.

Cô ngước lên, ánh mắt dán vào anh. Anh không nhìn rõ mắt cô từ chỗ này, nhưng anh cảm giác rằng có một tia thấu hiểu trong đó. Cô ấy biết anh đang nhìn cô.

Có lẽ cô nàng làm tất cả cái trò vuốt vuốt ve ve cái ly nhằm thu hút sự chú ý của anh. Chúc mừng bé yêu, em làm được rồi.

Cầm ly rượu lên, Jackson ngẫu nhiên bước dọc chiều dài quầy bar, trượt ra khỏi ánh sáng những ngọn đèn để chìm vào bóng tối, ánh mắt không ngừng dán chặt vào người đẹp tóc vàng, đang nhìn anh đi đến. Khi lại gần, anh còn tán thưởng bộ dáng đó hơn nữa.

Cô mỉm cười, và thứ gì đó nóng bỏng gào thét trong anh. Anh đã không biết đến thứ cảm giác này trong...ừm, chưa bao giờ. Sức nóng tức thời. Kể cả từ khoảng cách xa, cô nàng cũng đã ảnh hưởng đến anh theo cách anh không hề mong đợi. Những khả năng mở ra trong tâm trí anh, trong khi anh đang khép lại khoảng cách giữa họ.

Cô xoay người trên ghế khi anh đến gần. Jackson chớp cơ hội đánh giá cô toàn diện. Cô không quá cao, có lẽ khoảng 5ft5[1], nhưng cô đang đi một đôi sandal cao gót màu xanh da trời pha đen, tăng thêm cho cô vài phân.

[1] Khoảng 1m67.

Mái tóc vàng nhạt của cô cắt ngắn, ôm lấy đầu, hai vòng vàng nhỏ trên tai cô tỏa sáng lấp lánh trong ánh đèn, khi cô ngẩng lên nhìn anh. Bộ váy màu xanh sapphire có tay dài, với chiếc váy ngắn và cổ chữ V đủ trẻ để bày ra bộ ngực vừa đúng cỡ.

Đôi mắt to xanh của cô tập trung vào anh, khóe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười mời mọc khi anh dừng lại kế bên.

"Chỗ này có ai chưa?"

"Giờ có rồi đấy," cô nói, giọng nói chỉ là tiếng thì thầm nghe như nhiều đêm dài và buổi sáng biếng nhác.

Anh mở cổ áo sơ mi, nói chiếc cà vạt đỏ và trượt người vào chiếc ghế bên cô, "Anh là Jackson và em rất đẹp."

Cô cười lớn và lắc đầu. "Kiểu này luôn có tác dụng à?"

Anh gạt đầu hiểu biết với cô. "Thường là được hơn. Tối nay nó có tác dụng không?"

"Em sẽ cho anh biết sau khi anh gọi cho em thêm một ly."

Ồ. Anh phải nhớ cảm ơn Nathan vì đã cho anh leo cây tối nay. Xoay người, anh ra hiệu cho Eddie rót thêm, rồi quay lại nhìn cô. Khi đến gần, đôi mắt cô cũng xanh thắm như màu sapphire của chiếc váy. Cái miệng hồng hồng còn đôi môi thì gọi cảm, đầy đặn, cảm dỗ anh chạm vào và chiếm đoạt những gì anh muốn.

Nhưng anh có thể chờ. Chờ đợi là một nửa trò vui.

"Vậy thì, anh có phải biết tên em không ấy nhỉ?"

"Casey. Anh cứ gọi em là Casey."

"Tên đẹp đấy."

"Không hẳn" cô nhún vai. "Tên đầy đủ của em là Cassiopeia."

Jackson cười toe. "Còn dễ thương hơn."

Cô mỉm cười đáp lại và Jackson có thể thề rằng anh cảm giác được máu trong người sôi lên. Người phụ nữ này tóm gọn cả địa ngục lại chỉ trong nụ cười đó.

"Không, thực sự là không hay đâu. Không phải khi anh mới mười tuổi và các bạn anh thì có mấy cái tên kiểu như Tiffany hay Britney hay Amber..."

"Thế là em cho ra đời kiểu rút gọn."

Cô liếc Eddie và thì thầm cảm ơn khi người bartender mang tới ly Appletini xanh nhạt. "Đúng vậy," cô nói. "Và phải cảm ơn cha em vì điều đó. Mẹ em mê mẩn thần thoại Hy Lạp đặt tên em. Cha thích bóng chày. Đặt nickname."

Jackson nháy mắt rồi cười phá ra, ngay lập tức tìm ra sự liên hệ. "Casey Stengel?[2]"

[2] Cầu thủ, huấn luyện viên bóng chày nổi tiếng của đội New York Yankees.

Nổi ngạc nhiên nhá lên trong mắt cô. "Em ấn tượng vì anh biết cái tên đấy. Phần lớn thế hệ chúng ta không biết đâu."

Jackson thả mình vào cuộc tán gẫu, nhận ra mình đang vui vẻ. Hơn cả khiêu chiến về mặt tình dục, anh cũng đang thích thú được tán gẫu với cô. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng điều tương tự xảy ra.

"Làm ơn đi. Em đang nói chuyện với người vẫn còn cả mấy xe tải đựng thẻ bóng chày, nhét cẩn thận vào kho đấy."

Cô nâng ly, chạm môi quanh mép và uống. Jackson cứng như đá ngay tức thì. Miệng anh khô rang, nhịp tim đập bình bịch trong tai. Anh không chắc liệu cô nâng cốc có cố ý khiêu khích hay không, nhưng dù có hay không thì kết quả cũng như nhau cả.

Trong lúc anh ngắm nhìn thì cô bắt chéo chân, một bên chân đi sandal bắt đầu đu đưa. Một tay ôm lấy thân chiếc ly thủy tinh, còn tay kia vuốt phần đế thủy tinh như trước.

Giờ anh chắc chắn cô ta cố tình làm thế. Bởi đôi mắt xanh thăm kia khóa chặt mắt anh như đang đánh giá phản ứng. Anh đã chơi trò này lâu rồi. Cô ta sẽ thấy những gì anh muốn cô ta thấy và không gì khác.

Khi đặt ly xuống, cô liếm một trên như muốn tìm những giọt rượu rơi rớt. Ánh mắt Jackson dán vào cử chỉ đó và bên trong anh xoắn lại chặt hơn nữa. Chó chết, cô ta giỏi thật.

"Casey này," anh hỏi vu vơ, "kế hoạch tối nay của em là gì?"

"Không có gì cả," cô thừa nhận. "Anh thì sao?"

Ánh mắt anh lướt từ mặt cô xuống bộ ngực rồi quay trở lại.

"Không có gì đặc biệt cho tới vài phút trước. Giờ anh có vài ý tưởng nảy ra khỏi đầu đấy."

Cô cắn môi trên như đột nhiên thấy lo lắng, nhưng anh sẽ không sa vào. Tiến trình của cô rất trơn tru. Cô ta quá chắc chắn về bản thân mình. Cô định cám dỗ anh và đã bày ra cả đồng trò quý.

Thường thì Jackson thích làm người chủ động hơn. Nhưng tối nay, anh sẵn lòng cho một ngoại lệ. Chủ yếu vì thỏa thuận đã xong và anh muốn cô hơn cả hít thở.

"Sao không để anh mời em ăn tối trong nhà hàng của khách sạn này nhỉ? Chúng ta có thể tìm hiểu nhau hơn."

Cô cười, nhưng lòng thì không đặt ở đó. Liếc xung quanh để đảm bảo hai người họ được tách riêng trong bóng tối, tận cuối quầy bar, cô nhìn lại anh và nói, "Em thật lòng không có tâm trạng ăn tối, cảm ơn anh."

"Thật à?" Bị kích thích khiến anh hỏi, "Rồi sao?"

"Thực ra, em đã muốn hôn anh từ lần đầu thấy anh rồi."

Giỏi. Cô nàng còn thẳng thắn hơn cả anh dự tính.

"Anh là người ủng hộ trung thành những mong muốn của em."

"Em cá là vậy," cô thăm thì.

Giọng nói của cô hỗn hển và anh có thể thấy được sự căng thẳng trong không khí. Sự căng thẳng mà anh cũng có phần. Tất cả những gì Jackson nghĩ được là hôn cô ấy. Quên bữa tối đi. Mùi vị duy nhất anh muốn có trong miệng mình lúc này chỉ có cô.

Ôi trời, anh quả thực nợ Nathan rồi.

"Câu hỏi là," Jackson nhẹ nhàng nói, ánh mắt dính lấy ánh mắt cô, thách cô dám quay đi, "liệu em có tin vào việc làm chính xác cái em muốn hay không thôi."

"Sao chúng ta không thử tìm hiểu xem?"

Cô nghiêng về phía anh và anh gấp cô giữa chừng, còn hơn cả thèm khát được nếm mùi vị người phụ nữ này. Chỉ vài phút ngắn ngủi, cô đã đẩy anh đến mép vực ham muốn nguyên thủy nhất, giống điều gì đó mà anh chưa từng biết tới.

Môi họ chạm vào nhau và ngay tức thì, tia lửa điện nảy ra giữa họ. Không còn cách miêu tả nào khác. Jackson cảm nhận sự cháy bỏng, vội vã, và buông bản thân trôi đi. Trong bóng tối đó, miệng anh di chuyển trên miệng cô, máu chảy rần rạt từng tĩnh mạch.

Mùi hương của cô - mùi oải hương - ngập tràn trong anh và bao phủ tâm trí. Tất cả những điều anh có thể tập trung được vào chỉ còn là cảm xúc phi thường khi miệng cô ở trên mình, thậm chí khi anh tự nhủ phải lui lại. Đừng đẩy mọi chuyện đi quá xa và quá nhanh. Đây là điều anh muốn tận hưởng. Thích thú. Và để làm thế, họ cần một nơi riêng tư hơn góc khuất cuối quầy bar xa hoa này.

Nhưng khi anh rời ra dùng nụ hôn, cô vói lên, lùa tay qua tóc anh và giữ lại. Miệng anh mở ra cho anh, mời gọi một nụ hôn sâu hơn, mặc cho những ngón tay cô kéo tóc anh đủ mạnh để giật ra vài sợi.

Anh giật lại, cười cười, "Ow."

Cô đỏ mặt, cắn cắn môi dưới và buông tay khỏi đầu anh. "Xin lỗi," cô nói, giọng điệu thăm thì đó xoắn lại trong anh. "Chắc anh đã lòi ra phần hoang dã trong em đấy."

Cô nàng cũng y như anh. Quên bữa tối. Quên luôn mục làm quen. Mọi thứ anh muốn ngay lúc này là có cô bên dưới anh. Bao quanh anh. Anh chưa từng thêm muốn bất cứ người phụ nữ nào nhiều như anh có với người này. Và Jackson không phải kiểu người từ chối bản thân.

"Anh thích hoang dã," anh nói và đặt một tay lên đầu gối cô, ngón tay kín đáo trượt dưới viền chiếc váy kiểu diêm, để chạm vào làn da trần của cô. "Chúng ta nói về hoang dã đến mức nào ấy nhỉ?"

Cô hít vào, tóm lấy ví cầm tay để trên quầy bar và cho tay vào đó như đang lục tìm. Rồi cô đóng ví lại và ngẩng lên nhìn anh, "Um, em nghĩ chuyện này có thể là sai lầm."

"Anh nghĩ em sai rồi." Anh cười thăm khi cô nhảy lên trước sự đụng chạm của đầu ngón tay anh trên đùi mình. "Anh nghĩ em đang cảm thấy hoang dã đêm nay. Và anh biết mình cũng vậy."

"Jackson..."

"Hôn anh lần nữa."

"Có nhiều người ở đây." Cô nhắc anh nhớ.

"Một giây trước có phiền gì em đâu."

"Giờ thì có." Cô đáp.

"Bơ họ đi," anh dỗ ngọt.

Không phải mẫu người thích có khán thính giả, anh không thể bất cẩn trước nhúm người ở quầy bar. Anh không muốn vô ý làm giảm nhiệt của cô, khiến cô lấy lại lý trí. Anh cần được hôn cô lần nữa. Để nhắc cô nhớ thứ đã lóe lên giữa họ. Và lại, ánh đèn quá mờ, anh và Casey lại quá xa những người khác, dù sao có thể họ cũng đang được riêng tư. Vào lúc này, thế là đủ tốt rồi.

Ánh mắt cô ngược lên và khi nhìn vào mắt cô, anh thấy sự do dự. Đủ tốt. Nghiêng lại gần cô, anh giữ một tay ở nguyên trên chân cô, để đầu ngón tay trượt lên cao hơn trên đùi cô kể cả khi anh tóm lấy miệng cô lần nữa.

Cô hít vào một hơi bén nhọn và thật sâu trước sự đụng chạm của môi anh và ngay sau đó, tính kiểm chế của cô bay ra ngoài cửa sổ, đúng như anh hy vọng. Lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh, và khi anh dựa vào gần hơn, trượt tay mình lên cao hơn, cô thờ dãi trong miệng anh và run rẩy dưới cái chạm đó.

"Ra khỏi đây thôi," anh thăm thì lúc xoay sở rời ra khỏi miệng cô.

"Em không thể."

"Chúng ta có thể," anh đáp, những ngón tay lên cao hơn, cao hơn nữa trên đùi cô. Cô ngọ ngoạy theo bản năng, và anh biết cô cũng đang cảm nhận cùng một ngọn lửa như anh. "Anh có phòng trên lầu."

"Ồi..." cô hít vào, thờ mạnh ra và lắc đầu. "Có lẽ không phải ý hay đâu."

"Tin anh đi, đó là ý hay nhất anh nghĩ ra suốt cả ngày nay đấy." Jackson bắt ngờ với lấy ví và ném tờ 100\$ xuống quầy, nhét cái ví lại vào túi và nắm lấy tay cô. "Đi với anh."

Cô ngược lên nhìn anh, và thậm chí cả trong quảng sáng mờ ảo, Jackson vẫn thấy được thứ gì đó lấp lánh, nóng bỏng và cần thiết trong đôi mắt ấy. Cô sẽ không từ chối anh. Lát sau, cô chứng minh rằng anh đúng.

Đứng dậy, cô cầm theo ví của mình trên quầy bar và để anh dẫn ra khỏi phòng. Anh bước nhanh, muốn ra tới thang máy trước khi cô đổi ý. Cô bắt kịp anh, tiếng đôi giày cao gót tạo nên giai điệu rất nhanh trên sàn nhà, tựa như tiếng tim đập điên cuồng.

Jackson không phí chút thời gian nào. Cánh cửa thang máy kêu lên và trượt mở. Anh đẩy người phụ nữ bí ẩn của mình vào trong. Trước khi nó kịp đóng

lại, anh đã ấn cô vào tường và hôn. Lưỡi anh quét qua, quán lấy lưỡi cô và cảm giác được sự đầu hàng trước cả khi cô vòng hai tay lên ôm cổ anh. Cô kéo anh đến gần, dán mình vào anh khi anh ấn người vào cô mạnh hơn nữa.

Hết lần này đến lần khác, anh tàn phá miệng cô, một bàn tay trượt từ eo lên và bao phủ lấy ngực cô. Bất chấp lớp vải lụa màu xanh sapphire, anh vẫn nhận ra nhũ hoa của cô thẳng đứng. Anh trượt ngón cái trên bề mặt yếu ớt đó, lắng nghe tiếng rên của cô và để cho âm thanh êm dịu đó nuôi dưỡng cảm xúc của bản thân.

Cửa trượt mở khi đến tầng áp mái và Jackson bắt đầu đi lùi ra khỏi cô. Tóc cô rối tung hoang dại, đôi mắt đờ đẫn với cái miệng ngon lành mềm mại và bị nụ hôn của anh đánh cắp. Anh khao khát cô điên dại.

Đi xuống hành lang, anh mở cửa căn phòng mình giữ, đẩy cô vào trong rồi đóng sập và khóa chặt cửa lại. Ngay tức khắc, cô trở lại trong vòng tay anh.

Không do dự, không ngại ngần, họ đến bên nhau như thể họ đã chạm vào nhau vĩnh viễn. Không vòng vo, chỉ cần thiết. Không xấu hổ, chỉ khao khát. Không bàn lùi, chỉ có một cảm xúc cuồng loạn phồng lên trong không khí.

Jackson giật mạnh khóa kéo trên váy cô và trượt tay áo xuống. Anh tạ ơn bất cứ vị thánh nào chịu lắng nghe về vụ cô không mặc áo lót. Bộ ngực cô tuyệt đẹp, vừa đúng cỡ và rất cảm động, anh không chờ thêm chút nào nữa.

Bao phủ chúng bằng tay mình, anh kéo và xoắn hai núm vú cương cứng, lắng nghe tiếng rên nhẹ và thì thầm của Casey như thể đó là thứ âm nhạc ngọt ngào nhất từng được sáng tác. Anh cúi đầu nếm nụ hoa nhỏ cứng ngắc đầu tiên, rồi đến bên kia, rồi nhận ra rằng mình phải có cô nhiều hơn.

Tay cô trên vai anh siết chặt, giữ anh trong cô, kể cả khi cô xoay người tránh những cử chỉ thúc ép của anh.

"Nhiều hơn," anh lầm bầm, đầu lưỡi xoay tròn quanh núm vú cô.

"Tất cả."

Và rồi anh đẩy cả phần còn lại của chiếc váy xuống sàn. Nó rơi xuống thành một đồng màu sapphire dưới chân cô, anh giúp cô bước ra. Ngón tay cô giờ đang ở trên áo khoác của anh, cởi nó ra, rồi nói lòng cả vạt lẫn cởi từng nút trên áo sơ mi anh. Tay anh lang thang khắp thân hình tuyệt diệu của cô, trượt trên làn da mát lạnh mùi oải hương hết lần này tới lần khác, tựa như đang cố gắng ghi nhớ mọi nét, mỗi đường cong.

Sau đó lòng bàn tay cô chống trên bộ ngực trần của anh. Anh cảm thấy luồng nhiệt nóng hổi xoắn lại trong anh. Rất nhanh nhẹn, anh tổng khứ nốt bộ quần áo của mình, nâng Casey lên và mang cô đến mặt phẳng gần nhất. Anh sẽ không đợi thêm phút nào nữa. Anh buộc phải có cô. Ở trong cô. Buộc phải biết cảm giác được hơi ấm của cô bao bọc là như thế nào.

"Ngay," cô thào thì khi nằm xuống chiếc ghế sofa dự phòng trong phòng khách. Cô mở rộng chân mình cho anh, với tay lên và trong quảng sáng nhạt từ chiếc đèn vàng, đôi mắt cô cháy bỏng một màu xanh băng giá. "Ngay lập tức, Jackson. Em cần..."

"Anh cũng thế," anh thừa nhận, sẵn sàng để cô biết cô gây ảnh hưởng tới anh ra sao. Không đùa cợt. Không bí mật. Với người phụ nữ này, giây phút này, anh đã muốn cô từ giây đầu tiên cô mỉm cười với mình ngang qua phòng, anh đã đau đớn vì điều này.

Cuộc trò chuyện kết thúc, tất cả những gì còn lại đều được nói lên bằng cơ thể họ. Anh tiến vào trong cô với cú thúc mạnh khiến cô thở dốc, uốn cong người trong lòng anh, thâm yêu cầu anh vào sâu hơn, cứng rắn hơn, nhanh hơn.

Anh đáp ứng.

Mỗi cử động của cô chỉ để thỏa mãn nhu cầu của anh. Mỗi sự đáp trả càng đẩy nhanh ngọn lửa trong họ. Mỗi cái chạm, mỗi cái trượt của da trên da, mỗi tiếng thở dốc, rên rỉ và thở dài hòa vào nhau lại càng đẩy anh lên cao hơn hơn bất cứ khi nào trước đây. Và Jackson muốn nhiều nữa.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, biết rằng cực khoái của cô đang đến gần. Anh ngắm cô khi sự thỏa mãn sáng lên trên gương mặt ấy. Anh lắng nghe cô thở dốc, cảm nhận sự run rẩy của cơ thể cô. Rồi cô khóa hai chân quanh hông anh, giữ lấy anh chặt hơn ngay cả lúc cô lắc hông mình và khóc thét lên tên anh.

Điều gì đó sâu thẳm trong Jackson bật mở và vài giây sau, cơ thể anh bùng nổ, đẩy anh theo cô vào một cơn bão hoang dại, mãnh liệt.

Casey thức dậy lúc nửa đêm. Cô thấy người mình đau nhức, cứng ngắc và, thậm chí thừa nhận rằng, tuyệt diệu. Đã rất lâu rồi cô mới có quan hệ với ai đó. Cô gần như quên mất chuyện đó làm mình dễ chịu đến thế nào.

Cho tới khi cảm giác tội lỗi xuất hiện.

Cô không phải kiểu người tình một đêm. Cô chưa bao giờ làm điều gì thế này trong đời và, cô vẫn đang cố níu lấy sự thật rằng giờ thì mình đã làm rồi.

Ánh trắng tràn vào giường qua cánh cửa kiểu Pháp, dẫn ra một chỗ mà cô đoán là ban công. Cô đã không có cơ hội từ tế nào để khám phá căn phòng. Cô đã đi từ ghế sofa tới giường ngủ, bản tóm tắt "chuyến du lịch" của cô chỉ có vậy.

Chúa ơi Casey, mày đã làm gì thế?

Quay đầu trên gối, cô nhìn người đàn ông đang ngủ kế bên. Anh nằm sấp, tấm phủ lụa kéo lên chỉ qua hông. Một tay anh duỗi về phía cô, và Casey buộc phải nắm chặt tay lại để khỏi với ra, vuốt ve mái tóc đen lòa xòa trước trán anh. Trong khi ngủ, Jackson trông tí nguy hiểm hơn, hầu như dễ bị tổn thương.

Đầu đây vẫn còn sự vững chãi và sức mạnh quán quanh anh, cả trong lúc ngủ. Người đàn ông này là quyền lực của tự nhiên. Cô đang nằm đó, khóa thân và thoải mái trên giường của anh như thể phép thử cho cái sự thật đó.

Cô không định ngủ với anh.

Dẫu vậy, thứ họ đã chia sẻ khó mà coi là tình dục đơn thuần. Tình dục chỉ là chức năng sinh học. Ít nhất thì nó từng như vậy trước đêm qua. Nhưng thứ cô chia sẻ với Jackson vượt quá những gì cô từng trải qua. Ngay cả bây giờ, hàng tiếng đồng hồ sau cái chạm cuối cùng của anh, cơ thể cô vẫn rạo rực. Và đó không phải chuyện tốt.

Vì cô không tìm kiếm một mối quan hệ. Khi thật, cô đã có thứ mình muốn khi họ ở quầy bar. Làm sao cô lại cho phép bản thân mình kết thúc trên giường anh là điều cô vẫn không chắc chắn lắm.

Điều duy nhất cô đảm bảo là, đã quá thời điểm cô phải rời đi rồi. Tốt nhất cô nên đi trước khi anh tỉnh dậy và ngăn cản. Yên lặng, lén lút, cô trượt khỏi chiếc giường khò lỏ. Khí lạnh trong phòng quét lên làn da trần.

Ánh trăng xiên xiên trên chiếc giường phủ chăn, chiếu sáng tấm lưng trần to rộng và rám nắng của Jackson bằng quang sáng vàng. Anh cựa quậy khi ngủ, và tấm chăn trượt xuống để lộ mảng da thịt nhợt màu ngay dưới eo. Casey hít một hơi và bắt bản thân quay đi. Cô không muốn bị cám dỗ mà ở lại. Chuyện này không có trong kế hoạch. Cô đã đi quá xa rồi. Cho phép hormone và nhu cầu cuốn trôi lý trí.

Nhón chân ngang qua phòng như tên trộm khóa thân, cô mau chóng bước vào phòng khách của căn phòng xa hoa và trong ánh tối mờ, mất vài phút tìm quần áo. Nhưng cô không dám bật đèn. Cô không muốn gây nguy cơ đánh thức anh. Không muốn mạo hiểm để anh quấy rầy cô trở vào vòng tay. Vào giường.

"Mày đúng là con cóc," cô thì thầm, khó có thể tin nổi mình lại đẩy bản thân vào tình huống này. Thường thì cô cẩn thận hơn nhiều. Kiểm chế, thực tế.

Khi nhìn thấy chiếc váy bị vứt bỏ, Casey nhặt lên, nhòai người vào váy và vụng về loay hoay với cái khóa lưng. Sao thứ này không ở bên sườn nhỉ? Cuối cùng, ít nhất cô đã mặc xong đồ - trừ cái quần lót cô về đã mất tích. Cô nhặt đôi sandal lên và tìm túi xách. Tìm được nó trên sàn, thò ra dưới chiếc ghế nơi cô và Jackson lần đầu tiên đến với nhau. Nuốt khan, cô tránh nhìn lên ghế, kéo ví ra và đi ra cửa.

Cô cẩn thận xoay tay nắm, mở cửa và để ánh sáng ngoài hành lang chảy vào trong phòng thành một khe hẹp màu vàng. Mặc dù vậy, trước khi bước qua ngưỡng cửa, Casey quay đầu nhìn lại lần cuối. Cô chưa bao giờ ở trong một khách sạn nào tinh tế thế này. Chưa từng ở cùng với người đàn ông nào như Jackson. Thật ra, căn phòng này, người đàn ông này, cách quá xa cuộc sống thật của cô, nó làm cô cảm giác mình hết như Lọ Lem khi mọi chuyện kết thúc. Phép thuật tan biến. Cầu thần chú đã hết.

Cô bước ra hành lang, đóng cửa và gần như chạy vào thang máy.

Đến lúc quay lại thế giới thực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King*#39s Fortune được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Tên cô ấy là Casey. Cao khoảng 5ft5, tóc vàng mắt xanh."

"À," Anna Coric, trợ lý của anh nghiêng ngẫm, "ít nhất điều đó có thu hẹp xuống đấy. Cậu nói là mắt xanh hả?"

"Vui đấy." Nhưng Jackson không cười. Anh tỉnh giấc, thấy bản thân đang ở một mình và nếu mùi hoa oải hương không vẫn vít trên da, nếu anh không tìm thấy chiếc quần lót nữ màu trắng trên sàn phòng khách, có lẽ anh đã tự thuyết phục mình rằng những giờ phút với cô nàng bí ẩn đó không hề tồn tại.

Vì thế quái nào mà cô ấy lại bỏ đi không nói một lời?

Anna, bà mẹ tuổi trung niên của bốn đứa con, làm việc cho Jackson ở sân bay nhà King. Chị lo liệu việc giấy tờ và đảm bảo Jackson cũng như các phi công làm việc cho anh luôn theo đúng lịch trình. Jackson thường nghĩ, nếu quân đội mà có tí thông minh nào thì họ đã thuê những bà mẹ làm tướng chỉ huy rồi. Anna khiến cho đời sống công việc của anh chạy như động cơ máy tối ưu ấy.

Quá tệ là chị không thể làm điều tương tự với cuộc sống cá nhân của anh.

Anh nghĩ về một điều, nhịp ngón tay và nói, "Chờ chút. Cô ấy nói tên đầy đủ của cô ấy là Cassiopeia. Điều đó sẽ giúp chị tìm người."

Anna liếc anh từ chiếc bàn làm việc, nơi chị đang khéo léo điền vào kế hoạch bay tháng trước, báo cáo sử dụng xăng dầu và giờ bay của phi công. Chị tạm dừng công việc, nhấc đôi mắt vui tính màu nâu lên nhìn anh và nói, "Cũng nhiều như khi cậu khiến tôi vui sướng khi nghĩ tôi là một nhân viên thần thánh, tôi cần nhiều hơn một cái tên và màu mắt để tìm ra cô ấy."

"Đúng rồi."

"Bên cạnh đó," chị cân nhắc, "cậu chưa có đủ phụ nữ sao?"

Anh chọn cách hiểu sai ý chị và tặng chị một nụ cười. "Chị nói đúng đấy Anna yêu dấu. Đối với tôi chị còn hơn cả phụ nữ nữa."

Chị cười lớn đúng như anh đoán trước. "Cậu đeo mô-lăm Jackson. Tôi sẽ giúp."

Đeo mô đủ để xoay sở đối chủ đề trước khi Anna kịp bắt đầu nhắc anh nhớ tới những điều mà hiện tại anh không muốn nhớ.

Jackson để Anna làm việc tiếp và quay về văn phòng riêng của mình. Trên đường băng có một tòa tháp, dĩ nhiên rồi, và một công trình với căn phòng dành cho những vị khách giàu có chờ đợi máy bay của họ sao cho thật thoải mái. Căn phòng lát gỗ được trang trí thừa mứa những sofa và ghế bọc lót, sách đọc, TV plasma, cộng thêm quầy bar trang bị đầy đủ và khu đồ ăn vặt. Bên trên căn phòng chính là mấy văn phòng. Một cho Jackson, một cho Anna và một phòng làm nhà kho chính.

Văn phòng của Jackson giống như của Anna, nhìn bao quát sân bay. Tường phòng làm bằng thủy tinh ép để nhận ánh sáng nhưng vẫn hạn chế tối đa độ chói. Và lại Jackson chẳng bao giờ thích bị giam cầm, và những bức tường thủy tinh khiến anh ít cảm thấy mình đang ngồi trong một cái hộp khi anh chắc chắn phải có mặt trong văn phòng.

Thường thì anh thích dành thời gian trên hạm đội phản lực xa hoa mình sở hữu và tổ chức hơn. Dĩ nhiên, anh có dàn phi công làm việc cho mình, nhưng anh thích lối sống chân - không - chạm - đất đã xuyên suốt sự nghiệp kinh doanh. Và cơ hội được bay lượn đã thế chỗ mọi người khác trong tâm trí anh. Thực ra thì cần phải có lệnh của Quốc Hội mới có thể bắt anh giải quyết giấy tờ, nhưng anh có thể bay vòng quanh hầu hết các phi công khác và hạnh phúc nhất khi ở trên trời.

Dẫu vậy hôm nay, anh lại bước tới bàn, ngồi xuống và lơ-phong-cảnh-đi.

"Casey. Casey cái gì chứ? Tại thế quý nào mà mày không hỏi họ của nàng?"

Chán nản, anh ngồi trở lại chiếc ghế da và nhìn điện thoại. Chuyện này không nên làm phiền anh. Không phải như thể anh không quen với những mối tình một đêm. Nhưng chó chết thật, trong kế hoạch thì anh mới là người bỏ đi. Anh không quen với việc để một phụ nữ trườn đi mất vào nửa đêm. Anh cũng không quen với việc phải làm người bị bỏ lại, tự hỏi chuyện khi gió gì đã xảy ra.

Anh phải nói rằng tôi không quan tâm mới đúng.

Khi điện thoại reo, anh túm lấy nó, không bận tâm đến tiếng ồn ào vì anh đang muốn nói chuyện. "Gi thế?"

"Sáng nay vui vẻ quá nhỉ."

Jackson nhú mày khi nghe giọng anh trai. "Travis. Có chuyện gì à?"

"Chỉ ngó qua để đảm bảo là chúng ta vẫn sẵn sàng cho bữa tối cuối tuần thôi. Julie nhờ mẹ cô ấy làm bảo mẫu rồi."

Bất chấp tâm trạng thoải mái, Jackson vẫn mỉm cười. Vài năm trở lại đây anh được thăng chức thành chủ. Hai lần liền. Đầu tiên ông anh cả Adam và vợ Gina trở thành phụ huynh của Emma, giờ gần như một thể lực tự nhiên không thể ngăn cản ở tuổi một rưỡi. Rồi tới lượt Travis và cô vợ Julie. Cô con gái Katie của họ chỉ mới vài tháng tuổi và đã gần như tiếp quản việc nhà.

Dù Jackson yêu mấy cô cháu gái, nhưng sau cuộc viếng thăm hai ông anh, anh lại quay trở về ngôi nhà êm ả với lòng biết ơn mới mẻ. Không gì khiến một người đàn ông thích được độc thân hơn việc ở quanh mấy bậc phụ huynh tự hào ngất trời và đám con họ.

"Vâng," anh đáp, ngồi thẳng dậy tựa một tay lên mặt bàn. Chuyện với cô gái bí ẩn, chuyến bay sắp tới đi Maine và chiếc máy bay cần tân trang đã làm Jackson suýt quên bữa tối với gia đình.

"Chúng ta vẫn làm. Chúng ta đã đặt chỗ ở Serenity rồi. Tám giờ. Có lẽ anh em mình có thể gặp nhau ở quầy bar làm vài chầu tám bảy giờ. Thế có hợp với anh không?"

"Được. Marian có đến cùng không?"

Jackson cau mày. "Chẳng có lý do gì cả. Cô ấy không phải người nhà mình."

"Sẽ thôi."

"Em chưa cầu hôn cô ấy mà Travis."

"Nhưng em vẫn sẽ làm."

"Đúng rồi." Anh đã quyết định hơn một tháng trước. Marian Cornice, con gái duy nhất của Victor Cornice, người sở hữu rất nhiều sân bay tư nhân lớn khắp đất nước.

Gia nhập gia đình họ chỉ là quyết định làm ăn, rõ ràng và đơn giản. Một khi anh cưới Marian, King Jets sẽ còn phát triển hơn nữa. Với sự tiếp cận không giới hạn tới vô số sân bay mới, anh sẽ có khả năng mở rộng nhanh hơn kế hoạch ban đầu cho phép. Gia đình Cornice giàu có, nhưng so với vận độ của gia tộc King mà nói, họ chỉ là lính mới. Với cuộc hôn nhân này, Marian có được cái tên King và vận may đó, thêm vào đó là làm cha cô hài lòng, người được nhận định là mũi nhọn của sự kết hợp này, và Jackson có những sân bay. Tình huống cả hai bên đều có lợi. Bên cạnh đó, cả hai người anh của anh đều bước vào những cuộc hôn nhân vì lợi ích, và chúng hóa ra lại tốt cho họ. Sao anh phải khác đi chứ?

Nếu hình bóng người phụ nữ bí ẩn ấy có xen vào tâm trí, Jackson sẽ bảo bản thân rằng không sao cả, vì anh chưa chính thức đính hôn. Không phải anh đang lừa dối Marian.

"Nếu em định nghiêm túc làm việc này, ý anh là cưới cô ấy, đây sẽ là cơ hội cho Marian làm quen với gia đình," Travis chỉ ra. "Nhưng nếu em không thích thì thôi. Anh sẽ bàn với Adam về bữa tối. Anh đang đưa Julie về trang trại để cô ấy có thể bên Gina và lũ trẻ cả ngày."

"Trời đất." Jackson lắc đầu cười.

"Anh đã bao giờ vẽ ra hình ảnh bản thân mình làm bố chưa Travis? Vì em phải nói, với em nghĩ đến vụ anh với Adam làm bố là chuyện hơi bị quái dị đấy."

"Làm bố cũng quái dị thật," Travis thừa nhận, nhưng Jackson có thể nghe được tiếng cười trong giọng anh, ngay cả qua điện thoại. "Một kiểu quái dị tích cực. Em nên thử đi."

Anh khịt mũi. "Không đời nào đâu anh giai ạ."

"Marian có thể làm em đổi ý."

"Không hẳn." Jackson ngả trở lại ghế. "Cô ấy không phải kiểu phụ nữ hợp làm mẹ đâu. Em thấy thế. Em chỉ có thể làm ông chú tuyệt nhất quả đất, làm hư lũ trẻ rồi đóng gói trả về thôi."

"Sai sót vẫn xảy ra mà," Travis nói. "Mọi người lâu lâu đều bị kinh ngạc một lần."

Được rồi, Travis và Julie không hề định có con, nhưng Jackson sẽ không phạm sai lầm tương tự. "Nhắc đến chuyện này, em là Ngài - cần - thận đấy ạ. Em rất cẩn trọng khi phủ từ đầu đến chân bằng plastic. Em - " Một ý nghĩ ghê rợn lóe lên trong não anh, làm anh nhảy dựng lên khỏi ghế.

"Em chính là bằng chứng của một sự sai lầm đấy, anh biết thừa..." Travis đâm chọc, chờ đợi sự trả đũa và khi không được đáp trả, anh hỏi,

"Jackson? Không sao chứ?"

"Ồn." anh thì thầm, cúp máy khi nói bồi thêm:

"Em phải đi. Chào."

Cẩn thận à?

Anh đã không cẩn thận hôm ấy. Chó chết, anh còn chả nghĩ đến cẩn với chẳng thận cho đến giờ phút này. Đêm qua, anh đã bị nhốt lại trong đôi mắt xanh và cái miệng căm dỗ của cô gái đó. Đêm qua, anh đã để bản thân lạc lối trong giây phút khẩn cấp.

Lần đầu tiên trong nhiều năm, anh không dùng bao cao su.

Jackson lau bầu chùi rửa, đá vào ngăn kéo trên bàn làm việc và lò đi sự đau đớn chạy thẳng từ bàn chân lên. Đáng đời anh nếu có làm gãy một số chỗ. Sao anh có thể dẫn độn đến thế cơ chứ? Không chỉ bất cẩn, anh còn qua đêm với người lạ nữa. Một phụ nữ anh hoàn toàn không quen biết. Người phụ nữ mà, theo như tất cả những gì anh biết, chắc chắn đã lên kế hoạch có một đứa con của dòng họ King giàu có.

Anh sục cả hai tay vào mái tóc nâu sẫm, rồi nhét hai tay vào túi quần jean đen. Từng cơ bắp trên người anh đều cứng lại. Răng hàm nghiến chặt, anh tự nhủ bản thân rằng mặc kệ việc này khó khăn thế nào, anh cũng phải tìm được người phụ nữ đó.

Casey.

Phải tìm ra cô ta, tìm hiểu xem cô ta là cái quái gì và tại sao cô ta biến mất.

Vẫn còn điên tiết với bản thân, anh nhìn ra phong cảnh trải dài ngoài cửa sổ đằng trước. Một số chiếc phản lực đang xếp hàng trên đường băng, nước sơn xanh dương tỏa sáng, đuôi cánh quạt mỗi chiếc đều tự hào trưng ra hình chiếc vương miện vàng được dùng như logo của nhà King. Thường thì niềm tự hào của anh luôn trôi lên mỗi khi nhìn xuống số máy bay đó. Nhìn xuống vương quốc anh đã tiếp quản năm 25 tuổi và kiến thiết nó thành một trong những thứ được thêm muốn nhất thế giới.

Giờ khi anh nhìn xuống, một chiếc trong số những máy bay phản lực kia âm thầm chạy xuống đường bay, hướng lên bầu trời và sai cánh về phía những đám mây.

Trong khi Jackson đứng đó, bị mặt đất trôi buộc, cảm giác như mình ngày càng chìm sâu hơn và sâu hơn nữa vào vũng lầy.

Anh phải tìm ra cô. Đặc biệt là bây giờ. Anh không thể mạo hiểm đánh mất sự liên kết với gia đình Cornice.

Và anh chắc như quỷ rằng mình cũng không sẵn sàng làm cha.

Một tuần sau, Casey nắm điện thoại chặt đến mức khớp ngón tay trắng bệch. "Cậu chắc chứ? Không có sai sót gì sao?"

"Cung à, tớ đã kiểm tra đi kiểm tra lại rồi." Giọng Dani Sullivan, bạn thân nhất của Casey, vang qua loa vừa to vừa rõ ràng, kèm với chút thông cảm. "Không có sai sót gì."

"Tớ biết rồi." Casey thờ dãi, ngả người lên tường bếp và nhìn lên chiếc đồng hồ cucu treo đối diện. Hai kim chỉ năm giờ và con gà gáy lên. Sao cô lại mua cái đồng hồ quái thai thế này nhỉ? Ai cần một con gà cứ gáy lên mỗi tiếng đồng hồ cơ chứ?

Mà ai thèm quan tâm đến con gà ngu ngốc đó?

"Cảm ơn vì đã thúc đẩy chuyện này, Dani."

Dani làm việc toàn thời gian ở một phòng thí nghiệm tư nhân và cô đã tự mình làm bài test, để Casey không chỉ nhận được kết quả nhanh hơn, mà còn hoàn toàn chắc chắn về kết quả. "Tớ rất cảm kích."

"Không có gì đâu tình yêu à," cô nói. "Nhưng giờ cậu định làm gì?"

"Chỉ có một việc tớ làm được thôi." Casey đáp, đứng thẳng dậy và bước ngang căn phòng để cảm cốc trà đá trên bệ bếp lên. Dây cái điện thoại bàn cổ lỗ sĩ này đã bị kéo căng hết cỡ và đang dần dần kéo Casey về chỗ cũ.

"Tớ phải gặp anh ấy."

"Hmmm" Dani suy tư đáp, "cần nhắc đến chuyện xảy ra lần cuối cậu đối mặt với anh ta, có lẽ cậu nên nghĩ đến gọi điện thoại thay thế."

"Cậu sẽ không bao giờ để tớ quên đi phải không?"

Quan điểm về bạn thân là người nào đó bạn có thể nói ra những bí mật sâu kín, đen tối nhất. Rất tự nhiên là cô bộc bạch hết gan ruột với Dani. Mặt trái là, Dani không chút ngại ngùng đề xuất ý kiến bản thân.

"Vấn đề là, cậu vẫn chưa quên phải không?"

"Không" Casey trả lời. Cô vẫn chưa quên. Tệ hơn là, cô đã mơ về Jackson gần như mọi đêm. Cô cứ không ngừng thức dậy với sự nóng bức, đổ ừng cả người vì ký ức có bàn tay anh trên da mình. Ký ức đó, thay vì mờ nhạt đi, lại chỉ càng mạnh mẽ thêm. Chỉ cần chút cố gắng là cô gần như ném được nụ hôn của anh lần nữa.

Mà cô không muốn thừa nhận mình thường xuyên dùng đến cái cố gắng đó như thế nào.

"Nhưng" cô nói, nâng cầm lên hộp một ngụm trà, hy vọng thứ thức uống lạnh sẽ làm nguội mình chút ít, "điều đó không có nghĩa là tớ sẽ mắc lại sai lầm đó. Từng bị mắc bẫy và chỉ có thế."

"À há."

"Cậu biết không, chút ủng hộ sẽ không quá giới hạn gì đâu," Casey cau mày.

"Ồi tớ rất ủng hộ mà." Dani cãi lại, giọng cô hạ thấp xuống để không người nào đang làm việc cùng cô có thể nghe thấy, "nhưng tớ vẫn không nghĩ gặp lại anh ta, dù để nói chuyện, là ý hay. Với loại tin tức cậu sắp thông báo đó, tớ thực lòng nghĩ cậu nên làm cuộc điện thoại từ khoảng cách an toàn thì hơn."

Có thể. Nhưng cô không thể làm thế. Cô thực sự cáu giận vì bị đặt vào vị trí này, nhưng cô không làm được gì khác. Không hề mong đợi gì, Casey lẽ ra không bao giờ nên ra quyết định này. Dù sao mọi thứ cũng đã thay đổi, cô quay trở lại góc tường. Vật chỉ có duy nhất một chuyện cô có thể làm. Điều đúng đắn.

"Không" cô nói. "Tớ phải cho anh ấy biết. Và phải nói khi nhìn thẳng vào anh ấy."

"Không tài nào thay đổi cậu một khi đã ra quyết định," Dani lầu bàu.

"Chuẩn."

"Hãy cẩn thận, được chứ?" bạn cô nói. "Anh ta là người nhà King, cậu biết mà. Thực tế họ sở hữu một nửa California. Nếu anh ta quyết, anh ta có thể

làm đời cậu cực kỳ khổ khổ đấy."

Nỗi sợ hãi cuộn lại trong bụng Casey. Cô cũng cân nhắc chuyện đó rồi. Nhưng cô đã hoàn tất bài tập về nhà. Cô đã nghiên cứu hết về Jackson. Cô biết anh là kiểu tay chơi. Dạng đàn ông lông bông và tùy tiện. Dạng người không hề muốn vướng vào rối rắm.

Nên cô khá chắc rằng bất chấp tin tức cô chuẩn bị thông báo, anh sẽ không gây rắc rối gì. Có thể anh sẽ cảm ơn cô vì thông tin này, đề nghị viết một tấm séc - như thể cô sẽ nhận tiền vì chuyện này ấy - và rồi âm thầm quay trở lại kiểu sống bao gồm những người đàn bà dễ dãi cùng hàng tấn tiền.

"Không đâu," Casey xác nhận, tự hỏi liệu mình đang thuyết phục chính bản thân hay thuyết phục Dani.

"Tớ hy vọng cậu đúng," cô bạn nói. "Vì cậu chắc chắn là đang đặt cược rất nhiều vào việc thoát khỏi chuyện này."

Ồ, Casey biết thừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King*#39s Fortune được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Ngang qua bàn, Jackson nhìn người phụ nữ anh định cưới và cảm thấy hơi thích thú với cô. Nhưng so sánh với những gì anh đã có với người phụ nữ bí ẩn của mình, nó giống như đặt dòng điện của đôi pin A bên cạnh dòng năng lượng điện cường của nhà máy hạt nhân vậy.

Anh thừa nhận rằng bất cứ cái thu hút gì đã có giữa họ thì cũng đang lớn dần theo thời gian. Dù vậy chưa có xảy ra và anh bị bắt phải nhớ về phản ứng hóa học gián tiếp giữa anh với Casey, với bất cứ ai đã ở cùng anh đêm đó. Nó thuộc về tình huống nào khi anh có khoảng thời gian tuyệt vời với một người lạ hoàn hảo hơn bất cứ người phụ nào anh từng mong? Tưởng tượng nụ cười của Casey, Casey trần trụi, với tới anh, lấp đầy tâm trí anh và bắt chấp tất cả, Jackson cảm thấy cơ thể mình bốc cháy và lồng ngực siết chặt.

Cô gái bí ẩn của anh.

Cô đã ở đâu sau lúc đó?

Cô cố tình hấp dẫn anh. Lôi kéo anh theo cách riêng của mình, rồi bốc hơi mà chẳng thêm ngoài đầu một lần. Ai lại làm thế? Vì sao?

Nếu không tìm ra câu trả lời sớm, anh sẽ phát rồ.

"Bố em nói anh có hứng thú với chuyến bay đến những bang phía trên New York," Marian lên tiếng, kéo sự chú ý của Jackson quay lại với mình.

Nên thế. Không phải anh đang có chiếc nhẫn đính hôn chết tiệt trong túi sao? Không phải anh lên kế hoạch cầu hôn tối nay hay sao? Anh đã lên kế hoạch cho cuộc đời mình và chúng không bao gồm những phụ nữ bí ẩn, nên tốt nhất là tiếp tục như thế.

"Ừ, nó đủ lớn cho vài chuyến bay một ngày và anh đã lập sẵn kế hoạch cho phi công của anh rồi," anh nói, nâng cốc cà phê lên uống một ngụm. Bữa tối đã xong, trên mặt bàn chỉ còn đồ tráng miệng. Rất tự nhiên là Marian sẽ không ăn thêm chút Chocolate mousse nào mà cô đã gọi ra, như việc sẽ không nhảy khóa thân trên mặt bàn vậy.

Nếu có điều gì Jackson học được về phụ nữ này vài tháng qua, thì đó là cô ta hứng thú với bề ngoài của sự việc hơn bản chất của nó. Cô nàng gầy nhẳng và gần như chẳng ăn bất cứ cái gì khi chúng được mang ra. Cô nàng luôn hào hứng gọi món, rồi dành tất cả thời gian lấy nĩa đẩy thức ăn vòng quanh cái đĩa.

Cô gái bí ẩn của anh, như anh nhớ, có những đường cong. Một thân hình được sinh ra để cho phép đàn ông chìm đắm vào sự mềm mại của nàng, nâng niu bản thân trong hơi ấm của nàng.

Chó chết.

Marian nhìn anh bằng đôi mắt nâu điềm tĩnh. Mái tóc nâu sẫm túm lại thành nút phía sau cổ và chiếc váy đen kín cổng cao tường khiến cô còn có vẻ mảnh dẻ và khó tiếp cận hơn bình thường. Tại sao anh bỗng đứng lại quan sát Marian bằng con mắt khác?

Và tại sao anh cứ không thể dừng lại được?

Chiếc hộp nhung nhỏ trong túi áo vest của anh nóng như nước trên đồng hồ. Sự hiện diện của nó chính là sự nhắc nhở tương phản đến điều anh có mặt ở đó để làm nhưng, anh vẫn chưa thể hỏi Marian những lời mà không nghi ngờ gì là cô đang mong muốn nghe.

Khi cảm giác được điện thoại rung, Jackson vô cùng hớn hờ với đến nó. "Xin lỗi," anh nói. "Công việc ấy mà."

Cô gạt đầu. Jackson liếc xuống màn hình. Anh không nhận ra đây số này, nhưng vẫn mở điện thoại, "Jackson King."

"Casey đây."

Tìm anh nhảy lên trong lồng ngực. Dù cô chưa giới thiệu, anh cũng vẫn nhận ra giọng nói ấy. Anh đã nghe thấy nó trong giấc ngủ suốt bao ngày. Nhưng làm thế quý nào mà cô có số của anh? Câu hỏi để sang khi khác. Anh liếc nhanh Marian đang dõi theo mình, rồi hạ giọng xuống và nói, "Anh đã muốn nói chuyện với em."

"Anh có cơ hội rồi đây." Cô đáp và anh nghe ra sự do dự trong giọng điệu. "Em ở quán cà phê Drake's trên đường Pacific Coast."

"Anh biết chỗ đó."

"Chúng ta cần nói chuyện. Anh có thể đến đây sớm chừng nào?"

Jackson lại nhìn Marian và cảm thấy chút nhẹ nhõm vì được trốn khỏi bữa tối và khỏi phải hỏi cái câu hỏi mình vốn phải làm. "Cho anh nửa tiếng."

"Được." Cô cúp máy ngay tức thì.

Jackson đóng điện thoại, bỏ trở lại túi áo và nhìn người phụ nữ đối diện.

"Rắc rối sao anh?" Cô hỏi.

"Tí chút." Anh đáp, mừng rỡ rằng cô sẽ không cần giải thích. Chẳng nghi ngờ gì là cô đã quen với việc cha mình bỏ bữa ra khỏi bữa tối để đi lo công chuyện. Với đến ví, anh rút tiền trả và món tiền boia rất hời. Rồi anh đứng lên đề nghị, "Anh sẽ đưa em về trước."

"Không cần đâu," cô trả lời, nhắc cốc cà phê uống một ngụm. "Uống xong cà phê em sẽ tự về."

Chuyện đó không ổn. Anh bỏ cô để đi gặp người phụ nữ khác đã đủ tệ rồi. Điều tối thiểu anh có thể làm là đưa cô về nhà. Song Marian có ý tưởng riêng.

"Đừng ngốc Jackson. Em hoàn toàn có khả năng gọi taxi. Đi đi. Lo việc của anh đi."

Anh không nên thấy nhẹ nhõm, nhưng anh đã thấy thế. Một con sóng nhẹ nhõm nho nhỏ tấp qua anh. "Thôi được rồi. Mai anh sẽ gọi em."

Cô gạt, nhưng anh đã quay đi và lách qua những chỗ ngồi ăn tối, lẩn rất nhiều bàn phủ khăn trải. Anh khó mà nhận ra mọi thứ xung quanh. Tâm trí anh đã đóng chặt vào cuộc gặp sắp tới mất rồi. Cuối cùng anh cũng sắp gặp lại cô gái bí ẩn của mình. Cuối cùng sẽ khám phá ra ý định đằng sau việc cô đến tìm anh. Anh sẽ biết liệu cô có phòng ngừa khi họ ở với nhau hay không.

Nếu cô ra bài đủ tốt, có lẽ hai người họ có thể có thêm một đêm hoan ái tuyệt diệu nữa.

45 phút sau, anh đỗ xe bên ngoài Drake's. Quán này gần như một đế quốc ở nơi này của California. Suốt hơn năm mươi năm, Drake's luôn bán rẻ, thức ăn ngon và không bao giờ đóng cửa.

Khác xa sự tao nhã của nhà hàng anh vừa rời khỏi, khi Jackson đẩy cửa Drake's, anh bắt gặp mớ âm thanh hỗn tạp. Tiếng nói chuyện, cười đùa, tiếng một đứa bé khóc lóc. Đồ bạc va vào khay lỉnh lỉnh và chạm của đồng đĩa bản được các nhân viên cấu kính thu dọn. Chiếc đèn trần sáng chói còn nữ phục vụ, đang mài kiếm tra mấy cái móng bóng lộn, trông sáng y hệt cái bóng đèn khi nhìn Jackson.

Tuy vậy anh khó mà nhận ra điều đó. Thay vì vậy, ánh mắt anh quét khắp các bàn tới khi tìm được người muốn gặp. Tóc vàng, hai má nhợt nhạt và đôi mắt xanh chăm chú nhìn anh.

"Cảm ơn," anh nói, bước ngang qua người phục vụ, "tôi tìm được bàn rồi."

Xuyên qua đám đông, con đường hẹp tí giữa dãy bàn, anh nhìn không rời mắt Casey và cố gắng đọc được những cảm xúc lần lượt xuất hiện trên nét mặt cô. Nhưng không được gì mấy vì chúng thay đổi quá nhanh.

Ruột gan anh thắt lại. Điều gì đó hiện ra.

Tối nay, cô không ăn diện nhằm quyến rũ anh. Tối nay, cô mặc chiếc áo phông tay dài màu xanh nhạt, mái tóc ngắn vàng hoe thì hơi rối, như thể cô đã luồn tay qua đó. Cô cũng đeo vài ngôi sao nhỏ trên tai và đang nhảy nhay môi trên.

Lo lắng sao?

Cô ấy nên như thế, anh tự nhủ. Anh có vài điều muốn nói với cô và anh hơi nghi ngờ chuyện cô sẽ thích chúng. Nhưng chó chết, chỉ nhìn cô thôi cũng đã làm anh nóng và cương lên rồi. Cô có cách tác động đến anh không giống bất kỳ người phụ nữ nào khác. Không phải điều anh muốn tự thú nhận với mình, chỉ có mình cô mà thôi. Nhưng nó là vậy. Niềm khao khát mãnh liệt quá khó lờ đi. Anh dừng chân cạnh bàn cô, mở miệng muốn nói rồi ngậm lại.

Bên cạnh cô, trong cái xe nôi vải nhựa màu đỏ, là cái ghế trẻ con. Và ngồi trên cái ghế ấy là một bé gái. Jackson cau mày nhìn đứa nhỏ - chắc chắn chưa được một tuổi - quay lại nhìn anh và nhe hai cái răng trắng bé xíu xiu cười với anh.

Với đôi mắt của chính anh.

Dứt mắt khỏi đứa trẻ, Jackson liếc Casey và nghiêng răng, "Cái quái gì đang xảy ra đây?"

Trong tích tắc, Casey tự hỏi liệu Dani có thật là không đúng hay không. Có khi cô nên thông báo tin này với anh qua điện thoại. Ít nhất khi đó, cô sẽ không phải đối mặt với một người đàn ông cao to, gập đứ kinh khủng nhìn xuống mình như thể mình vừa rơi từ trên trời xuống.

Casey nhìn anh đến nơi. Khi anh lại gần, khoác bộ vest hàng nghìn đô, nhìn những chồn giống Drake's chỉ như cái giò picnic so với một nhà hàng năm sao. Rõ ràng anh đã ra ngoài khi cô gọi điện. Và cô không thể đứng thối mác anh đã ở với ai.

Giờ đây, nhìn vào mắt anh - đôi mắt giống hệt với những gì cô nhìn thấy mỗi sáng, khi con gái tỉnh dậy và mỉm cười với cô - và dần xuống nỗi lo lắng trườn trong dạ dày. Cô biết trước rằng anh sẽ tức giận, và đã chuẩn bị sẵn. Không có nghĩa là cô phải thích điều đó.

Đúng thế, cô chỉ đang làm chuyện đúng đắn. Điều duy nhất cô có thể làm, là trở thành chính con người mình. Nhưng không phải cô muốn thế. Hay cô cảm thấy dễ chịu với cuộc chất vấn.

Cô quan sát anh chuyển ánh mắt từ cô sang đứa bé, rồi quay lại, và cảm thấy sự căng thẳng của anh dâng cao. Cô không cần phải thấy điều đó trong cách vai anh cứng đờ hay cái cằm siết chặt. Cô cảm thấy, nó tỏa ra xung quanh anh tựa như ngọn lửa tìm đến bụi nhùi.

Mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn trong vài phút tới.

"Sao anh không ngồi xuống đi Jackson?" Cuối cùng cô lên tiếng, vẩy tay về chiếc ghế đối diện. Bình tĩnh nào, cô tự nhủ. Cả hai đều là người trưởng thành rồi. Chuyện này có thể được giải quyết nhanh chóng và bình tĩnh.

Như thể nhớ ra họ đang ở nơi công cộng, anh gượng gạo trượt vào chỗ, chống khuỷu tay lên bàn và nhìn cô chằm chằm.

Có lẽ không bình tĩnh lắm. Nhưng ít nhất anh cũng không muốn quát tháo hay cãi vã chồn đông người. Chính xác thì tại sao cô chọn Drake's để mời anh tới là bí mật nho nhỏ. "Cảm ơn anh đã đến."

"Ồ, giờ lại lịch sự ấy hả?" Anh lắc đầu và nhìn sang đứa bé, giờ đang vui vẻ gặm gặm góc cái bánh quy.

Casey biết anh nhìn thấy gì. Một cô bé nhỏ nhắn với nhúm tóc nâu quăn và đôi mắt nâu thật to. Hai má con bé hồng lên nhờ giấc ngủ ngắn trên đường đến chỗ ăn tối, nụ cười nở rộng, rọi sáng thế giới.

Nhưng Jackson có vẻ không vui cho lắm. Trông anh giống bị đập vào đầu hơn. Casey khó mà trách anh vì bị shock. Đứa con gái là điều tốt đẹp nhất từng đến với Casey. Nhưng Jackson đang bị tát vào mặt bởi cái sự thật mà cô đã sống chung gần hai năm nay.

Rất nhiều chuyện để mà tiếp nhận.

Đặc biệt với người như anh.

Theo như cuộc điều tra vô cùng chi tiết đời sống của cô với anh, anh là tay sát gái. Dựa vào sự quyến rũ của cô ở quầy bar một tuần trước. Cô đã biết anh sẽ đáp lại mình nếu cô tỏ ra thích thú dù chỉ một chút. Đó chính là những gì anh đã làm. Anh là dạng đàn ông không thể đưa ra lời cam kết nào dài quá vài tuần. Anh chỉ đề tâm đến vui thú của bản thân, sống tự do tự tại.

Không phải người bỏ xuất sắc.

Khi ánh mắt anh trở lại người cô, Casey cứng rắn hơn. Sự buộc tội và chỉ trích sáng lên trong đôi mắt cô khó mà bỏ qua.

"Vi chúng ta đang rất lịch sự, em có muốn giải thích cái quái gì đang diễn ra ở đây không?"

"Đây là lý do em gọi anh. Để giải thích."

"Bắt đầu bằng việc làm sao em có số của anh xem," anh nói và gật nhẹ khi phục vụ bàn lại gần với tách cà phê. Cô ta khéo léo xoay tách trên đĩa lót, rót cà phê, rồi chuồn mắt trước cái nhìn khinh miệt của anh.

"Em gọi tới văn phòng của anh ở sân bay King," cô lên tiếng khi họ chỉ còn một mình. "Tiếng ghi âm trên máy trả lời tự động nêu ra số điện thoại của anh trong trường hợp khẩn cấp. Em nghĩ chuyện này đủ khẩn cấp."

Anh thở ra, uống một ngụm cà phê rồi cẩn thận đặt tách xuống, như không thể tin bản thân sẽ không ném nó vào tường. "Được rồi, giờ thì, em giải thích tất cả những chuyện còn lại xem sao. Đầu tiên là tên đầy đủ của em."

"Casey Davis."

"Em là người ở đâu?"

"Em sống ở ngoại ô Sacramento. Một thị trấn nhỏ tên Darby."

Anh gật đầu. "Ok. Còn về..." Anh liếc đưa bé lần nữa.

Casey hít sâu, hy vọng dần được nỗi lo lắng đang gặm nhấm trong thâm tâm. Cô biết chuyện này sẽ rất khó khăn. Cô chỉ không mong mình sẽ cảm khi đến thời điểm phải nói.

Thông cổ họng, cô giục bản thân lên tiếng. Nên cô với ra và vuốt ve gáy con gái. "Đây là Mía. Con bé gần chín tháng và - " cô dừng lại nhìn sâu vào mắt anh - " con bé là con gái anh."

"Tôi không có con." Mắt anh nheo lại không hơn gì đường kẻ, ánh nâu trong mắt sắc như dao.

Vài giây trôi qua, cuối cùng anh nói, "Tôi không biết cô muốn giờ trò gì ở đây, nhưng đừng hòng. Tôi chưa bao giờ gặp cô cho đến một tuần trước."

"Em biết."

Anh bật cười ngắn ngủi, nhưng chẳng có chút hài hước nào trong đó. Ánh sáng chói mắt từ ngọn đèn trần đổ xuống người anh, khiến những đường nét trên khuôn mặt tối đi một cách khó hiểu chứ không tô đậm chúng. "Tôi đến đây để tìm hiểu xem cô là ai, tại sao cô cho tôi leo cây và xem xem liệu cô có cố bẫy tôi bằng cách cố ý có thai hay không... hóa ra cô luôn luôn ra tay trước."

Casey ưỡn thẳng người, bị xúc phạm nghiêm trọng. Cô chỉ cố gắng làm điều đúng đắn còn anh thì cho rằng - "Tôi không làm chuyện như thế."

"Cô cố ý bẫy tôi đêm hôm đó."

"Không khó cho lắm," cô dễ dàng nhắc anh nhớ lại rằng không hẳn cô đã bắt cóc, trói anh vào giường và giờ trò phù thủy. Nhưng ngay khi nhớ lại đêm hôm đó, cơ thể cô đã run lên bất chấp mọi nỗ lực.

"Đây không phải vấn đề." Anh xua tay ngắt ngang cuộc cãi vã. "Cô đã lên lịch và chứng kiến nó từ đầu chí cuối. Điều tôi muốn biết, là tại sao?"

Vội lấy cái khăn ăn, cô gấp lại lau miệng Mía mặc cho cô con gái cố giãy ra. Rồi Casey nhìn Jackson lần nữa. "Tôi tới đó để lấy mẫu DNA của anh."

Anh lại cười. To hơn. Khắc nghiệt hơn. "Cô đi cả quãng đường dài để lấy nó đấy!"

Cô đỏ mặt, cô biết thế. Cô có thể cảm thấy hơi nóng lan ra trên má và ghét việc mình không thể tránh đỏ mặt mỗi khi xấu hổ. Liếc quanh nhà hàng, cô đảm bảo rằng những khách hàng khác không chú ý chút xíu nào, trước khi hần học thì thầm, "Tôi lấy mấy sợi tóc của anh. Nhớ khi anh hôn tôi - "

"Cô hôn tôi trước theo như tôi nhớ," anh cắt ngang.

Đúng rồi. Cô đã làm thế. Mọi phần của kế hoạch đã đi sai nghiêm trọng sau khi miệng cô áp vào miệng anh. Và một cơn sốc khó chịu đang cháy trong cô. "Tốt thôi. Tôi hôn anh. Nhớ lúc tôi kéo tóc anh không?"

"À có," anh nói, ngả trở lại ghế, tay khoanh trước ngực. "Cô nói mình đang hoang dã một chút."

"À ừ." Cô nhồm lên khỏi ghế như thể muốn đứng lên đi lại. Cô luôn nghĩ nhanh hơn khi đi lại. Nhưng cô khó có thể tách ra khỏi cái bàn có Mía đang ngồi trên ghế. "Tôi cần tế bào của anh để kiểm tra."

"Sao cô không hỏi thôi?"

Giờ thì cô bật cười. "Phải rồi. Tôi sẽ đến chỗ một người hoàn toàn lạ mặt và hỏi xin mẫu DNA của anh ta."

"Thay vào đó, cô đến bên một người lạ mặt và hôn anh ta à?"

Nhíu mày, cô thừa nhận, "Lúc đó thì nó là ý tưởng hay."

"Thế phần còn lại thì sao?" Anh hỏi. "Đó cũng nằm trong kế hoạch của cô hả? Qua đêm với tôi để làm gì? Làm sao đó mà bẫy tôi vào vụ gì đó hả? Khiến tôi bắn lên để không ai trong hai ta để tâm đến bất cứ cách phòng tránh nào?"

Cô hơi co rúm lại chút xíu. Cô còn chẳng nghĩ đến vụ phòng tránh đêm hôm đó. Cách cô nhớ lại đêm hôm đó, cô đã quá nóng cháy, quá cần kíp, nên đã hoàn toàn vượt ranh giới với sự khao khát chưa từng biết tới, suy nghĩ về bao cao su chưa hề xuất hiện trong đầu. Ngủ biết bao cơ chứ?

"Tôi không lên kế hoạch gì hết," cô xác nhận. "Những chuyện còn lại đêm đó chỉ... tình cờ." Ánh mắt bắn về phía anh. "Nhân tiện đang nói về chủ đề này, tôi muốn xác nhận rằng mình hoàn toàn khỏe mạnh. Hy vọng anh cũng có thể nói thế."

"Vâng tôi cũng thế."

Thoát được một mối lo, cô tự nhủ.

"Tốt rồi."

"Còn mỗi lo kia thì sao?" Anh chậm rãi hỏi, như đang đánh giá phản ứng của cô.

"Ý anh là dính bầu á?"

Anh hất đầu về phía Mía. "Cô có vẻ đủ mẫn đề, đó là câu hỏi có lý thôi."

"Anh khỏi phải lo," cô đáp. "Các bác sĩ nói tôi sẽ khó có thai theo cách thông thường."

Lông mày anh nhướng lên khiến cô hơi lúng túng. Lịch sử cá nhân của cô chỉ có vậy. Riêng tư. Đây không phải điều cô muốn đem ra thảo luận với người khác.

"Vì vậy..."

Lại một lần nữa, anh gạt đầu ra hiệu về phía Mía, đang tóp tép và đập cái bánh quy cho trẻ mọc răng xuống mặt bàn.

"Xem này," anh lên tiếng gọi sự chú ý, "hãy quên mọi chuyện khác đi một lát và quay trở vào vấn đề thực sự lúc này." Anh liếc Mía và Casey những muốn giấu con gái khỏi cái nhìn định giá ấy. "Cô cần DNA của tôi. Vì sao? Chúng ta chưa hề gặp nhau. Làm sao cô nghĩ tôi là cha của con cô?"

Thêm những chuyện cá nhân mà cô không muốn bàn luận. Nhưng cô đến đây đêm nay bởi vì cảm thấy mình không có cách nào khác.

"Gần hai năm trước," cô lên tiếng, hạ giọng đủ để không ai có thể nghe lén, "Tôi đến phòng thí nghiệm Mandeville..."

Cô thấy sự vỡ lẽ trên nét mặt anh. Hai mắt anh mở to, cái miệng mím chặt thả lỏng một chút, và ánh mắt khi nhìn Mía lần này, choáng váng nhiều hơn là giận dữ hay nghi ngờ.

"Ngân hàng tinh trùng" anh thì thầm.

"Đúng." Casey hơi nhồm nhồm ghế, thảo luận chuyện này không được vui vẻ cho lắm với bất kì ai, dù có là "người hiến tặng" biến sự ra đời của con gái cô thành sự thật đi chăng nữa.

Anh lắc lắc đầu, lấy tay vuốt mặt và nói, "Chuyện đó là không thể."

"Rõ ràng," cô đối lại, "là có thể."

"Không cô không hiểu."

Ánh nhìn của anh dính chặt lấy cô lần nữa, thăm lạng đòi lấy lời giải thích làm sao chuyện này có thể xảy ra. "Đúng, lúc học đại học, tôi thừa nhận là có tới phòng thí nghiệm với bạn. Chúng tôi thua cá cược và -"

"Cá cược sao?"

Anh lờm lờ. "Dù sao thì tôi cũng đã đi, hiến tặng và không nghĩ gì đến nó mãi tới năm năm trước. Tôi nhận ra mình không muốn một đứa con không biết đến tôi, đang lớn lên ở đâu đó. Tôi nói với họ rằng tôi muốn cái mẫu đó bị hủy đi."

Con rùng mình quét qua cô khi nghe những lời đó. Cô liếc con gái, khi làn sóng yêu thương chảy qua cơ thể, cô cố tưởng tượng một cuộc đời không có Mía. Không thể tưởng nổi. Bằng cách nào đó, nhờ lỗi lầm quan liêu nào đó, yêu cầu của Jackson đã chìm chìm giữa mớ bong bóng giấy tờ, bị quên lãng và lờ đi. Cô chỉ có thể mừng rỡ. Biết được mình suýt nữa không có Mía chỉ càng làm đứa con nhỏ càng quý báu hơn.

Cô mỉm cười. "Tôi mừng là họ không làm như anh yêu cầu."

"Rõ ràng vậy."

Không khó để đánh giá cảm xúc hiện thời của anh. Giờ đây anh đang tránh nhìn Mía bằng mọi giá. Với Casey thì chẳng sao. Cô không muốn anh hứng thú với con gái cô. Mía là của cô. Là gia đình cô. Casey chỉ ở đây vì cảm thấy Jackson có quyền biết anh có một đứa con.

"Tôi tưởng ngân hàng tinh trùng nặc danh chứ," lát sau anh nói.

"Lẽ ra là vậy."

Khi tới phòng thí nghiệm Mandeville, cô đặc biệt đảm bảo mình sẽ không bao giờ biết danh tính cha đứa trẻ. Dầu sao cô cũng không tìm kiếm mối quan hệ nào. Cô không cần ai đó giúp mình nuôi con. Tất cả những gì cô muốn là một đứa con để yêu thương. Một gia đình của riêng mình.

Khi cô cho là danh tính của người hiến tặng được bảo vệ cẩn mật, Casey đã thấy khuây khỏa. Và sự khuây khỏa đó vẫn ở với cô cho tới một tháng trước.

"Tôi nhận được một email" cô nói nhỏ.

"Gửi từ phòng thí nghiệm Mandeville. Nó ghi tên tôi, mã số hiến tặng tôi chọn và xác nhận anh là người cho."

Anh cau mày khi nghe đến đó."

"Cũng bình thường thôi, tôi rất điên tiết. Toàn bộ quá trình lẽ ra phải nặc danh, theo như tôi nhớ. Tôi gọi đến phòng thí nghiệm để phàn nàn," cô kể cho anh nghe, với những ký ức ngập tràn tâm trí, cô lại cảm thấy bất lực vì sự lừa dối mình từng trải qua khi lần đầu đọc email đó. "Họ đang gặp khủng hoảng. Có vẻ như ai đó đã đột nhập máy tính của họ và gửi hàng tá email tới những người phụ nữ, xác minh danh tính cha của con họ. Dĩ nhiên chuyện đó không được phép xảy ra, nhưng đã quá muộn để thay đổi bất cứ thứ gì."

"Tôi hiểu."

Hai chữ, được rút lên đến mức việc anh có thể thở ra chúng đã là cả một kỳ tích. Tốt thôi. Casey hiểu chuyện này đáng kinh ngạc. Nhưng anh phải hiểu rằng cô cũng chẳng vui vẻ với nó tí nào.

"Tôi không muốn biết tên cha của con gái mình." Cô khẳng định. "Tôi đã không hứng thú với đàn ông và giờ cũng không. Dù sao thì tôi cũng không đến ngân hàng tình trùng tìm kiếm một mối quan hệ lâu dài. Tất cả những gì tôi muốn là một đứa con."

Cơ hàm anh xoắn lại và tia chớp cảm xúc lảng xuống trong mắt anh, ngăn cô nhìn ra ẩn tượng dù là nhỏ nhất về suy nghĩ của anh.

"Cô phát hiện điều này một tháng trước."

"Đúng."

Anh nhịp ngón tay trên mặt bàn. "Sao cô lại đợi lâu thế mới nói cho tôi hay?"

Mặc cho giọng anh thậm chí còn nhỏ hơn, Casey không khó khăn gì nhận ra con giận giấu sau câu nói đó.

Cô nhấp một ngụm cà phê đá rồi nhấc mắt khi nó trôi xuống cổ họng. "Nói thật là ban đầu, tôi định không nói cho anh biết."

Lông mày anh nâng lên.

"Nhưng rồi đủ sớm, tôi nhận ra rằng anh có quyền được biết nếu anh thực sự là cha của Mia."

"Cô nghi ngờ sao?"

"Tại sao không?" Cô phản pháo. "Có hacker đột nhập hệ thống máy tính của phòng thí nghiệm không có nghĩa hẳn giới việc đó." Rồi cô nhìn thẳng vào mắt anh. "Bên cạnh đó, anh rõ ràng không phải kiểu người cha tôi muốn có cho con mình. Khi tới Mandeville, tôi đặc biệt yêu cầu tình trùng của một nhà khoa học."

Mất một giây, nỗi si nục lóe lên trên mặt anh, sau đó anh cười to và lắc đầu như thể không tin được họ thậm chí còn đang nói chuyện với nhau. "Nhà khoa học?"

"Tôi muốn con tôi thông minh."

Anh lờm cờ. "Tôi tốt nghiệp đại học loại ưu."

"Chuyên ngành tiệc tùng à? Hay tán gái?"

"Tinh cờ là tôi có bằng MBA[3], mà chẳng phải việc của cô đâu."

[3] Master of Business Administration - Thạc sĩ quản trị kinh doanh.

Nhờ có vụ điều tra, cô đã biết rồi, nhưng trọng điểm là, cô biết rõ điều Jackson King coi là tối quan trọng của cuộc đời. Nó chẳng phải động lực trí tuệ gì cho cam.

"Chuyện đó không phải vấn đề nữa," Casey thờ dai. "Tôi yêu con gái tôi, không quan tâm cha nó là ai."

"Cho đến khi cô phát hiện ra cha nó là Jackson King," anh đáp lại, "cô đến tìm tôi. Thế ra cuộc gặp gỡ nho nhỏ này có ý nghĩa chi đây?"

"Anh làm ơn nhắc lại?" Giọng cô thoáng chút ngọt ngào như bà di Grace của cô.

"Cô nghe rồi đấy Casey Davis. Cô đến giới thiệu tôi với con gái tôi - "

"Con gái của tôi," cô chữa lại, tự hỏi vì sao cuộc đối thoại đột nhiên giống như cuộc khẩu chiến.

"Điều đó khiến một thằng đàn ông tự hỏi, cô thực sự muốn gì từ tôi? Tiền à?" Anh vói vào túi áo ngực và lôi cái ví da đen ra. "Sau này cô muốn bao nhiêu? Tìm chút trợ cấp nuôi con phải không? Chuyện này là thế chứ gì?"

"Đừng là diễn hình," cô nói, cảm nhận ngọn lửa điên tiết chậm rãi cháy lên trong lòng. "Dĩ nhiên anh nghĩ đến tiền bạc. Đó là cách anh nhìn nhận thế giới đây nhĩ? Tôi đã bảo anh rồi, tôi không cần thứ gì của anh hết."

"Tôi không tin cô."

Cô hít vào một hơi mãnh liệt ước chi cô chưa bao giờ nói cho anh ta biết về Mia. "Cứ nghĩ kiểu gì anh thích. Tôi chẳng ngăn được. Nhưng tôi đi khỏi đây được. Cuộc tâm tình nho nhỏ này xong rồi."

Quay người, cô tháo đai cho bé con khỏi chiếc ghế cho trẻ, nhắc Mia lên trong tay và ôm nó sát vào người khi bỏ chạy ra khỏi quán. Cảm nhận hơi ấm của Mia tựa vào mình giống như mùi hương thơm xoa dịu cơn giận khuấy đảo trong cô. Jackson King nghĩ ngay làm gì cũng chẳng sao. Cô đã làm điều phải làm, giờ cô có thể ném nó ra sau đầu. Cô có thể tập trung vào con gái mình rồi.

Khi đứng lên, cái túi đeo trên vai trượt xuống bên đùi mặc quần jean, Casey nhìn xuống Jackson. Vào thời điểm đó sự thương hại nổi lên trong mắt cô. Bởi vì anh ta không thể hiểu nổi mình đã mất đi nhiều thứ đến thế nào, không biết gì về đứa trẻ mình góp một tay tạo ra.

"Tôi nghĩ anh có quyền biết anh đã góp phần khiến cho đứa bé xinh đẹp này trở thành sự thật, dù có sẵn lòng hay không," sự ghê tởm len lỏi trong từng từ ngữ của cô. "Nhưng giờ tôi thấy đó là sai lầm. Đừng bận tâm làm gì Jackson. Mia sẽ không bao giờ biết cha con bé nghĩ về nó "nhiều" thế nào."

"Phải vậy không?" Anh mỉm cười, rõ ràng đang tin rằng sự nóng giận vì bị xúc phạm của cô chỉ là một màn diễn khác. "Cô sẽ nói gì với nó về tôi đây?"

"Tôi sẽ nói với nó anh đã chết." Cô êm ái đáp. "Bởi vì theo như tôi hay, anh đúng là như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Falling For King*#39s Fortune được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cô bỏ đi rất nhanh, anh để cô làm thế.

Nhưng rồi, cú shock cũng làm anh nguội đi một chút.

Jackson chỉ cách cô một hai bước phía sau, xúc cảm còn nguyên nhảy nhót trong đầu anh. Anh thậm chí còn không thể tin điều đang xảy ra. Ở tuổi ba mươi mốt, anh làm cha. Cha một cô bé đã ra đời gần một năm mà anh không hề hay biết. Một thằng đàn ông phải làm cái quái gì với tin ấy đây?

Ánh mắt anh dán chặt vào Casey khi cô nhanh chóng chạy băng qua khu đỗ xe và bắt chấp con tức giận, anh cũng không thể ngăn bản thân ngưỡng mộ bóng lưng cô. Chiếc quần jeans dán vào phía sau chân cô như lớp da thứ hai và ngay tức khắc, ham muốn dấy lên trong anh, hòa nhịp với cơn giận trong lòng.

Casey đã đến xe mình, đặt em bé vào ghế xe khi anh bắt kịp cô. Con gió biển lạnh lẽo tấp vào anh khi lại gần, gần như có ai đó, ở đâu đó cố gắng kéo anh ra xa.

Cái quỷ gì không biết.

"Em không thể cứ bỏ bom anh rồi đi thế được."

Cô quay ngoắt trở lại, đóng băng anh bởi cái nhìn gay gắt rồi rì rầm, "Coi chừng tôi đấy."

Anh liếc đứa bé đang nhìn họ bằng đôi mắt nâu to tròn. Sau khi bị mấy cô cháu gái quần quanh vài tháng, Jackson nhận ra biểu hiện đó trên mặt đứa trẻ. Cô nhóc có vẻ bối rối và sắp khóc tới nơi. Không phải điều anh muốn. Nên anh hạ thấp giọng, cố nặn một nụ cười thay vào đó, "Xem này, em làm anh kinh ngạc. Ép uống anh. Anh nghĩ em biết điều đó."

Casey chẳng buồn để ý đến anh, mà thay vào đó đang đánh nhau với sợi đai của chiếc ghế. "Cái đồ ngu ngốc này luôn گیر với tôi."

Anh không muốn nói đến cái ghế trẻ con. Cố gắng kiên nhẫn hơn, cuối cùng anh gỡ tay Casey, lờ đi tiếng rít tức tưởi vì chạm vào cô mà ra, đẩy cô sang bên và nói "Để anh làm cho."

Cô cười. "Làm sao anh biết gì về ghế trẻ con cơ chứ?"

"Anh có hai cháu gái," anh lẩm bẩm, không buồn nhìn cô.

Anh đã luyện tập nhiều lần năm ngoái, đối phó với tất tạt trang bị có thể đi kèm với một đứa bé. Emma có nhiều hành lý hơn cả cha mẹ bé và chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, đồ chơi lẫn đồ dùng của Katie đã chiếm cứ vườn nho.

Trong vài giây, anh bấm khóa an toàn. Anh nhìn xuống con gái của chính anh và cố gắng tập trung trí óc vào cái sự thật đơn giản ấy. Không được. Giữ nguyên tư thế, anh chạm một ngón tay lên má đứa bé và nhận được tiếng cười khúc khích vì sự quấy rầy. Trái tim anh nhói lên với cảm giác lạ lẫm khi nhìn vào đôi mắt quá giống mắt mình.

Khi ra khỏi xe, anh vẫn còn mỉm cười cho đến khi bắt gặp ngọn lửa trong mắt Casey.

"Cảm ơn," cô nói nhanh, rồi đẩy anh ra để đóng cửa xe rồi vòng sang ghế lái.

Jackson đi ngay sau gót cô. Trước khi cô kịp mở cửa xe và chạy trốn, anh tóm lấy tay cô lần nữa.

"Chỉ vài phút thôi có được không?"

Cô giãy ra và anh buông tay. Lừa một tay qua mái tóc, anh hít sâu, nhìn quanh bãi đỗ xe kín chỗ rồi nhìn trở lại cô. "Anh không biết em muốn gì ở anh."

"Không gì cả," cô đáp giọng mỗi mệ.

"Tôi đã nói thế rồi. Giờ tôi phải đi."

Anh đập một tay lên cửa xe và giữ nó lại. Cúi người xuống, anh nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của cô, "Em đã biết đứa bé - "

"Mía - "

"- Mía" anh chữa lại, "gần hai năm. Anh chỉ vừa biết có -" anh kiểm tra đồng hồ. "Mười phút. Có lẽ em nên cho anh giải lao một chút hử? Không phải ngày nào một thần dân ông cũng phát hiện ra mình đang làm cha khi ngồi trong tiệm ăn 24h đầy mùi bò viên đâu."

Nụ cười quá mức ngấn ngai trên môi cô lại biến mất trong khoảnh khắc.

Tâm trí Jackson đang chạy đua. Anh chỉ vừa nhận được tin tức lớn nhất đời mình. Anh nên làm thế quái nào với nó đây?

"Thôi được," cô lên tiếng. Anh có thể nhìn ra nỗ lực tỏ ra lý trí đang đòi hỏi cô. "Anh cần thời gian. Anh có tất cả thời gian anh cần. Anh có vĩnh viễn nếu cần." Ánh mắt cô khoan vào anh. "Trong lúc anh làm quen với điều đó, Mía và tôi sẽ quay lại cuộc sống của mình."

"Chỉ vậy thôi?"

Cô cúi bản gập đầu, những ngôi sao bạc trên tai cô nháy lên với anh, phản chiếu ánh đèn bãi đỗ xe. "Chỉ vậy thôi. Anh cần phải biết, giờ anh biết rồi. Hết."

Anh nhìn qua cửa xe vào ghế trong. Anh không thấy được mặt Mía, nhưng không cần nữa. Hình ảnh đó cháy bỏng trong ký ức anh. Anh ngờ rằng mình có bao giờ quên được lần đầu tiên nhìn cô bé.

Thứ gì đó trọng đại vừa xảy ra với anh và chết hết đi nếu anh biết mình đứng được ra trong bãi đỗ đông nghẹt này có ý nghĩa gì. Nên anh để Casey đi. Để cô mang con gái anh đi.

Tạm thời thôi.

Cô sẽ sớm biết rằng anh không phải người dễ bị bỏ rơi bất cứ khi nào cô muốn.

"Được. Đưa Mía về đi."

Rời khỏi chiếc xe, Jackson bước sang một bên để cô mở cửa. Anh chú ý thấy nỗi ngờ vực cảnh giác trong mắt cô, nhưng chẳng buồn làm gì để xoa dịu điều đó. Cứ để cô lo lắng chút xíu đi. Cô tổng anh vào mớ bong bóng trong có vên vên vài phút đồng hồ. Lo lắng về điều đó là chuyện tối thiểu cô có thể làm.

Cô quăng túi xách vào ghế phụ lái, bấm vào mép cửa xe nhìn anh. Trong ánh sáng mờ mờ, cặp mắt xanh thẳm của cô tối đi. Trò đùa của bóng đêm? Hay của ai khác?

"Tôi đoán đây là lời tạm biệt rồi," cô nói, nặn ra nụ cười chỉ chạm đến khóe môi.

"Tôi không cho là chúng ta sẽ gặp lại nhau, nên sống tốt nhé Jackson."

Anh nhìn cô rời đi, ghi nhớ biển số xe và lập xong kế hoạch khi quay trở về xe mình.

Mía có lẽ đã ngủ trong phòng, ngôi nhà rất yên tĩnh. Casey vẫn tràn ngập lo lắng. Gặp lại Jackson hóa ra quá khó khăn. Cô chưa từng mong sự giằng xé tình dục đó mạnh như trước kia. Nhưng rồi, ngắm khuôn mặt anh khi anh nhìn Mía và nhận ra sự thật đã nảy ra trong cô. Anh trông vẫn hấp dẫn, dĩ nhiên rồi. Nhưng cũng có một dòng cảm xúc ngấm ngầm nữa. Ánh nhìn của một người đàn ông có được thứ gì đó anh ta chưa bao giờ hy vọng sẽ thấy. Như thể anh trượt chân ngã vào kho báu vậy - chỉ ngay trước khi đôi mắt ấy trở nên lạnh lùng và toan tính.

Điều đó khiến cô hơi bất an.

Tóm lại thì như Dani chỉ ra, gia đình King là quyền lực vô cùng mạnh mẽ ở California. Sẽ ra sao nếu anh quyết định lấy Mía ra khỏi tay Casey? Sau đó? Không, cô lập tức tự nhủ. Anh đã ký vào đơn khi hiến tặng tinh trùng, từ bỏ mọi quyền với đứa bé. Dẫu cho với quyền lực của gia đình, anh có thể phủ nhận lá đơn kia. Anh không muốn có con.

Thay vì đó, thực ra anh lại nghĩ Casey đến tìm anh vì tiền!

Đó có thực là cách anh nhìn thế giới xung quanh không? Mọi thứ đều được giải quyết bằng quyền séc hoặc cái ví dày? Anh thật sự tin rằng cô sẽ lợi dụng con gái để kiếm tiền? Anh đã quen biết kiểu người kinh khủng nào thế?

"Ừ ừ," Dani nói. "Giọng cậu tràn ngập vui vẻ và hạnh phúc."

"Ok," cô thừa nhận, "không hạnh phúc. Lẽ ra mình phải biết bản thân không thể gạt cậu." Casey rót thứ rượu màu vàng ánh nắng vào ly, đóng nút chai và chú ý đến nhãn hiệu. Kings Vineyard. Hoàn hảo. Ngay cả khi anh không ở đây, cô cũng được gọi nhớ tới Jackson. Như thể cô cần nhắc nhở vậy.

Cô gần như cảm thấy anh lúc này, khi an toàn trong căn bếp bé xíu. Sức mạnh vốn có của đàn ông lần sự hiện diện đều lần lữa. Ít nhất, nó là vậy trong trường hợp của cô.

"Không tuyệt vời cũng không dễ chịu. Anh ta rất hấp dẫn và không vui cho lắm." Casey gật đầu xác nhận, buộc bản thân tô điểm thêm cho buổi đêm bằng cách thêm vào, "Nhưng chuyện xong cũng nhanh. Mình về nhà với Mía và Jackson rồi đi."

"Vĩnh viễn chứ?" Dani hỏi.

"Hy vọng vậy," Casey thừa nhận. "Anh ta nói cần thêm thời gian để đánh giá. Mình bảo anh ta bọn mình không cần gì của anh ta, nhưng không chắc anh ta có nghe không. Mặc kệ thế nào, vấn đề là, nhiệm vụ hoàn tất. Mình bảo anh ta, giờ xong rồi, và mình được quay lại cuộc sống bình thường. Ném tất cả ra sau đầu."

"Cậu thực lòng nghĩ chuyện này sẽ dễ vậy sao?" Dani dừng lại, che nửa ống nghe lại nói, "Mikey, đừng chạy tàu hỏa trên đầu em. Ngoan nào."

Casey cười toe. Tin là Dani và mớ hoang dã của cô giữ mọi thứ trong tầm ngắm. "Có chuyện hả?"

"Đánh trống lảng giỏi lắm," Dani cười với cô. "Câu trả lời là có. Mình yêu ông xã, đừng hiểu nhầm, nhưng khi nào Mike trông bọn trẻ, giống như chúng đang chỉ huy cả nhà hơn. Khi đến lượt mình, mình dành phần lớn thì giờ kiểm soát thiệt hại."

Chồng Dani là Mike, nhân viên cảnh sát của Darby, làm việc ban đêm còn Dani làm ban ngày. Theo cách đó, luôn có một phụ huynh bên lũ trẻ. Một bậc phụ huynh mệt mỏi, nhưng ít nhất lũ trẻ được gia đình chăm sóc. Dĩ nhiên Dani khẳng khái đã lâu rồi cô chưa được ngủ với chồng, cô chỉ có hồi ức về chuyện đó thôi.

Ký ức của Casey mặt khác, lại rõ ràng và rục rờ. Đây chỉ là một phần vấn đề.

"Mình chỉ không tài nào hiểu cậu chăm Mía một mình kiểu gì," Dani nói, quay chủ đề trở lại Casey. "Ý mình là, Mike và mình có lúc tách ra, nhưng chúng mình luôn biết rằng có ai đó đứng sau ủng hộ. Để quay về. Để khóc lóc."

Cô biết rằng làm điều này, cô và con gái sẽ đơn độc. Với cô thì gần như không sao cả. Nếu đôi khi ghen tị với mối quan hệ của Dani và chồng cô ấy, cô hiểu rằng thế là bình thường.

"Mình chưa bao giờ nghĩ về chuyện này theo góc độ khác," cô thừa nhận, đặt chai rượu trở lại tủ lạnh và nâng ly hớp một ngụm.

"Khi mình quyết định mang thai, mình biết mình sẽ đơn độc. Dĩ nhiên rồi, chẳng có ai giúp đỡ cả, nhưng mình cũng sẽ không phải chia sẻ con bé với bất kỳ ai khác."

"Đâu chỉ chia sẻ những chuyện xấu đâu Casey," Dani nói.

"Thật tốt khi có ai đó để đôi ca và nói, 'Này anh thấy không? Con chúng mình giỏi thật nhỉ?'"

Casey hắt hắt cảm. "Mình có cậu để mà gọi điện khoe khoang. Bên cạnh đó, Mía và mình vẫn xoay sở tốt."

"Mình yêu cậu và Mía điên cuồng, cậu biết mà. Và chẳng ai nói cậu không giỏi khi tự làm mọi việc."

"Nhưng sao? Mình nghe thấy chữ nhưng ở đâu đó."

"Được rồi, nhưng," Dani đáp. "Mình nghĩ cậu đang rất phi thực tế khi tin rằng Jackson King sẽ biến mất nếu cậu muốn thế."

Bụng dạ Casey giật nhẹ một cái và cô uống một ngụm rượu nữa. Cô không muốn tin bạn mình, nhưng không phải cô đã nghĩ y như thế lúc trước, khi tắm và cho Mía đi ngủ hay sao?

Jackson xuất thân từ một gia đình giàu có và quyền lực. Nếu muốn gây chuyện cho cô, anh làm được. Dù đúng hay sai, cô bắt đầu ước chi mình chưa

từng liên lạc với Jackson.

Casey ngã vào một trong hai chiếc ghế gỗ được kéo ra chỗ chiếc bàn bé tẹo trong góc bếp. Cô nhìn chăm chăm ra ngoài bóng đêm bên kia khung cửa sổ, nơi có khoảng sân sau bé bằng cái tem thư và cổ gạt nỗi sợ đi.

Lắc lắc đầu, cô nói, như thuyết phục mình hơn là thuyết phục Dani, "Tại sao anh ta quay lại cơ chứ? Anh ta không cần có con. Phong cách sống của anh ta dựa trên chủ nghĩa khoái lạc. Anh ta làm điều anh ta muốn vào lúc anh ta muốn. Anh ta có một ngôi nhà hiếm khi ở lại, công việc khiến anh ta phải bay vòng quanh thế giới, và anh ta chính xác không phải là ứng cử viên cho danh hiệu Quý Ngài Có Trách Nhiệm."

"Dù vậy đi nữa cũng à," Dani đáp nhẹ nhàng. "Anh ta chưa có lý do gì để nhận trách nhiệm trước đây phải không?"

"Không. Chưa có." Casey đặt ly xuống bàn và cẩn thận gỡ dây điện thoại quấn quanh vai. "Và bằng cách nói ra sự thật, mình đã cho anh ta một lý do nhỉ?"

Sáng hôm sau, Jackson đến trang trại nhà King, triệu tập một cuộc họp gia đình khẩn cấp. Anh đối mặt với cả hai người anh, mừng vì không ai trong số họ mang theo vợ.

"Em có thực sự thấy báo cáo DNA không?" Adam hỏi.

Jackson dừng đi qua đi lại trong phạm vi căn phòng thanh nhã, và bắn cho ông anh cả cái nhìn. "Không."

"Tại sao không?" Travis ngồi trên cái ghế da tối màu, đòi hỏi.

Liếc anh một cái, Jackson tóm lại, "Em hơi bị shock được chưa? Có một đứa con anh không hề biết đột nhiên nhảy ra thì kinh ngạc hơn anh tưởng đấy. Và lại, em không cần đến cái bản báo cáo ấy. Anh sẽ hiểu ý em khi gặp Mia. Con bé trông giống y như Emma và Katie." Anh dừng lại để tạo ấn tượng, rồi thêm vào, "Xinh hơn, dĩ nhiên, nhưng em là cha nó mà."

Adam khịt mũi và lắc đầu. "Chắc chắn em tiếp nhận chuyện này tốt hơn anh tưởng."

"Anh đáng ra nên nhìn em tối hôm qua."

Jackson đã dành cả đêm lang thang trong căn nhà mà anh hiếm khi ở. Những căn phòng trống rỗng, những người giúp việc sống lâu dài ở đó đã đi nghỉ và anh đã lắng nghe tiếng vọng của bước chân mình hàng giờ đồng hồ.

Anh cố gắng tưởng tượng ra thanh âm tiếng cười của một đứa trẻ vang lên trong căn nhà to lớn, nhưng khó mà làm nổi. Không hề thật sự biết rằng liệu anh có muốn làm không. Nhưng ngay cả khi anh tự nhủ như vậy, anh đã nhận ra rằng một phần trong anh đã dành chỗ cho con cái trong cuộc đời mình.

Travis lắc đầu và cốc cà phê của anh. Adam thì khác, ngồi cạnh bàn của anh ấy, đôi chân bắt chéo, gác lên một góc bàn.

"Cô ta muốn gì?" Anh điềm tĩnh hỏi.

"Cô ấy nói là không gì cả."

"Phải rồi." Travis phun ra.

Jackson bước ngang sân nhà để đối diện với hai ông anh. "Nhìn này, cô ấy chỉ phát hiện ra em là người cha. Em kể với hai anh là cô ấy tới ngân hàng tình trùng và -"

"Anh không tin nổi là em làm thế," Adam cắt ngang.

"Đấy không phải vấn đề," Jackson nói với anh, từ chối nhớ lại sai lầm trong quá khứ. "Mất bò mới lo làm chuồng."

"Nó nói đúng," Travis lên tiếng, đứng dậy đổ đầy cốc cà phê từ cái ấm trên bàn Adam. "Chuyện xảy ra thế nào không phải vấn đề. Vấn đề là chuyện gì sẽ tới tiếp theo."

"Em muốn chuyện gì sẽ tới?" Adam hỏi.

Chết đi nếu anh biết.

Anh vung tay lên trời và để chúng rơi xuống tự do. Chuyện này là điều mà anh không được chuẩn bị để đối đầu. Chuyện gì đó chưa từng xuất hiện trên màn hình rada của anh, nữa là nói về nó. Giờ chuyện đã rồi, anh buộc phải đi tiếp và quyết định chuyện gì sẽ làm kế tiếp.

Hình ảnh của Casey và Mia lấp đầy tâm trí anh. Anh đã làm cha.

Anh nên làm cái quái gì với điều đó đây?

"Jackson?"

Thoát ra khỏi suy tưởng như người chết đuối với lên mặt nước, Jackson nhìn Adam và lặng lẽ nói, "Con bé là con gái em. Em sẽ không bị tách ra khỏi con bé. Casey sẽ phải đối mặt với sự thật. Mía là người nhà King. Con bé sẽ lớn lên với nhận thức điều đó có nghĩa là gì."

Adam và Travis nhìn nhau và gật đầu, quay lại nhìn anh.

"Dĩ nhiên rồi," Adam nói.

"Con bé là người trong nhà," Travis thêm vào.

"Mẹ nó sẽ không giống thế," Jackson nói với họ.

"Em sẽ phải tìm cách giải quyết."

"Em làm được," anh nói, dấu cho trong thâm tâm, anh công nhận rằng một phụ nữ cứng đầu như Casey sẽ không dễ dàng bị cho vào tròng.

"Còn chuyện cần phải nhớ nữa," Lát sau Travis bổ sung. Anh đợi đến khi hai người anh em nhìn mình mới nói, "Cậu còn phải cân nhắc đến cả Marian trong toàn bộ chuyện này."

"Marian." Jackson thì thầm tên cô gái và lắc mạnh đầu, nhớ ra mình chưa nghĩ đến cô một lần nào từ đêm hôm đó. Nhưng chẳng sao hết, anh quyết định. Anh và Marian có thỏa thuận làm ăn mà thôi. Không giống như kết hôn vì tình yêu. Anh sẽ nói với cô chuyện đã xảy ra và để cô biết rằng vụ hứa hôn sẽ phải hoãn lại. "Cô ấy sẽ hiểu."

"Điều gì làm em nghĩ thế?" Adam nhắc nhở.

"Vi cô ta muốn sự kết hợp này. Và cha cô ta cũng muốn cuộc hôn nhân nữa," Jackson bảo aanh. "Có King Jets lên kết với các sân bay của nhà Cornice sẽ là quảng cáo tốt cho họ và họ biết điều đó. Sự hiện diện của chúng ta mang đến còn nhiều công việc hơn cho họ."

"Vẫn sẽ không làm cô ta vui vẻ khi nghe chuyện đưa bé đâu," Travis nói.

"Cô ta phải đối diện với chuyện đó," Jackson tuyên bố, không muốn chấp nhận bất cứ phản đối nào khác. "Em sẽ chỉ giải thích rằng em phát hiện ra em có một cô con gái."

Sự yên lặng đáp lại anh. Rồi anh nhắc lại phần động trời nhất của câu vừa nói. "Em có một cô con gái."

Travis cười. "Anh hiểu em cảm giác thế nào. Lạ lắm phải không?"

Lạ ư, đúng vậy, Jackson nghĩ khi thầm nhắc lại hai chữ con gái. Một phần trong anh run lên vì điều đó.

Nó cũng làm anh chao đảo. Anh chưa từng lên kế hoạch cho chuyện này. Nếu ai đó hỏi thẳng toẹt xem anh có muốn làm bố không, anh sẽ ngay lập tức nói không. Nhưng giờ, đối mặt với sự thật về Mía, anh nhận thấy bản thân muốn hiểu về con bé. Muốn con bé hiểu anh.

Hạt giống của thứ gì đó trong anh đã mọc rễ, nở hoa bất chấp cái tình huống lạ lẫm anh vướng vào. Có một cô bé đang sống nhờ có anh. Thế không phải là họ vẫn có mối liên hệ với nhau, dù rất ít ỏi hay sao?

Các anh trai nhìn anh với sự thấu hiểu và anh vui mừng biết rằng anh không đơn độc. Cuối cùng thì, họ đã chứng minh chính họ cũng có thể sống sót qua việc làm cha.

"Dường như anh em nhà King sẽ toàn sản xuất ra con gái cho đời sau," Travis cười.

"Cho anh cả một nhà toàn những cô bé như Emma anh cũng vui," Adam nói, rồi nhủ mảy. "Cho đến khi bọn con trai lảng vảng đến."

"Chúng ta chưa cần lo về chuyện đó đâu," Travis đáp.

Mặc dù vậy Jackson vẫn tái đi một tí. Anh mới phát hiện ra con gái, giờ anh sẽ phải lo nó lớn lên? Hẹn hò? Gặp những gã như anh?

Làm cha chỉ kéo ra một đồng chuyện rắc rối.

Sáng ngày kế tiếp, Casey để Mía vui vẻ dành thời gian tập đi, nhảy nhót trên sàn, miếng đế giày plastic tạo ra tiếng chíp chíp, báo cho Casey biết con gái ở đâu vào mọi lúc. Tiếng cười khàn khàn của Mía tràn vào căn phòng đầy ánh nắng, và Casey cũng mỉm cười khi tập trung vào chương trình đồ họa trên máy tính.

Sự nghiệp tại gia của cô, Papyrus, gần đây bắt đầu khởi sắc. Cô thiết kế và làm những cuốn sách ảnh độc quyền, thiệp tặng quà, đồ dùng văn phòng thiết kế riêng lần thiệp mời cho mọi dịp từ đám cưới đến tiệc sinh nhật. Cô có một lượng khách hàng tuy nhỏ, nhưng được chọn lọc và danh sách đó đang không ngừng tăng lên, nhờ những lời đồn thổi.

Cô làm chủ giờ giấc, giải quyết việc gia đình và có nhiều thời gian cống hiến cho con gái. Thế giới tốt nhất có thể. Nếu chút lo lắng nào mang tên Jackson King xuất hiện trong đầu óc cô vào buổi sáng tươi đẹp này, cô nỗ lực phối hợp để lờ đi.

Nói chuyện với Dani đêm hôm trước thực chất đã củng cố thêm lòng tin của Casey rằng cô sẽ không phải lo lắng về Jackson. Đúng thế, Dani nghĩ anh sẽ quay lại, nhưng Casey chắc chắn rằng bạn cô đã sai. Jackson đơn giản chỉ không phải là kiểu người thích cô con gái anh ta sinh ra khi không có cách nào từ chối. Mía không phù hợp với lối sống của anh ta, điều mà Casey hết sức vui mừng.

Không nghi ngờ gì rằng Jackson đã ở trên một chiếc phi cơ xa xỉ, bay đi Paris, hay London...

"Chuyện đó sẽ như thế nào nhỉ?" cô thăm thò, dựa lưng vào ghế và nhìn Mía ngang qua phòng, đang bận nhai nhóp nhép bên tai của chú gấu teddy yêu dấu. "Tuồng tượng mà xem, con yêu, nhảy lên chiếc máy bay của con và đi bất cứ nơi đâu con thích. Chúng ta sẽ đi đâu?"

Mía bi bô, vẫy vẫy tay và đột ngột ném gấu teddy xuống sàn. Trước khi cái miệng nhỏ xíu của nó kịp ngoạc ra khóc, Casey bật dậy khỏi ghế. Nhặt món đồ chơi lung tai lên, cô quý xuống trước mặt Mía, đưa Teddy lại cho con bé và vurun người tới hôn lên trán nó.

"Con nghĩ sao con yêu? London à? Không đâu," cô nói khi Mía lắc đầu và bật cười. "Con đúng đấy. London đang là mùa xuân, đường sá đầy mưa. Okay, thế thì Paris nhé! Chúng ta sẽ đến Louvre và mẹ sẽ cho con xem những bức tranh tuyệt đẹp. Con có thích không?"

Tự nhiên là Mía không hiểu câu hỏi, nhưng con bé thích được mẹ chú ý, nên nó nhảy lên trên ghế và vui sướng bi bô.

"Tốt lắm! Chúng ta sẽ đi những chuyến du lịch ẩm thực nữa, con thấy sao? Mẹ con ta sẽ thấy tất cả những ánh đèn đẹp đẽ của thành phố và kiếm cho con ít đồ ăn trẻ em kiểu Pháp thật ngon nha?"

Mía lại khúc khích và Casey ngừng lại lắng nghe. Còn có âm thanh nào đẹp hơn tiếng cười từ trong thâm tâm của con gái cô? Đôi mắt to màu nâu của Mía lấp lánh, nhúm tóc nâu phát phơ trên đầu cô bé như vàng hào quang mỏng còn đôi má phúng phính hồng hào.

"Mẹ biết làm gì nếu thiếu con đây?"

Casey hỏi, bỗng nhiên tràn đầy tình yêu đến mức không thể chịu nổi. Xóc đứa bé lên khỏi ghế, cô âu yếm con bé, vùi mặt vào cổ Mía để tận hưởng mùi hương dịu nhẹ hoàn toàn thuộc về bé.

Rời ra, Casey nhìn xuống cô con gái bé bỏng, băng khuâng nói, "Mẹ nên cảm ơn cha con. Dù có biết hay không, anh ấy cũng đã tặng mẹ món quà tuyệt vời nhất trên đời."

Chuông cửa reo, Casey mang theo Mía, bước ra khỏi căn phòng, phòng làm đồ, dọc xuống hành lang ngắn và ngang qua phòng khách nhỏ xíu, bừa bãi. Bằng chứng về sự hiện diện của Mía ở khắp mọi nơi. Từ cái cũi kẹt bên cửa sổ cho tới số đồ chơi trên sàn nhà và chỗ quần áo sạch bong đã được gấp gọn trong giỏ giặt là để tạm bợ trên chiếc ghế tình nhân.

Casey nhắc Mía cao hơn lên hông mình và tự động rướn tới nhìn qua mắt mèo trên cửa.

Jackson.

Anh trông khác tối hôm trước. Hôm nay anh mặc quần jean xanh cùng chiếc áo T-shirt đóng khuôn vào bờ ngực rộng. Trên túi ngực trái có chiếc vương miện vàng được thiết kế với chữ King Jets bên dưới. Nhìn anh có vẻ dễ gần hơn... bởi vậy mà nguy hiểm hơn.

Lập tức, nhịp tim của Casey chạy đua và miệng khô rang. Anh ấy làm gì ở đây? Sao anh tìm được cô?

"Làm sao?" cô thì thào, tự trả lời câu hỏi ngu ngốc của mình. "Mày cho anh ta biết tên và nơi ở. Dĩ nhiên anh ta tìm được. Đần thật."

Chuông cửa reo lần nữa và Mía ré lên.

"Suýt..." Casey nhú mồm, đang đưa con gái, hy vọng giữ con bé im lặng.

"Anh nghe thấy tiếng con đấy!" Jackson gọi qua cửa.

m sắc giọng nói của anh vang dội trong cơ thể Casey. Cô cố nói với bản thân rằng con run rẩy nó tạo ra chẳng qua chỉ là lo lắng. Nhưng dù cô có không chú ý đi nữa, thì cơ thể vẫn bất chấp lý trí, đáp lại người đàn ông đó đúng cái cách nó từng làm đêm đầu tiên họ gặp.

Như que diêm cháy thả vào thuốc nổ.

"Mở cửa ra Casey," anh nói vừa đủ nghe.

"Vì sao?" Cô đáp lại khi nhận ra giả vờ vắng nhà là vô dụng. Xe của cô trên đường và Mía bập bẹ đủ to để cảnh báo anh.

"Anh muốn nói chuyện với em."

"Chúng ta đã nói hết chuyện cần nói đêm qua rồi."

"Có thể em đã nói xong," anh tỏ vẻ hiểu biết, "nhưng anh còn chưa kịp bắt đầu cơ."

Cô chớp cơ hội nhìn qua ô mắt mèo một cái nữa và lần này, bắt gặp trực tiếp ánh mắt anh. Anh đã cúi xuống để nhìn trả cô đúng lúc như thể anh cũng

thấy được cô vậy.

Đôi mắt nâu đỏ tràn đầy sự quyết tâm im lặng và Casey biết anh sẽ không đi chừng nào cô chưa nghe anh nói. Vai anh sụm xuống vì thất vọng trước khi lại vươn thẳng đầy thách thức. Anh muốn nói chuyện? Tốt thôi. Cô sẽ để anh nói phần của mình, rồi họ đường ai nấy đi.

"Ba con huênh hoang dã man," cô thì thầm khi gạt chốt và chậm rãi mở cửa.

"Anh cũng nghe thấy cái đó nữa." Một bên lông mày của Jackson rướn lên khi anh trao cho cô cái nhìn rất tuyệt, ngay trước lúc bước vào căn nhà của cô.

Casey đóng và khóa cửa, rồi quay lại nhìn anh. Jackson đứng giữa phòng khách không hiểu sao lại khiến căn nhà của cô thu nhỏ lại.

Đúng thế, dù sao cái ổ cũ kỹ của cô cũng bé tí tẹo, nhưng nó luôn luôn hơn cả tiện lợi cho cô và Mia. Dù bây giờ, với sức mạnh từ sự hiện diện của Jackson, ngôi nhà cơ bản là co lại.

Ánh mắt anh nhìn cô và cô cảm nhận được nhiệt độ mà cái nhìn đó đang thiêu đốt mình. Mái tóc tối màu của anh bị gió thổi, cầm nghiêng chặt trong khi khoanh hai tay trước ngực, và đứng giạng chân như thể đang trong tư thế chiến đấu, cô nghe ra tiếng rít của thứ gì đó vừa nóng bỏng vừa khó từ chối.

Làm sao cô có thể cứ phản ứng liên tục với người đàn ông lẽ ra phải tránh xa cơ chứ? Và làm thế nào cô tránh không chú ý đến anh?

"Em không mong được gặp lại anh," cô nói, bước ngang qua anh và thăm nguyên rủa cái sự thật là mình phải lách qua, ngực cô quét qua ngực anh. Có phải anh ta đến gần không nhỉ?

"Điều đó chứng tỏ em không hiểu nhiều về anh như em nghĩ." Giọng nói ấy mang theo sự thô ráp của Whiskey và hạ thấp đủ để làm gọn lên sự nhận biết dọc theo xương sống Casey.

Chết tiệt.

Chắc chắn rằng ít nhất mình cũng cư xử như thể không bị choáng váng bởi cuộc viếng thăm không báo trước của anh, Casey đi về phía chiếc ghế bọc to bự gần cũi của Mia. Khi đã ngồi xuống, cô đặt Mia vào lòng mình và nhìn Jackson. Anh đứng vượt lên trên cô. Cô không nhớ rõ anh cao đến vậy. Đây đe dọa đến vậy.

Ngắm nghía căn phòng một hồi, anh thấy chiếc ghế đệm bông thấp, đá một phát bằng mũi unction cũ kỹ và khi nó trượt tới đúng phía trước cô, anh ngồi xuống. Khuỷu tay đặt trên đầu gối, anh đặt toàn bộ sức mạnh trong ánh mắt đen tối ấy vào cô, Casey nhín thờ ơ đến mười trước khi lên tiếng, "Sao anh ở đây Jackson?"

"Để bàn chuyện."

"Về cái gì?"

"Mia."

Cô khịt mũi.

Ánh mắt anh dán vào cô, "Anh biết không ai trong hai ta mong đợi điều này."

Cô gật đầu, vì cổ họng đột nhiên thắt chặt, cô không cho rằng mình sẽ thò ra nổi một từ nào. Anh có cần phải ngồi gần thế không? Anh có cần phải thom đến thế? Anh có cần phải sở hữu chất giọng như những đêm nóng bỏng cùng tắm chăn lùa thế không?

"Thế nên," anh nói, giọng điệu dễ chịu, đầu đôi mắt vẫn tầm tối và không thể đọc được. "Vi chúng ta biết bản thân đang lâm vào một vị trí có một không hai, anh phải giải quyết cũng theo cái cách có một không hai."

Cô tìm được giọng nói của mình. Thô ráp và cô bị buộc phải thông cổ họng, nhưng cô xoay sở được. "Em không biết là chúng ta cần "giải quyết" đấy."

"Thế thì em lại sai rồi," anh nói và tặng cô nụ cười nửa miệng.

"Jackson..."

"Em sống ở đây ba năm rồi phải không?"

Câu nói quá xa chủ đề, cô chỉ chớp mắt nhìn anh một hai giây. "Sao anh biết?"

"Em đi thuê."

Cô cựa quậy, hất cằm lên, "Anh điều tra em sao?"

"Tại sao không? Em nhảy ra nói anh là cha của con em, điều đó chỉ có ý nghĩa khi kiểm tra em."

"Không thể tin nổi."

Lo lắng nhảy lên trong người, Casey đột ngột cảm thấy mình không thể hít đủ không khí vào phổi. Cô cảm thấy bị mắc bẫy trong chính căn nhà nhỏ cô yêu vô cùng.

"Vì em đi thuê, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn."

Anh gạt đầu thấu hiểu, nhìn quanh khu phố tù túng và cô có thể đoán được chính xác điều anh đang nghĩ. Anh đi ra từ một đồng to tương những tiền là tiền. Anh có một căn biệt thự ít khi sử dụng và giữ riêng một căn phòng khách sạn "để dành". Anh không biết cuộc sống của con người thật sự thế nào và cô dám chắc anh thậm chí bại trong đầu ngôi nhà cô tạo nên cho Mía và bản thân.

Nhưng Casey không có gì để mà xấu hổ. Ngôi nhà tuy nhỏ, nhưng sạch sẽ, đáng yêu và đủ cho hai mẹ con. Nếu có điều tra tiểu sử của cô, anh sẽ biết cô là người thật thà, trả hóa đơn đúng hạn và hoàn toàn có khả năng chăm sóc con của cô.

Cứ nghĩ bất cứ cái gì anh ta muốn. Nó chẳng thể nào ảnh hưởng gì đến cô.

"Điều đó làm chuyện này dễ dàng hơn," cuối cùng anh nói.

"Làm cái gì dễ chịu hơn?"

"Anh muốn em và Mía chuyển đến ở cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Falling For King*#39s *Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Anh điên rồi!"

"Có thể. Em biết đấy, điều này cũng rất quái dị." Jackson suy tư khi ngắm biểu cảm của cô lộ ra, hoàn toàn là choáng váng. "Mắt em đổi màu tùy theo tâm trạng."

Cô lắc đầu như không thể tin được mình vừa nghe đúng lời anh nói. "Sao cơ?"

Anh làm thế có ý đồ. Gạt bỏ sự đề phòng của cô. Gạt bỏ sự thẳng băng. Không bao giờ đảm bảo anh sẽ làm gì kế tiếp. Bên cạnh đó, đôi mắt cô thực sự hấp dẫn anh. Nhưng rồi, chính cô hấp dẫn anh. Nhiều hơn những gì anh có thể thoải mái thừa nhận.

"Mắt em," anh nói. "Bình thường chúng dường như có màu xanh rất nhạt. Nhưng khi em nổi cáu - như bây giờ - hoặc khi anh ở trong em..." anh ngừng lại và ngắm từ ngữ của mình đạt đến đích, "màu xanh dịu đó trở nên sẫm lại như đại dương."

Cô ngọ nguậy không dễ chịu trên ghế. Tốt. Cô nên bị thế. Anh bị thế. Chó chết, cô đã trối anh vào thòng lọng kể từ khi anh nhìn thấy cô lần đầu ở quầy bar khách sạn. Có lẽ khá công bằng khi anh trả đũa lại.

Kể từ cuộc gặp gỡ với các anh trai hôm kia, Jackson đã luôn ở trạng thái hoạt động cao nhất. Có một điều bạn có thể nói về người nhà King, họ biết cách làm thế nào để xong việc thật nhanh.

Anh đã gọi một cú điện thoại đến các luật sư đại diện của gia đình King và trong vòng vài giờ, anh không chỉ có những nhân viên trong nhà cùng từng thứ đồ nghề mà một tên lính mới cần đến, mà là anh đã biết mọi thứ về Casey Davis có thể tìm hiểu. Anh không chắc làm thế nào hăng luật xoay sở được, nhưng anh cho rằng họ cho vào bằng lương những người có thể tạo ra phép màu nhỏ xíu khi cần thiết.

Dẫu biết việc anh tới đây chỉ để vẽ hình trên cát, tất cả những gì Jackson có thể nghĩ đến bây giờ là, anh muốn chạm vào Casey lần nữa. Cảm nhận sự đáp trả hăm hở của cô, hơi thở của cô trên cổ anh. Chìm vào hơi ấm cơ thể ấy.

Anh lắc đầu, xua đuổi những hình ảnh đầy dục tính đang tràn lan trong tâm trí, để anh có thể tập trung vào vấn đề trước mắt.

"Anh không thể nghiêm túc muốn mẹ con em đến sống cùng được." Hai tay cô siết lại quanh Mía đến khi con bé ngoáy không thoải mái trong vòng ôm của mẹ.

Anh mong chờ một phản ứng như vậy. Nếu thành thật với bản thân thì, đó là ý tưởng điên rồ. Anh đã suýt đính hôn. Cưới một người phụ nữ hoàn toàn không biết về sự tồn tại của Mía và Casey. Nói thật, anh không định đến đây chuyển họ đến nhà mình. Anh đến để yêu cầu thời gian bên con gái. Nhưng chỉ một cái nhìn vào căn hộ bé tẹo ở ngoài rìa thị trấn, nơi con gái đang sống đã thuyết phục anh rằng con bé xứng đáng hơn thế.

Và nó sẽ có được.

Về phía Marian, anh sẽ nói chuyện với cô. Giải thích rằng anh cần thêm thời gian. Anh không thể bước vào hôn nhân - thậm chí là một cuộc hôn nhân kinh doanh đi chăng nữa - cho tới khi phần còn lại của cuộc đời chưa từ tể.

Ai bảo nó cần từ tể nào? Anh luôn sống như cách anh chọn. Ra quyết định của chính mình. Chưa bao giờ để ý đến ý kiến của ai.

Có vẻ những ngày đó qua rồi.

"Có rất nhiều phòng. Anh đã thuê một người trông trẻ đầy đủ trang bị và rất nhiều thứ trợ giúp cho em nếu em cần."

"Em không cần."

"Cứ nói thế đi. Lặp lại xem."

Anh nhồm lên khỏi chiếc ghế, lớp da cũ kỹ kêu cọt két dưới từng cử động. "Nhưng anh đã cân nhắc rất nhiều về chuyện này."

"Đây là kế hoạch của anh?"

"Đúng thế." Anh đứng lên khỏi chiếc ghế đầu quá thấp, không phải vì cặp chân dài của anh bị gấp mà vì anh quá gần với Casey. Mùi hương của cô bay đến chỗ anh. Đường cong bộ ngực của cô cám dỗ anh và cái miệng thì van xin được hôn.

Đây không phải lý do anh tới đây. Không phải chuyện giữa anh và Casey. Đây là chuyện về con gái họ.

Anh bước hai bước ngắn - tất cả những gì anh có thể làm mà không thực sự ra mắt khỏi căn phòng - dừng bên chiếc cũi và vu vơ đặt một tay lên thanh chắn. "Anh biết mình có thể chưa lên kế hoạch làm một người cha, nhưng anh là một người cha và điều đó thay đổi mọi thứ."

Cầm cô nâng lên, đôi mắt nheo lại và vòng tay quanh Mia siết chặt hơn như thể cô đang hơi lo sợ rằng anh sẽ đến cướp đứa bé và bỏ chạy. "Em không thấy thế."

Anh cười cụt ngủn. "Dĩ nhiên em không thấy."

Cô hít vào thở ra một hơi và nói, "Em biết anh đang làm gì..."

"Phải không?" Anh buông cái cũi ra, khoanh tay trước ngực nhìn cô.

"Đàn ông như anh -"

"Như anh?"

"Kiểu người chịu trách nhiệm," cô giải thích.

"À."

"Đàn ông như anh nhận ra tình huống, lập tức nhảy vào và lo lắng mọi thứ. Vì lý do nào đó, anh quyết định rằng Mia và em là trách nhiệm của anh. Bọn em không phải."

"Chúng ta bất đồng," anh nói, ánh mắt anh lướt từ cô - với đôi mắt xanh sẫm - tới đứa trẻ trong vòng tay cô và rồi quay trở lại.

Cô cau tiết. "Em không biết nói thế nào cho anh hiểu. Anh không nợ mẹ con em cái gì. Em không cần tiền hay sự giúp đỡ của anh."

Điều đó làm anh khó chịu. Dù đúng hay không. Rõ ràng là, anh nghĩ khi ném một cái nhìn xung quanh căn hộ bé tí lộn xộn của cô, không đúng.

"Chúng ta dừng ở đây được chưa?" anh sẵn giọng

Casey đứng lên và anh thăm ngưỡng mộ sự di chuyển của cô. Cô không muốn ngồi đó mà ngược lên nhìn anh. Thay vào đó cô hành động để đặt họ vào thế ngang bằng. Hay cô nghĩ thế. Chiếc áo T-shirt vàng của cô bị kéo lên bên cái chân bụ bẫm của Mia, và đôi mắt đầy sự kiên định, biểu cảm như thể đang đeo chiếc mặt nạ khắc kỷ. "Được.."

"Anh không muốn con gái anh sống ở đây."

Cô ghen thờ như thể bị tát. "Nhà chúng tôi chẳng có làm sao hết."

"Không phải khu dân cư tốt nhất," anh nói.

"Chúng tôi hoàn toàn an toàn."

"Con gái anh xứng đáng với những gì tốt hơn."

"Con gái tôi hạnh phúc khi ở đây."

Jackson biết cuộc khẫu chiến nho nhỏ này có thể tiếp tục hàng giờ, nên anh quyết định chấm hết nó. Lại gần cô hơn, anh nhìn vào đôi mắt ấy, chìm trong mùi hoa oải hương tỏa ra từ cô và nói, "Chúng ta có thể giải quyết chuyện này theo hai cách. A, em và Mía đến sống với anh, sáu tháng. Anh phải hiểu về con gái mình và khi hết thời gian đó, anh sẽ mua cho em một ngôi nhà ở bất cứ nơi đâu em muốn."

"Tôi không -"

"Hay B," anh nói to, để nhấn chìm tiếng nói của cô và buộc cô lắng nghe lời đề nghị của anh. "Em khẳng khái đòi sống ở đây, anh sẽ gọi cho luật sư của gia đình. Trong vòng vài tiếng, em sẽ nhận được thông báo rằng anh kiện đòi quyền nuôi con. Và nếu em không thể... nhớ, chính em đã liên lạc với anh. Em phá vỡ điều khoản nặc danh."

Đôi mắt cô mở to hoang dại. Như con thú bị sập bẫy tìm đường thoát khỏi cảnh nguy hiểm. Nhưng chẳng có đường thoát nào hết và Jackson biết thế. Anh đã cho cô vào bẫy gọn gàng.

"Anh... tại sao..."

"Anh không phải người xấu," anh nói.

"Lại lừa tôi," cô thì thào.

"Hãy nhớ rằng anh chỉ mới tìm ra sự hiện diện của Mía. Anh muốn tìm hiểu con mình. Điều đó quá vô lý đối với em hay sao?"

"Không, nhưng mong chúng tôi thay đổi cả cuộc đời vì anh thì có đấy."

"Em có quyền lựa chọn."

"Vài lựa chọn," Lắc lắc đầu, cô nhìn anh chăm chăm và ánh sáng lấp lánh của nước mắt khiến anh gục ngã chốc lát. Anh mong muốn chết là cô đừng khóc. Anh ghét lúc phụ nữ khóc. Anh luôn thấy bất lực - không phải cảm giác anh thấy dễ chịu.

"Anh đúng là đồ bất nạt," cô thì thầm, sẵn sàng quát trả.

"Gì cơ?"

"Anh nghe rồi đấy. Anh là đồ chuyên bất nạt. Anh lấn tiền nhiều quyền, anh nghĩ anh có thể nhảy vào cướp bất cứ thứ gì mình muốn."

Anh nghĩ về điều đó một lúc lâu, để ánh mắt quét từ đầu tới chân cơ thể giàu những đường cong của cô. Cuối cùng anh nói, "Khi anh muốn thứ gì đó đủ nhiều thì, đúng thế đấy."

Cô hít vào một hơi thật sâu, giữ đứa bé sát vào người hơn nữa. Casey ngẩng cao đầu và nói, "Tốt thôi. Lần này anh thắng. Chúng tôi sẽ chuyển vào nhà anh sáu tháng. Anh sẽ hiểu về con gái anh và chúng tôi sẽ đi."

"Lựa chọn khôn ngoan đấy."

"Nhưng anh biết đấy," cô nói, "chiến thuật của anh không có tác dụng gì đâu. Anh không thể có tôi. Chuyện gì đã xảy ra giữa chúng ta đêm đầu tiên? Nó sẽ không xảy ra lần nữa đâu. Anh có hiểu không?"

Cơ thể Jackson cứng lại và sẵn sàng, anh muốn cô nhiều hơn cả khi anh lần đầu bước qua ngưỡng cửa nhà cô. Dù không nên và anh đã cố hết sức lờ đi con khát ham muốn rộn lên trong người bất cứ lúc nào nhìn cô. Vì anh đã lên kế hoạch cho cuộc đời mình. Và nó không bao gồm cả Casey Davis, bất kể cô nàng quyến rũ đến đâu.

Nên anh mỉm cười và nhìn vào mắt cô, "Chẳng chuyện gì liên quan đến em hết Casey. Đây là chuyện của con gái anh."

Nhân viên vận chuyển vào sáng thứ bảy sau đó. Casey ngồi trên trước ghế vải ở đằng trước với Dani, hai người trông chừng mấy đứa trẻ đang chạy vòng quanh và đánh nhau bên dưới cây dạ hương. Một cậu nhóc ba tuổi và hai bé gái ầm ĩ đáng ngạc nhiên.

"Mình biết cậu không muốn nghe điều này," Dani nói khi nhân viên vận chuyển mang hai cái thùng ra khỏi nhà, "nhưng Mike rất mừng vì cậu chuyển đi."

"Gì cơ?" Casey nhìn cô, rồi vội ra giật một cái que khỏi tay Mía. "Mình tưởng chồng cậu quý mình."

"Có chứ đầu đất," Dani nói. "Nhưng anh ấy cũng là cảnh sát. Và anh ấy nói khu phố này không tốt cho phụ nữ đơn thân với đứa con."

Casey nheo mắt. Được rồi, đây không phải là nơi sang trọng gì, nhưng những ngôi nhà gần như đều sạch sẽ, và lũ nhóc tuổi teen không quá ầm ĩ, cô cũng mới chỉ bị vẽ graffiti lên garage có một lần.

"Anh ấy chẳng bao giờ nói gì..."

"Anh ấy không muốn dọa cậu sợ," Dani nói, lập tức bảo vệ ông chồng luôn làm cô phát điên. "Nhưng anh ấy luôn đi tuần khu phố nhà cậu buổi đêm, để

mất đến mọi thứ."

Casey thờ dài. Nghe giống Mike thật. Đúng là anh chàng tốt bụng. Không như một số khác cô có thể kể tên. Mike không áp đặt quan điểm của anh lên cô, hay cố điều khiển cuộc đời cô. Anh chỉ âm thầm làm điều mình có thể làm để giữ cô an toàn.

Tại sao Jackson không thể giống thế một chút?

"Minh không ngạc nhiên khi Jackson nhà cậu muốn cậu chuyển đi."

"Anh ta không phải Jackson nhà mình, vì chúa," Casey nói nhanh và hơi cau có vì cơ thể cô run rẩy nhẹ nề vì mong đợi khi nghe tên anh. "Anh ta cũng không quan tâm đến an toàn của mình, tin mình đi. Anh ta chỉ cần Mia thôi."

"Con bé là con gái anh ta."

Casey bắn cho cô cái nhìn tầm tói. "Đồ phản bội."

Dani cười, bẻ con gái vào lòng để kéo một chiếc lá ra khỏi miệng nó. "Minh chỉ nói là có những điều còn tệ hơn cả được một triệu phú đẹp trai ngồi ngời và bị đưa đến dinh thự trên đỉnh đồi của anh ta."

Phải rồi, khi cậu nói thế, Casey nghĩ, cứ như là chuyện từ phim tình cảm nhảy ra ấy. Gần giống Lọ Len. Cô gái nghèo nhưng thành thật gặp hoàng tử đẹp trai giàu có, tìm thấy tình yêu và hạnh phúc mãi mãi về sau. Nhưng Casey biết sự thật. Điều duy nhất ở giữa cô và Jackson - không kể đến luồng nhiệt nóng đáng kinh ngạc - là Mia.

Anh không phải hoàng tử. Lúc này, cô thấy anh giống một kẻ xấu trong phim hoạt hình, xấu xa xoắn rìa mép.

"Anh ta đe dọa sẽ cướp Mia."

Dani thờ dài. "Nếu anh ta thực sự muốn làm, thì anh ta làm được. Anh ta có thể có cả một bảy luật sư chực sẵn. Thay vào đó, anh ta chỉ muốn tìm hiểu đứa con. Cậu thực sự không thể trách anh ta vì chuyện đó."

"Tại sao không?" Khi Dani nhìn mình, Casey bật cười. "Được, mình biết rồi. Mình đang phản ứng thái quá."

"Một chút thôi," Dani đồng ý. "Ý mình là, mình hiểu tại sao, nhưng có lẽ cậu cũng sẽ phát điên nếu cha của Mia hóa ra là một kẻ khốn khổ bần xin nào đó không muốn quan tâm đến con bé thôi."

"Có thể..." Sự thực là, cô có thể hiểu mỗi quan tâm của Jackson với con gái. Nhưng không có nghĩa cô phải thích điều đó.

"Casey, cố gắng đừng coi hành động của anh ta như thể nó là cái nhà giam vậy. Nhìn nó như kỳ nghỉ mini xem."

"Kỳ nghỉ?"

"Chắc chắn rồi. Anh ta có vùng đất khổng lồ. Rất nhiều phòng để cậu làm việc và Mia chơi đùa. Sẽ có người để dựa vào lúc này lúc khác. Cậu sẽ không phải tự làm mọi việc..."

Cô thích tự mình làm mọi thứ. Cô đã quen như vậy. Cô làm theo cách của mình, xây dựng việc làm ăn, nuôi nấng đứa con xinh đẹp. Tại sao cô phải tìm kiếm sự giúp đỡ mình không cần?

Bên cạnh đó, "Cậu có thực sự thấy Jackson King thay tã không?"

Dani nhún vai. "Chắc cậu sẽ biết thôi. Nhưng quan trọng là đừng phá hoại khi chuyện chưa bắt đầu."

Cô có thể à? Hay Dani đang chỉ thấy mỗi luồng sáng bạc mà bất chấp đám mây đen khổng lồ, nặng nề đang bao phủ trên đầu Casey lúc này? Trong trường hợp đó... những người vận chuyển. Họ đang di chuyển cũi của Mia và cái ghế bập bênh Casey tự tay sơn.

"Không phải Jackson nói với cậu anh ta đã thuê bảo mẫu sao?"

"Đúng thế," cô rít lên. Chỉ những gì tốt nhất cho cô con gái nhà King. "Anh ta định tổng đồ đạc của mình vào kho trong suốt sáu tháng." Mà không buồn hỏi ý cô. Anh chỉ báo cho cô biết và khi cô cố tranh cãi rằng cô muốn mang theo đồ đạc đến nhà anh, anh qua mặt cô luôn.

"A..."

Con gió lạnh thoảng qua, quét những nhánh cây nhỏ và lá rụng trên mặt cỏ. Casey hơi run. Có phải cô đang phạm một sai lầm kinh khủng? Cô nên đứng lên chống lại Jackson không? Đi tìm quan tòa chứ không phải bám vào yêu cầu của anh ta? Cô nhìn xuống Mia và nỗi sợ hãi bị đe dọa tự động cuốn gói lại trong hơi ấm của con bé.

"Mình làm được phải không?"

"Dĩ nhiên là được."

"Sẽ tốt cho Mía."

"Một cách tích cực."

Ồi Chúa ơi. "Có quá muộn để chạy chưa?" Casey tự hỏi ra tiếng.

"Có đấy nếu đằng kia là Hoàng Tử Quyển Rũ trên xe ngựa của cậu," Dani nói với cô, chỉ chỉ chiếc SUV to đùng màu đen dừng lại trước cửa nhà.

Casey không cần nhìn người lái cũng biết là Jackson. Cô biết vì cả người cô bắt đầu khó chịu, còn dạ dày thì lộn nhào. Sáu tháng sống trong nhà anh ư? Ở cạnh anh suốt ngày đêm? Cô làm thế nào để xoay xở được bây giờ?

Trước khi cô kịp đưa ra câu trả lời, Jackson đã mở cửa và ra khỏi xe. Bên cạnh cô, Dani hít thở nặng nề. Không mấy khó hiểu. Jackson mặc quần đen, áo sơ mi trắng dài tay được xắn lên trên bắp tay rám nắng cuộn cuộn, với chiếc kính mắt anh bỏ ra khi đi về phía họ.

Hoàng Tử Quyển Rũ? Có thể. Nguy hiểm? Chắc chắn.

"Hãy nhớ," bạn cô nói. "cậu sẽ giải quyết được vụ này."

Miệng Casey khô khốc, chỉ vì ngắm anh đi ngang qua bãi cỏ, nên chỉ gật đầu.

"Casey," anh nói và mỉm cười. Ánh mắt anh gọn gàng chuyển sang chỗ Mía và ngay Casey cũng thấy đôi mắt đen của anh ám lên.

"Chào Jackson," cô đáp lại khi đã lấy được giọng. "Anh không cần phải qua đâu, em định lái xe đến chỗ anh sau."

"Không cần," anh đáp, chuyển sang cười với Dani. Casey chẳng cần phải nhìn mặt cô bạn để biết cô nàng đang bị cuốn vào quỹ đạo của Jackson. Người đàn ông này chắc chắn sẽ được xếp hạng cao trên bảng xếp hạng quyến rũ một khi anh ta muốn.

"Jackson King," anh đưa tay ra.

"Dani Sullivan." Cô bắt tay anh và quay sang nhướn mày với Casey.

Casey lờ phất cô đi và cố hết sức vượt lên cấp độ quyến rũ Jackson đang sử dụng. "Em không thể đi với anh và vút ô tô lại đây."

"Đừng lo về nó. Người của anh sẽ lái nó về nhà sau."

"Người của anh?"

"Nhân viên," Jackson chữa lại vì cô. "Và lại, cái thứ nhỏ nhỏ đó của em không phải chiếc xe an toàn nhất thế giới để cho một đứa trẻ vào."

Casey vẫn cứng đầu. "Dĩ nhiên là an toàn chứ. Em mang nó đi kiểm tra rất thường xuyên."

"Ý anh không phải vậy," anh nói, vẫy tay về phía chiếc xe nhỏ màu xanh nhạt đỗ bên lề đường. "Nhìn nó xem. Nếu gặp tai nạn, em cũng sẽ như đang đi ván trượt thôi."

Dani nhăn nhó và Casey nhìn anh chăm chăm. "Tôi không gặp tai nạn nào hết."

"Không có ý," anh thừa nhận. "Nhưng đó là lý do chúng ta gọi nó là 'tai nạn'."

"Anh ta bắt cậu rồi," Dani thì thầm.

Casey nhăn mặt với cô bạn, rồi bẻ nguyên về mặt đó với Jackson. "Xe của tôi có thể phục vụ rất tốt."

"Uh huh, có lẽ nó từng thế." Anh quay người chỉ con quái vật màu đen đỗ bên lề đường, rồi quay lại nhìn Casey. "Giờ nó là xe của em."

"Tôi - cái gì?"

"Anh mua cho em một chiếc xe," anh nói, giọng điệu y hệt như khi nói Anh làm cho em chiếc sandwich. "Anh đã nhờ đại lý lắp chiếc ghế xịn nhất cho Mía, nên cả em cũng có đồ trong đó luôn. An toàn hơn cho hai mẹ con."

Casey không phải đồ ngốc. Cô nhìn ra được anh gần như đứng về những chiếc xe hơi / xe bus góm gúc rất an toàn khi lái. Với lại, nó có kích cỡ của chiếc xe tăng cỡ nhỏ. Nhưng cô không thể cho phép anh khổng chế cuộc sống của mình nữa. Ranh giới phải được đặt ra. Có lẽ nên làm luôn.

"Jackson, anh không thể cứ làm thế mãi," cô nói, nhìn chiếc xe và cố tưởng tượng ra mình sau tay lái. Nó quá lớn, sẽ cảm giác như lái chiếc xe mười tám bánh vậy. Và suy nghĩ sẽ tốn bao nhiêu tiền đồ xăng cho nó khiến cô cảm thấy bụng dạ cô lao đao.

"Tại sao không? Em cần một chiếc xe an toàn hơn. Anh mua nó cho em."

Anh thực sự không hiểu. Không có vẻ gì sẽ hiểu rằng cô không phải kiểu phụ nữ bị dắt mũi bởi gã đàn ông to lớn tự cho mình biết điều gì là tốt. Vì trời, cô là người trưởng thành. Cô đã làm theo cách của mình và tự ra quyết định gần hết cuộc đời.

Giờ, chỉ vì cô thấy anh có quyền biết về sự tồn tại của Mía, cuộc đời cô đã nhanh như chớp trượt khỏi tầm kiểm soát. Câu thành ngữ "Ở hiền gặp lành" rõ ràng là đủ rồi.

Nhưng bát nước hắt đi không lấy lại được. Dani nói đúng, cô cũng sẽ tức giận nếu cha Mía không muốn biết về con bé. Không có chuyện thắng thua gì trong tình huống này, và việc Jackson rõ ràng quyết muốn làm một phần trong cuộc đời con gái anh nói lên điều gì đó về tính cách.

Dù cô có không thích đi nữa, thì có cha vẫn là chuyện tốt cho Mía. Đó là điều cô luôn nghĩ tới. Điều tốt nhất cho Mía.

Cô phải cho anh thấy rằng trong khi anh có quan hệ với Mía, anh cũng không kiểm soát nổi Casey. Nên cô lại cố gắng nói thật chậm và chắc chắn. "Tôi không cần một cái xe - "

"Nó đúng tên em. Đăng ký tạm thời và thông tin bảo hiểm ở trong hộp đựng giấy. Sao em không thử lái nó về chỗ anh, làm quen với nó?" Anh mỉm cười và bắt đầu đi về phía ngôi nhà. "Anh sẽ kiểm tra mấy người chuyên đồ để đảm bảo là họ biết chuyển đồ của em đến đâu."

"Tôi đã nói với họ - " Giọng cô nhỏ dần khi Jackson bỏ đi, rõ ràng là không tin cô có thể chỉ dẫn cho những người vận chuyển. "Cậu thấy chưa?"

"Thờ ơ sâu nào," Dani nói, đặt một tay lên trán Casey. "Được rồi, mình hiểu ý cậu. Anh ấy hơi -"

"Đàn áp? Hách dịch?"

"Ừ." Dani bảo đảm lần nữa. "Đúng thế. Nhưng anh ấy có vẻ có ý tốt."

"Anh ta không thể chịu nổi."

"Cung à chỉ sáu tháng thôi."

"Sáu tháng," cô nhắc lại và nghĩ rằng rất nhanh thôi, cô sẽ dùng hai từ đó như thần chú.

Casey quay lại nhìn ngôi nhà nhỏ từng thuộc về cô. Nơi cô và Mía từng có nhiều kỷ niệm. Cô biết mình đang nhìn vào quá khứ, vì dù có gì xảy ra trong sáu tháng tới, cô và con gái cô sẽ không quay lại nơi này. Không còn thứ gì giống như cũ nữa.

Jackson bước ra khỏi nhà, đi đến công và nhìn cô. Qua khoảng sân, bắt chấp sự có mặt của những nhân viên vận chuyển, Dani và lũ trẻ, Casey vẫn cảm thấy sức mạnh trong cái nhìn kiên định của anh vươn tới chỗ mình. Bất chấp khoảng cách, thậm chí bị mọi người bao quanh, cô vẫn cảm giác được nhiệt độ dấy lên trong mình. Chỉ một ánh mắt của anh cũng khiến cô run rẩy. Cơ thể cô dường như không để tâm đến việc anh là hiện thân của một kẻ chuyên đi đe dọa. Không quan tâm anh sẽ làm gì với cuộc đời cô.

Tất cả những gì cơ thể cô muốn, là cơ thể của anh.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Casey nghe tiếng Mía khóc qua máy trông trẻ. Cô trườn ra khỏi chiếc giường rộng rãi xa hoa, thắt đai lưng áo ngủ và ra phía cửa.

Không có gì phải ngạc nhiên khi Mía lại thức dậy và gắt ngủ. Một ngày của hai mẹ con họ đã bị lấp đầy bởi những người lạ, những nơi chốn lạ. Ngay đến Casey cũng thấy khó ngủ ở chỗ ở mới. Khỏi phải nói tại sao đứa bé lại cảm thấy không ổn.

Giếng trời được mở trên phần mái dọc theo hành lang, để ánh trăng dẫn đường cho cô đến căn phòng kế bên. Khi đang vội lo cho Mía, tâm trí Casey sẽ chạy đua.

Jackson tự nhiên nhảy vào và tiếp quản ngày chuyển nhà. Khi họ tới ngôi nhà nằm lười biếng trên đỉnh đồi của anh, Casey bị ấn tượng về việc người đàn ông này đạt được gì sau một tuần. Không chỉ căn phòng ngủ thanh lịch, trang lệ nhất cô từng đặt chân vào, mà cô giữ trẻ của Mía cũng là kiểu người cô chỉ quen thấy trên những bài báo nổi tiếng.

Những bức họa động vật trong rừng ở trên tường, tủ đồ lên chặt quần áo, kệ chất đầy đồ chơi và chiếc cũi dành cho công chúa. Nửa dưới mọi cửa sổ trên tầng hai phòng trẻ được chặn lại vì lý do an toàn, nhìn xuống bao quát phong cảnh chạy dọc xuống chân đồi ra đến biển.

Bản thân Casey không bao giờ cho con gái được những thứ như căn phòng được trang bị đến tận nóc này. Và dù cô đánh giá cao mọi thứ Jackson đã làm để tạo cho con gái họ một vị trí trong cuộc đời anh, thì cô cũng không thể đừng cảm thấy một tia ghen tị nhỏ xíu.

Anh đang dùng tiền của mình để chỉ ra sự khác biệt giữa cuộc đời của họ với nhau, và anh đang làm rất tốt.

Cô đến phòng Mía nhưng cánh cửa đã mở hé, nhưng cô chắc cánh cửa vẫn như cũ. Tiếng khóc của đứa bé đã dừng lại khi Casey nhanh chóng đi dọc hành lang, nhưng cô vẫn tiếp tục đi, muốn đảm bảo rằng Mía an toàn ngủ trở lại. Giờ, Casey nghe thấy những lời thì thầm xen lẫn tiếng thút thít nhỏ nhỏ.

Tò mò, Casey âm thầm đẩy và dừng lại trước ngưỡng cửa. Ánh trăng cũng ngập tràn căn phòng, ngọn đèn ngủ được để lại tạo nên một điều kỳ diệu khi khắc những mảnh sao xuống sàn.

Nhưng cô gần như không nhận ra. Thay vào đó, ánh mắt cô tập trung vào người đàn ông đứng bên cũi, ôm Mía vào lòng.

"Dừng khóc nữa, Mía," anh thì thầm, hạ giọng thành tiếng thủ thủ vội vã. "Con an toàn mà. Đây là nhà mới của con..."

Trái tim Casey xoắn lại khi ngắm anh nựng nịu con gái. Rõ ràng là anh đã rời khỏi giường đến đây. Anh mặc cái quần pijama lụa trượt xuống hông, và bờ ngực anh đang giữ con gái kia thì dễ trần và sáng lên như đồng khắc trong ánh trăng. Mái đầu sẫm màu cúi xuống với Mía, và Casey nghe lời thì thầm nhỏ nhẹ như thể đang âu yếm cô bé anh ôm rất cẩn thận.

"Ngủ đi con yêu," anh thờ dài.

"Hãy mơ về cầu vồng, cún con và những ngày hè dài nào. Bố ở đây rồi, không ai làm con đau được nữa..."

Cô không thể rời mắt khỏi họ. Có điều gì đó rất ngọt ngào, rất... phù hợp ở bức tranh họ tạo ra. Tự gọi mình là bố của Mía, hứa với cô gái bé xíu đó rằng nó sẽ không bao giờ bị thương, tất cả những điều đó làm Casey vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Jackson đu đưa nhẹ, tiếp tục những lời thì thầm và tiếng thút thít của Mía nhỏ dần đi trong phòng. Nước mắt của Casey thăng thế, chầm chích trong mắt cô, che mờ tầm nhìn đến mức phải vật lộn để kìm lại.

Như thể nhận ra sự có mặt của cô, anh quay lại, vẫn đang đu đưa Mía, và mỉm cười. "Anh cũng có máy báo trong phòng."

Casey lại gần họ và vươn tay vuốt tóc em bé. "Dĩ nhiên rồi."

Đôi mắt anh nheo lại một chút. "Anh là cha con bé."

"Đúng thế." Cô nói, nhìn vào mắt anh. "Chỉ là em đã quen với việc là người duy nhất thức dậy giữa đêm."

Ánh mắt anh mềm hẳn đi trước sự thừa nhận đó. Tay anh xoa nhẹ trên lưng Mía, âu yếm, vỗ về. "Anh hiểu," anh thì thầm. "Nhưng em không phải một mình nữa Casey. Có anh đây. Anh sẽ là một phần trong cuộc đời Mía. Anh đã bỏ lỡ quá nhiều rồi."

Cô hít thật sâu và gật đầu. Chỉ mới là đêm đầu tiên họ chung sống. Cô sẽ phải tìm cách đối phó với quyền làm cha của Jackson.

Nặn ra nụ cười cô nói. "Anh có vẻ giỏi xoay sở với trẻ con hơn em tưởng."

Dường như nhận ra cô đang cố gắng, nếu không phải là chấm dứt cuộc chiến nhỏ nhỏ của họ, thì ít nhất cũng là tuyên bố ngừng bắn tạm thời, Jackson mỉm cười. "Anh có hai cháu gái, nhớ không? Emma và Katie. Emma hơn một tuổi còn Katie thì được ba tháng. Anh bị lỗi ra giữ trẻ."

Sự ngạc nhiên của cô chắc phải được đóng dấu trên mặt vì nụ cười của anh trở nên nhăn nhó, khiến cô thờ gáp.

"Em không biết hả?" anh hỏi.

"Không. Ý em là," cô đáp, "Em biết về các cháu anh, em chỉ không nghĩ anh sẽ -"

"Sao nào?" anh thách thức. "Yêu gia đình à?"

Ừ thì, điều đó làm cô thấy mình nhỏ mọn hẹp hòi. Lẽ ra cô nên hiểu rõ hơn. Nên đoán trước. Trong cuộc nghiên cứu cô thực hiện trước khi tìm gặp riêng Jackson, cô đã học được việc gia tộc King thực sự gắn bó với nhau đến thế nào. Cô chỉ không nghĩ đến một người đàn ông ưa thích việc lái máy bay đến những chốn xa lạ lại có thể quan tâm đến mấy cô cháu gái còn ẵm ngửa.

"Dĩ nhiên không rồi," cô nói nhỏ khi Jackson quay đi và đặt Mía đang ngủ khì vào nôi một cách chuyên nghiệp, "Em chỉ không nghĩ người đàn ông như anh lại muốn liên quan gì đến trẻ con thôi."

"Đàn ông như anh?"

Cô bước qua anh, cúi xuống bên trên chiếc nôi xinh đẹp màu trắng và vuốt ve lưng Mía. Lắng nghe tiếng khịt mũi và thờ dài nhỏ nhỏ của đứa con, cô mỉm cười. "Anh biết mà," cô nói khi quay sang phía anh.

"Kiểu tay chơi."

Anh cười thầm. "Em nghĩ anh là tay chơi hả?"

Cô xoay đầu nhìn anh và gần như ước gì mình không làm thế. Khi ôm Mía, anh thật phi thường, nhưng lại an toàn về mặt nào đó. Giờ thì không... trông anh quyến rũ hơn nhiều. Tất cả những cơ bắp rám nắng để trần đó. Mái tóc rối. Hàm râu mờ mờ trên quai hàm. Về quyến rũ thăm thẳm trong mắt anh.

Ôi Chúa tôi.

"Em chỉ biết những gì em đọc về anh," cô nói và đi ra cửa. Tốt hơn nên quay trở lại phòng sớm, trước khi cô làm ra điều gì thực sự ngu ngốc như đưa tay vuốt ve cơ bắp của anh.

Anh bám sát gót cô khi họ ra hành lang, anh bắt lấy tay cô. Nhiệt độ từ cái chạm của anh xuyên qua cơ thể cô như một vụ nổ phá hủy hàng loạt bức tường. Cô bị ép phải khóa cứng đầu gối để khỏi ngã vào anh. Đôi mắt anh tối đen, khó dò và khi anh lên tiếng, cô phải vật lộn mà tập trung.

"Em đọc được gì rồi?"

"Em nghĩ anh biết câu trả lời rồi," cô cố giật tay khỏi anh. "Anh là biểu tượng sống của anh chàng chỉ dành cho chuyên cơ siêu tốc và những người đàn bà còn siêu tốc hơn. Nên anh có thể hiểu là nhìn anh dịu dàng, quan tâm đến Mía như thế có thể làm em bối rối như thế nào."

Anh khịt mũi. "Em có tầm nhìn hạn hẹp về thế giới đấy nhỉ?"

"Không đâu." Cô lại cố gắng thoát ra, nhưng Jackson chưa sẵn sàng buông tha. Anh cời dây lưng của cô và chạy một bàn tay dọc cánh tay cô. Dù chiếc áo bông cô mặc không thực sự quyến rũ lắm, nhưng nhìn thấy đường cong bộ ngực của cô bên dưới lớp vải dệt cũng đủ làm anh cứng lại, sẵn sàng và quá mức đói khát. Bất chấp sự thực là cô có khả năng làm anh phiền toái nghiêm trọng.

"Chắc chắn là có," Anh cười nhạo. "Em chỉ đọc những bài báo một chiều về anh và phán quyết anh là người thế nào? Kê nóng nảy, chỉ thích chiếm đoạt cuộc đời?"

Cô ngăn người và cắn môi dưới. Anh rất muốn cắn nó giúp cô nhưng cố chống lại.

"Em trông đám chó săn đó sẽ thích chuyện anh trông hai đứa cháu à? Không đâu," anh trả lời cô. "Họ chỉ thích giật gân thôi vì đó là điều mà những người như em thích đọc."

Mắt cô, một màu xanh tối đầy xúc cảm, mở to. "Người như em?"

"Không vui vì bị phán xét hả?" anh thì thầm. "Ừ, người như em ấy. Những người chỉ biết đọc vài cột báo viết về anh trên mấy tờ lá cải ngoài hiệu thuốc và cho là em hiểu anh." Anh cúi người cho đến khi mắt họ ngang hàng và miệng anh chỉ cách miệng cô một hơi thở. "Anh không phải người như thế Casey. Anh còn nhiều hơn thế, cũng như anh cho rằng em có gì đó hơn là một người phụ nữ cảm đồ anh chỉ để lấy mẫu ADN."

Cô cố gắng thoát ra nhưng không thành công. Jackson chăm chú nhìn vào đôi mắt cô và cảm nhận sự thu hút lẫn nhau đang giằng co giữa họ tạo thành hình vòng cung như sợi dây điện bị đứt đang tỏa lửa và rít lên trong không khí.

Anh nhảy ra khỏi giường khi nghe thấy Mía khóc. Chưa hề dừng lại để cân nhắc việc chắc chắn sẽ gặp Casey trên đường.

Chính bản năng đã kéo anh về phía đứa con đang khóc lóc. Bản năng nhắc con bé lên khỏi cũi và phát giác ra khi những cánh tay nhỏ xíu đó ôm quanh cổ anh. Yêu thương con bé theo cái cách anh không hề biết tới, tình yêu đó rơi xuống anh như một tia sét trên trời cao.

Cảm nhận trọng lượng chắc chắn của con gái trong vòng tay, những giọt nước mắt rơi trên da anh và mấy ngón tay tí hon túm lấy tóc mình, Jackson đã gục ngã. Về bất lực và dễ bị tổn thương của con bé hòa vào nhau, đẩy anh vào một cái bẫy và giữ chặt ở đó.

Anh sẽ không bao giờ có thể trốn thoát. Dù anh có muốn đi chẳng nữa, mà dĩ nhiên anh không muốn. Anh là cha của con gái mình và anh sẽ chống lại bất kỳ ai muốn tách họ ra. Dù điều đó có nghĩa là sẽ tranh cãi với mẹ nó.

Nhưng giờ nhìn xuống Casey, anh biết chắc rằng anh không muốn đối đầu với cô. Điều anh muốn là bế cô lên, mang vào phòng và chôn vùi bản thân mình bên trong cô. Anh thèm khát cái chạm của cô. Thèm khát cảm giác làn da cô bên dưới đôi tay mình. Anh muốn cô ghé góm, sự cần thiết cào vào cổ họng, gần như làm anh nghẹn thở.

Một tiếng nói nhỏ xíu bên trong nhắc anh rằng anh sẽ sớm thành người đã dính hôn. Nhưng vẫn chưa mà. Không đưa ra lời hứa hẹn nào hết, nên cũng chẳng thất hẹn.

Đó là lúc kế hoạch mới nảy ra. Anh đã nói với Casey rằng anh không thích cô. Dĩ nhiên là nói dối, nhưng có vẻ hợp lý vào thời điểm đó. Nhưng giờ cô và Mía đang ở đây, trong ngôi nhà của anh. Và điều đó thay đổi mọi thứ. Anh tiến hành một cuộc chiến khác hơn là cãi vã. Cuộc chiến tình dục.

Phản ứng hóa học giữa họ quá nóng đến độ không ai trong hai người có thể giả vờ rằng chúng không tồn tại. Nên biết đâu, nếu họ đầu hàng, họ có thể thổi bùng lên ngọn lửa nhanh hơn cả việc lờ nó đi.

Anh ấn cô vào tường, nhắm đôi mắt cô mở to hơn nữa. Mạch đập trên cổ cô nảy lên, hơi thở gấp gáp cho đến khi ngực cô nâng lên và rơi vào một thành công nhanh chóng. Cô cảm nhận được mọi điều anh làm. Anh thấy điều đó trong mắt cô.

"Jackson, dừng," cô thì thào, ngược lên nhìn vào mắt anh. "Như anh nói đấy, chúng ta thậm chí còn chẳng biết về nhau nữa."

"Điều đó không ngăn cản chúng ta đêm lần đầu gặp nhau."

"Khác chứ." Cô thì thảo ngay cả khi anh bao bọc một bên ngực cô trong lòng bàn tay. Ngón cái chậm rãi vuốt ve nụ hoa cương cứng.

Cô thở dốc, anh biết là vì cả ham muốn và shock. Cô không mong đợi anh tiến tới và chết đi nếu anh không thích cảm giác ngạc nhiên. Cả cảm nhận về cô nữa. Mặc dù xuyên qua cả một lớp vải áo mỏng, nhiệt độ của cô quét qua lòng bàn tay anh, khơi dậy ngọn lửa trong anh như thể anh tự động bốc cháy.

"Không hẳn," anh thì thầm, hôn cô thật ngắn gọn và dịu dàng, cú chạm tựa lông vũ của môi anh vào môi cô. "Và lại, làm gì còn cách nào để tìm hiểu nhau tốt hơn nữa?"

"Đây có thể là sai lầm," cô nói dù đang đau đớn trong bàn tay anh.

"Sao em dám chắc thế," anh thì thầm, tay còn lại với xuống gấu áo cô, nhấc lên, trượt tay trên đùi cô, để mặc đầu ngón tay vạch ngang qua làn da mềm như lụa.

"Ừm..." cô nhắm mắt, rên rỉ nhẹ rồi thở dài khi mấy ngón tay anh đùa nghịch đầu ngực. "Vâng?"

Anh mỉm cười, nhấc tay lên cao hơn trên chân cô, chắc chắn tiến về phía trái tim cô. Cái nơi trung tâm nóng bỏng, mềm mại của cơ thể cô. Anh cần phải chạm vào cô. Phải vuốt ve. "Nghe em nói có vẻ không chắc chắn lắm, nhưng có thể anh không hiểu rõ em đủ để khẳng định."

"Chính xác," cô thì thầm, hai mắt mở bừng nhìn anh.

"Thế thì giúp anh đi," anh nói khi khám phá ra cô không mặc quần lót. Anh vuốt ve hơi ẩm của cô, nhìn thấy đôi mắt cô sẫm lại còn hơn cả màu xanh trên bầu trời đêm, gần như hóa đen tuyền. "Màu sắc yêu thích của em là gì?"

"Sao cơ?" Giật nảy mình, cô lắc lắc đầu và lấp bắp, tách hai chân ra một chút để giúp anh đi vào dễ hơn. "Màu á?"

"Yêu thích," anh đâm vào.

"Xanh lam. Còn anh?"

"Đen. Núi hay biển?"

"Biển. Anh?"

"Núi," anh thì thầm và trượt một ngón tay vào trong hơi ẩm của cô. Cô thở dài và anh hỏi, "Picnic hay nhà hàng?"

"Picnic."

"Nhà hàng," giờ là hai ngón, chìm sâu vào và ra trong hơi ẩm của cô, trượt, đẩy và vuốt ve. Hai mắt cô đảo tròn, và cô cắn môi dưới để ngăn tiếng rên thỏa mãn thoát ra. "Paris hay Rome?"

Cô đập đầu vào tường. "Chưa thấy nơi nào." Hơi thở của cô biến thành tiếng thở gấp sắc nhọn. "nhưng chắc là Paris,"

"Anh sẽ đưa em đến Rome," anh hứa, "em sẽ thích nơi đó hơn đấy, tin anh đi."

Anh quan sát khi sự thỏa mãn hiện lên trên nét mặt cô. Anh cảm giác được cao trào của cô, cảm giác được cô gần tới đỉnh đến mức nào và đẩy cô lại gần hơn nữa. Ngón tay cái của anh vuốt ve cái nú nhỏ nhạy cảm nhất sâu bên trong đùi cô khi mấy ngón tay anh tiếp tục sự chăm sóc của chúng.

Cô run rẩy, bám vào vai anh và bám sâu ngón tay lên làn da trần của anh. Cô chuyển động hông mình trong tay anh, khó chịu và vội vã ngo ngoáy, theo đuổi sự giải thoát cô biết đang nằm ngoài tầm với.

"Giờ chúng ta hiểu nhau rồi nhì," anh thì thầm, hai đôi môi dán vào nhau. Anh nhìn vào mắt cô, dụ dỗ cô trao ra bản thân mình.

"Chúng ta không có điểm chung nào," cô nói.

"Em quan tâm à?" Anh chạm vào cô sâu hơn, mạnh hơn.

Cô rên lên. "Không."

"Anh cũng không," anh đáp. "Không viện cớ nữa. Đến đây với anh. Để anh thấy em gục ngã nào."

"Em không thể," cô nói giữa những hơi thở gấp gáp, hông cô chuyển động, đầu lắc qua lắc lại. "Quá nhiều. Em không thể -"

"Giải phóng đi," anh yêu cầu, cơn đói của chính anh chảy rần rạt trong cơ thể. Ánh mắt khóa vào nhau, Jackson cảm nhận được sự đầu hàng của cô và lát sau, chứng kiến cô vỡ vụn. Anh nuốt lấy tiếng rên của cô, cướp đoạt tiếng thở dài trong khi chính anh cũng thở gấp. Anh thấy cơ thể cô siết lại quanh

ngón tay anh, tiếp tục vuốt ve cô rất lâu sau khi con run rẩy cuối cùng tan đi.

Bất đắc dĩ thả ra, cuối cùng anh nhắc cô lên, cân nhắc việc mang cô quay lại phòng cô và cuối cùng quyết định về phòng anh. Và lại ít nhất ở đó, có một mớ bao cao su trong tủ đầu giường. Chỉ đi vài bước là đến nơi. Anh mang cô vào trong, đá cửa đóng lại đằng sau. Trong vòng tay anh, mắt cô mờ mịt, miệng hơi hé mở như mời đón một nụ hôn.

Anh nhận lời và chiếm lấy môi cô bằng môi mình khi anh bước ngang qua căn phòng tối đen, đi theo vạt ánh trăng trải rộng xuyên qua khung cửa sổ. Đặt cô nằm xuống mép tấm đệm không lồ, anh lập tức tóm lấy và giật thắt lưng của cô xuống, lột trần cô ra trước ánh mắt mình. Trong ánh sáng nhợt nhạt, làn da cô nhìn như một loại sứ tốt nhất. Núm vú cứng lại có màu hồng nhạt, và túm lông màu vàng sẫm giữa hai đùi cô cảm dỗ anh.

"Jackson - " Ngay cả khi cô ngồi đó, trần truồng, anh cũng vẫn thấy tâm trí cô hoạt động, đưa ra hết lý do này đến lý do khác giải thích tại sao chuyện này là một ý tồi. Cho cô hàng tá lý do để rút lui. Để ngăn anh lại trước khi quá muộn.

"Không nghĩ ngợi gì tới nay hết," anh nói, chặn ngang trước khi cô kịp bắt đầu. "Chỉ cảm nhận thôi. Chúng ta cùng nhau làm chuyện này, Casey. Hãy cùng hưởng thụ."

Cô bật cười cụt ngắn và lắc đầu. "Đây không phải lý do em tới đây. Đây không phải là chuyện nên xảy ra."

"Đây là chuyện phải xảy ra vì số phận," anh cãi lại, nói lỏng cạp quần ngủ và để nó rơi xuống sàn.

Cô ghen tở.

"Chúng ta đều biết thế," anh nói. "Chúng ta đã biết từ lâu rồi."

Ánh mắt cô quét lên anh, chỉ có thể đã làm cho anh cứng lại hơn nữa. Khi cô ngược lên, nhìn vào mắt anh, anh nhắc cô, "Ngay từ đêm đầu tiên Casey, chúng ta đã có ý định này rồi. Nói em biết đi nào. Em cảm nhận được mà."

"Em không biết nữa," cô thừa nhận, lắc lắc đầu và liếm môi. "Em không biết mình cảm thấy gì nữa."

"Để anh giúp xem sao." Anh quỳ một bên gối xuống đệm và ấn cô trở lại giường. Cô ngấm anh trong ánh trăng, khiến Jackson cảm thấy tiếng gầm khao khát của tham vọng dấy lên trong mình. Cô chạm tới điều gì đó trong anh, khiến anh thêm muốn như từ trước đến giờ chưa từng biết tới. Cô chạm vào anh ở những nơi mà không người phụ nữ nào khác từng làm, và dù anh không muốn bỏ thời gian tìm hiểu mớ cảm xúc đó, rõ ràng là anh vẫn muốn hưởng thụ chúng.

Anh muốn cô bao bọc mình, ở bên dưới và xung quanh anh. Anh muốn đôi chân cô khóa quanh hông anh. Anh muốn cô ở trên, đưa anh vào sâu trong hơi ấm của cô. Anh muốn nhìn đôi mắt cô lóe lên vì lên đỉnh. Muốn nghe thấy tiếng rên rỉ và thờ dài liêu lỉnh. Và anh không sẵn lòng chờ thêm một phút nào nữa.

Anh vói sang một bên để mở ngăn tủ đầu giường, lôi một cái bao cao su ra mà lột lớp vỏ kim loại. Rồi anh đẩy mình vào cho tới khi đứng giữa hai chân cô, anh nhìn xuống và mỉm cười.

"Jackson -"

"Em muốn điều này cũng nhiều như anh, anh biết. Em cũng biết."

Cô bật cười, tiếng rên rỉ trượt ra khỏi cổ họng khi anh đưa tay xuống bên dưới cô và nâng lên. "Anh giống như sức mạnh của thiên nhiên ấy. Xuất hiện và cướp đoạt. Anh thậm chí còn thuyết phục rằng anh biết em muốn gì ở tình dục."

Anh nhướn mày. "Em bảo anh nói sai?" Anh đặt hai chân cô vòng quanh hông mình và giữ ở đó cho tới khi cô khóa cổ chân lại trên hõm lưng anh.

"Có ý kiến gì không?"

"Có," anh đáp chắc nịch, ngón tay anh khám phá những nếp gấp mềm mại của cô, ân cần, chìm vào hơi ấm của cô. "Nếu em bảo dừng anh sẽ dừng."

Cô hít vào thật sâu và nâng mông lên cao hơn trong tay anh. "Dừng dừng."

"Anh biết em sẽ nói thế."

"Biết tuốt hả?"

"Ừ." Đầu vật đàn ông của anh đặt tại lối vào của cô. Mọi thứ trong anh thúc giục anh đâm vào. Để chiếm lấy. Để cướp đoạt. Để vui sướng. Nhưng anh chờ đợi. "Anh nói với em rồi, khi anh biết điều anh muốn, anh tìm cách đoạt được nó."

Cô hơi thút thít, trượt lại gần hơn, chạm vào đầu vật đó của anh.

"Khi anh nhận trách nhiệm xong, anh sẽ cho em biết lúc em lên đỉnh chứ?"

Anh cười và đẩy mình vào hơi ấm của cô. "Em sẽ biết Casey. Tin anh đi, em sẽ biết."

Chân cô siết chặt quanh hông anh còn anh thì đâm vào cô. Sức nóng ngẫu nhiên lấy anh, dục vọng bao phủ anh. Cô nắm lấy tấm trải giường lụa đen và siết chặt khi anh đi vào cô hết lần này đến lần khác, đẩy cả hai người đến mức suýt mất trí, để họ lao đảo trên bờ vực giải thoát.

Mỗi lần cảm thấy cực khoái của cô đến gần, anh đẩy cô lùi lại, lấy đi cái cô cần, cái cô muốn. Anh kéo dài niềm vui sướng cho mỗi người họ, biến mỗi cái vuốt ve thành một loại tra tấn. Anh chưa từng biết đến con sóng sung sướng hoàn hảo nào như vậy. Anh chưa bao giờ cảm thấy gần gũi đến thế với một phụ nữ ở trên giường. Chưa từng nhìn sự sung sướng của cô ấy và cảm thấy nó phóng đại cảm xúc của bản thân. Đối với người đàn ông muốn quản lý mọi thứ trong đời, Jackson đột nhiên chắc chắn rằng chính Casey đang không chế chuyện này.

Casey, người có tiếng rên nhẹ và những lời thì thầm điên rồ đã thổi bùng ngọn lửa trong anh, cho đến khi nó cháy sáng hơn cả những gì anh nghĩ. Chuyện này vượt xa những gì anh biết vào đêm đầu tiên ở với cô. Điều này sâu hơn, lớn lao hơn. Vượt xa hơn. Về mọi mặt. Anh cảm nhận khao khát của cô và nghiêng ngả nó. Cảm nhận sự căng cứng trong cô và tạo ra nhiều hơn nữa. Anh muốn là người đưa cô lên đỉnh cao hơn và nhanh hơn bất cứ người đàn ông nào trước đây. Anh muốn được chạm đến cô như cô chạm vào anh bằng cách nào đó.

Cuối cùng, khi cơ thể cô siết chặt quanh anh, Jackson biết không thể kìm nén sự giải thoát của chính mình lâu hơn nữa. Anh đầu hàng một việc không thể tránh được. Đầu hàng trước người phụ nữ hoàn toàn phá vỡ mọi sự phòng thủ của mình.

Khi cơn bão qua đi, anh duỗi dài trên giường cạnh cô, kéo cô lại gần và lắng nghe nhịp đập điên cuồng của trái tim cô. Ngày mai sẽ đủ thời gian để hiểu chuyện quái gì vừa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Suốt tuần, Jackson lần lượt chôn mình trong công việc và thả rông bản thân ở nhà. Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh dường như không thể tập trung vào công việc và việc này hơi rắc rối. Nó chiếm hết sự chú ý đáng ra phải dồn vào việc sắp xếp kế hoạch, xem xét những chuyến bay và phân công các phi công.

Trước khi Casey tới, anh đã dành gần hết thời gian thức giấc của mình ở sân bay. Tự tập với các phi công khác, lái những chiếc chuyên cơ, hạ cánh và lập kế hoạch mở rộng King Jets đã trở thành mọi thứ lần điểm kết thúc của anh.

Giờ thì mọi chuyện đã thay đổi.

"Mình sẽ lái chuyến Vegas hôm nay," Dan Stone nói, tựa lên bàn làm việc của Jackson để chỉ vào một chuyến bay đã lên lịch trên bảng phân công. "Và mình có thể lái cả chuyến Phoenix ngày mai nữa," anh thêm vào, rồi đứng lên. "Nhưng cậu phải xếp người khác vào chuyến đi Maine hôm thứ năm."

"Tại sao?" Jackson ngược lên nhìn một trong những phi công giỏi nhất của anh. Hầu hết khách hàng của King Jets giàu sụ, hư hỏng và biết mình muốn gì. Họ thậm chí còn có cả phi công yêu thích và Dan là người rất hay được yêu cầu.

Jackson am hiểu rằng đối với vài người, bay là một sự thử thách kinh khủng. Anh chỉ cảm thấy khó mà hiểu được bất cứ ai không yêu thích việc được bay lên không trung, bao quanh bởi những đám mây, và mặt đất không hơn gì hạt đậu xanh bên dưới mình. Với anh, bay là tự do. Luôn như vậy. Dan Stone cũng giống Jackson trên phương diện đó, nên chuyện anh đổi những chuyến bay dài ngày yêu thích thành hai chuyến đi ngắn ngủi rất đáng ngờ.

"Là Patti," Dan đáp, cho hai tay vào túi quần. "Cô ấy sắp sinh và không muốn mình đi xa."

"À," Đúng thế. Jackson quên mất việc vợ Dani đang mang bầu đứa con đầu lòng. "Được rồi, thế thì chúng ta sẽ chuyển chuyến Maine cho Paul Hannah. Anh ấy sẽ xoay xở được. Rồi một khi Patti sinh xong, cậu có thể -"

"Đó là vấn đề đấy sếp," Dan nhăn nhó cắt ngang. "Giờ Patti hơi điên khùng một tí, nói đi nói lại việc cô ấy muốn mình nghỉ bay đến thế nào. Quá nguy hiểm."

"Đùa à." Jackson ngã ra ghế và nhìn anh ta. Dan trông khó chịu như quỷ.

"Ước gì được thế," người đàn ông lắc đầu trả lời. Anh ta bước về phía cửa sổ văn phòng và nhìn xuống sân bay, nơi những chiếc phản lực King Jets màu xanh xếp thành hàng như một đại đội đang điều hành.

"Cô ấy chưa bao giờ thích mình bay. Thực ra, đó là điều làm cô ấy không muốn cưới mình. Cô ấy khiếp sợ mỗi lần mình đi. Và giờ bọn mình sắp có con..."

Jackson quan sát bạn mình. Họ đã bay cùng nhau hàng năm trời. Hơn ai hết, Dan hiểu rằng Dan cũng có cái nhu cầu sâu thẳm trong tâm hồn là được ở trên không như Jackson luôn muốn. "Cậu làm được không?" anh hỏi. "Ý mình là nghỉ bay ấy. Cậu có thực sự bỏ bay không?"

Dan quay đầu tặng cho Jackson nụ cười hồi tiếc. "Mình không biết. Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện như vậy trước đây." Anh ngẩng đầu lên, để ngắm nhìn bầu trời xanh, không một gợn mây và tiếng thờ dài phát ra. "Mình biết chắc rằng Patti và đứa bé có ý nghĩa với mình hơn tất cả mọi thứ - kể cả bay."

Hài hước thật, nhưng Jackson không bao giờ thực sự nghĩ đến những nguy hiểm vốn có khi đi lại bằng máy bay. Với anh, ở trên máy bay, điều khiển chiếc phi cơ mạnh mẽ, lướt đi trên bầu trời - đó là bản năng thứ hai. Là một thứ thuộc về bản thân anh còn hơn cả đôi mắt nâu. Chắc chắn là có nguy hiểm mỗi khi bạn cất cánh. Nhưng quý quái thật, anh còn phải đối mặt với nguy cơ nguy hiểm còn cao hơn khi lái xe trên đường cơ mà.

Và anh tự hỏi liệu mình có thể rời bỏ điều anh yêu nhiều đến thế vì người mà anh còn yêu nhiều hơn hay không. Câu hỏi này chưa bao giờ nảy ra trong anh trước đây. Có phải suy nghĩ về tai nạn và cái chết chưa bao giờ làm phiền anh nhiều là vì anh không có thứ gì để mất không? Khi câu hỏi đó vang lên, tâm trí anh lập tức khuấy động bởi hình ảnh của Mia. Và Casey.

Casey?

Jackson khó chịu ngó nghiêng trên ghế. Yêu thương con gái là một chuyện. Đó là điều hiển nhiên. Nhưng cảm xúc dành cho mẹ con bé không phải một phần trong kế hoạch trò chơi của anh. Đúng là anh có muốn cô. Hơn cả mỗi ngày, bất chấp một đêm họ đến với nhau bao nhiêu lần. Nhưng bất cứ điều gì nhiều hơn ham muốn cũng đều không được cho phép. Còn chuyện khác phải lo lắng đến - Marian.

Cái tên đó lóe lên trong óc anh như sao chổi lóe sáng, để lại đằng sau vệt sáng đỏ rực lửa. Chết tiệt, anh đã quên bém Marian suốt hai tuần qua. Anh chưa hề gọi lại cho cô ta sau khi bỏ đi khỏi bữa tối. Anh còn không buồn ghé qua để nói mình quá bận và anh vẫn chưa cầu hôn.

"Mọi chuyện ổn chứ?" Dan hỏi, cau mày nhìn anh. "Tự nhiên trông cậu như bị ngộ độc thực phẩm ấy."

Chẳng có gì ngạc nhiên, bị cái suy nghĩ đó nhắc nhở. Nhưng Jackson lắc đầu nói, "Không, mình... ổn. Chỉ đang nghĩ quá nhiều thôi."

"Mình hiểu," Dan mỉm cười và nhún vai.

"Dù sao, mình vẫn còn thời gian cân nhắc."

"Chắc rồi," Jackson đáp, thích nghĩ về vấn đề của Dan hơn của chính mình. "Nếu cậu quyết định 'treo cánh', mình muốn cậu biết cậu vẫn luôn có một chân ở đây." Anh đứng lên, giơ tay ra. "Cậu có thể phụ trách trạm liên lạc dưới đất, hoặc chuyển sang thiết kế. Cậu luôn có con mắt tốt và mình có thể dùng một người vừa hiểu rõ hành khách muốn gì trong một chuyến bay, vừa có con mắt của một phi công."

Dan gật đầu, bắt tay Jackson và nói, "Cảm ơn sếp. Mình đánh giá cao điều đó."

Khi người đàn ông đó rời đi, Jackson ngã trở lại ghế. Anh phải gọi điện thoại. Anh phải gặp Marian, giải thích về Mia và nói với cô rằng họ sẽ không sớm kết hôn.

Cô ta sẽ không lấy gì làm vui đây, nhưng còn khuya anh mới quan tâm. Sự thật là, Marian tiếp nhận thế nào cũng chẳng sao. Sự thật hơn nữa rằng anh không nghĩ đến cô lần nào trong hai tuần qua cho anh biết tất cả những điều anh cần. Dù ý định kết thân với gia đình Cornice ban đầu có tốt hay không, rõ ràng là bây giờ nó rất tệ.

"Tôi có tin tức về Cassiopeia của cậu đây."

"Hơ? Gì?" Anh liếc mắt lên, bắt gặp Anna đứng trên ngưỡng cửa văn phòng anh. Đây suy nghĩ về vị hôn thê cũ ra khỏi đầu, anh nhắc lại, "Gì cơ?"

"Casey? Nhớ chưa. Cô gái mắt xanh ấy? Người phụ nữ cậu muốn tôi tìm cho cậu? Người tôi đã cố tìm suốt hai tuần qua?" Anna nhướn mày và chống hai tay lên hông. "À, tôi tìm thấy cô ấy rồi. Cô ấy đang trốn ở nhà cậu."

"Vui nhỉ."

"Tôi cũng nghĩ thế."

Jackson ngồi trở lại ghế. "Xin lỗi. Tôi chưa nghĩ rằng chị vẫn đang tìm cô ấy."

"Ước muốn của ngài là mệnh lệnh với tôi," chị nhún vai.

"Đó là kiểu ông chủ - nhân viên mà."

"Không hẳn vậy," anh lầm bầm.

"Tôi nghe thấy rồi đấy."

"Ngạc nhiên chưa." Anh cười nhăn nhó.

Chị bước vào văn phòng, một người phụ nữ biết mình đứng ở đâu và ít nhất không bị đe dọa bởi ông chủ mà thỉnh thoảng chị coi như con mình. "Vậy thì," chị nói, chống cả hai tay lên mép bàn và dựa vào. "Cô gái xinh đẹp đó gọi tôi, giới thiệu mình là Casey Davis và nhờ tôi cho anh biết cô ấy sẽ không ăn tối ở nhà."

"Sao không?" Anh ngồi bật dậy và cau mày.

"Chuyện hài hước là, tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc khi Casey và tôi nói chuyện." Mắt Anna nheo lại. "Có muốn nói chi tiết hơn không?"

"Cô ấy định đi đâu?" Jackson lò đi sự tọc mạch của chị, vì anh đang có câu hỏi cho chính bản thân mình.

Anna đứng dậy. "Cô ấy nói cô ấy có hẹn với khách hàng tiềm năng."

"Khách hàng?" Nhưng cô ấy mở một cửa hàng một - nhân - viên bên ngoài nhà cô - nhà anh. Tại sao cô lại cần gặp ai vì việc này? Cô ấy sẽ gặp ai?

"Đó là những gì cô ấy nói," Anna bảo anh. "Nhưng rồi, cô ấy bảo sẽ ghé qua và để Mía ở đây với cậu lúc bốn giờ."

Anh đứng dậy và lập tức nhìn quanh phòng, tìm xem có chỗ nào nguy hiểm không. Mắt anh di chuyển từ ổ điện không che lại, dây điện dài lỏng lẻo, đến thùng rác, đến... không được. Đây không phải là nơi trông trẻ.

"Mía là ai?" Giọng Anna cắt ngang suy nghĩ của anh.

"Con gái tôi," anh nói và nghe ra cảm giác tôn thờ trong giọng nói của mình qua những từ đó. Anh mới sống cùng con bé dưới một mái nhà có một tuần và mọi thứ tự ưu tiên của anh đã bay biến. Ngắm nụ cười của Mía đầu tiên trong ngày là niềm vui lớn với anh, hơn cả cốc cà phê thông thường. Bé con bé trước khi nó ngủ khiến tim anh tan chảy, và nhìn thấy nước mắt của nó đủ để bắt anh khuất phục.

Anh hoàn toàn yêu thương con mình.

Và chắc chắn đang lúng túng vì mẹ đứa bé.

"Con gái cậu?" Anna cười toe, chạy vòng qua bàn và ôm chặt lấy Jackson. "Sao không cho tôi biết? Sao tôi chưa gặp con bé bao giờ?"

"Vâng, tôi cũng chỉ mới biết thôi, và bốn giờ chiều nay chị sẽ gặp thôi mà," anh trả lời hết mọi câu hỏi của chị.

"Tuyệt thật Jackson," Anna nói. Rồi mắt chị ụ ám và nụ cười bất chợt nhạt đi. "Tôi không thể chờ được gặp Cassiopeia bí ẩn, và chắc chắn là cả Mía xinh đẹp nữa. Nhưng, cậu định sẽ làm gì với Marian?"

Cau mày, anh đáp, "Giữ máy cho tôi nhé? Chắc đến lúc tôi phải hẹn gặp và nói chuyện với Marian rồi."

Khi Casey lái chiếc SUV to bằng cái thuyền đến King Airfield, cô phải thừa nhận đây là một tuần tuyệt vời.

Cô và Mía đã, trong vài ngày ngắn ngủi, sống thoải mái ở căn biệt thự xa hoa trên đỉnh đồi của Jackson. Thật khó để không quen. Trước khi cô và Mía chuyển vào, Jackson đã thuê một đầu bếp, một người giúp việc toàn thời gian và sau đó yêu cầu thêm một vú em vào dân nhân viên. Nhưng Casey vạch ra giới hạn ở đây. Cô không muốn người lạ nuôi con mình và Jackson có vẻ rất hài lòng với phản ứng của cô.

Bản thân ngôi nhà đã khổng lồ rồi và dù mất đến mấy ngày để Casey hiểu rõ đường đi lối lại, cô phải thừa nhận ngôi nhà có sự ấm áp mà cô không mong đợi. Ngôi nhà lớn, nhưng trang trí theo kiểu dễ chịu. Những đồ nội thất được bọc đẹp đẽ, cầu xin có người ngồi lên. Bệ cửa sổ vậy gọi và giá sách chất kín cảm dỗ cô.

Kể từ khi có phòng ngủ, cô chưa từng mơ về một căn phòng nào xa hoa, lộng lẫy tới thế - không phải căn phòng dành cho cô. Bất chấp đánh giá của bản thân, cô vẫn chưa thể tránh xa Jackson.

Người đàn ông này hoàn toàn đối lập với cô về mọi mặt nhưng, vẫn có một sức hút đầy từ tính về phía anh, và cô đã thôi không chống lại nó nữa. Mỗi đêm, sau khi đưa Mía vào giường, Casey và Jackson sang phòng anh và ở đó, dành hàng giờ khóa trái mình trong vòng tay nhau. Trên giường, sự khác biệt của họ dường như không đáng kể.

Hoi phiên tối.

Casey thấy mình gục ngã vì anh, dù cho cô biết đây là sai lầm khổng lồ, nhưng vẫn không thể ngăn bản thân lại. Đúng thế, anh rất kèngh kiệu và hiểu chiến. Nhưng cũng rất biết quan tâm và dịu dàng. Anh có thể khiến cô rò dại bằng cách bấm vào một cái nút trên người cô, rồi đến tối, bật một cái nút khác và làm cô điên lên theo cách dễ thương hơn nhiều.

Nhưng chuyện này không có tương lai. Rõ ràng cô đã chuẩn bị cho lúc kết thúc sáu tháng. Jackson không định yêu cô và Casey biết thế. Ngay lúc này, cô rất tiện dụng, chỉ có thế. "Cũng có lỗi của mình nữa. Mình không nên để chuyện diễn ra. Ngủ ngoan."

Tay cô siết chặt bánh lái khi nhìn qua cái thứ trông như hàng dặm mũi xe màu đen đang tỏa sáng. Nhìn ghé trẻ em qua kính chiếu hậu, Casey có thể thấy gương mặt con gái mỉm cười.

"Con thích bố lắm hả?" Cô hỏi và Mía vẫy con gấu teddy nhem nhuốc để trả lời.

Casey không mù. Cô thấy được sự hòa hợp lớn dần giữa Jackson và con gái. Thực ra, anh là người cha có trách nhiệm hơn những gì cô nghĩ. Điều đó làm cô hơi lo lắng. Anh càng gần gũi Mía bao nhiêu, càng khó tách khỏi con bé bấy nhiêu khi sáu tháng qua đi. Sẽ ra sao nếu anh quyết định không muốn để Mía rời đi? Điều gì sau đó?

Sẽ ra sao nếu anh đòi quyền giám hộ?

"Ôi chuyện này thành mớ bòng bong rồi đây," Casey thì thầm, bật xi nhan rẽ vào cổng sân bay. Sân bay cũng như những thứ khác mang tên King, đều to. Cô lái thẳng đến tòa nhà văn phòng Jackson và đỗ xe. Khi xuống xe, điều đầu tiên cô chú ý là tiếng ồn. Động cơ máy bay rì rầm, người la hét và một cái loa to đang thông báo.

Bé Mía ra khỏi ghế, Casey nhanh chóng bước vào tòa nhà. Nỗi lo cho đôi tai bé nhỏ phải chịu quá nhiều tiếng ồn làm cô bước nhanh hơn. Bản thân tòa nhà được trải thảm và ốp bóng loáng, với vật dụng bằng crom màu đen và thang máy trên tường. Nhân viên bảo vệ hỏi tên, dẫn cô vào thang máy và trước khi cửa đóng còn nháy mắt với Mía.

Khi cánh cửa mở ra lần nữa, một người phụ nữ lớn tuổi đã đứng sẵn chờ họ. Mái tóc nâu cắt ngắn gọn gàng, quần be và áo sơ mi trắng khiến chị khô khan và chuyên nghiệp, trong khi đôi mắt nâu lấp lánh.

"Chắc cô là Cassiopeia," chị nói, vươn tay đón đứa bé. Mía vui vẻ ngả sang, háo hức làm quen với gương mặt mới.

"Casey thôi ạ."

"Dĩ nhiên rồi," người phụ nữ đáp. "Tôi là Anna, trợ lý của Jackson. Còn con, cô bé xinh đẹp, chắc con là Mía King."

"Mía Davis," Casey nói nhanh, những mong làm rõ từ đầu.

Anna nhìn cô chốc lát rồi mỉm cười. "Tôi nhầm. Ông chủ ở ngay kia," chị vẫy tay về phía cánh cửa đóng. "Sao cô không vào đi, để tôi chăm Mía cho."

Con gái cô hoàn toàn thoải mái như ở nhà khi được Anna bế, và người phụ nữ trung tuổi rõ ràng là rất vui, song Casey vẫn do dự. "Chị chắc chứ?"

"Dĩ nhiên. Đừng lo lắng. Tôi đã sinh bốn đứa mà chưa làm rơi đứa nào." Anna suy tư chốc lát. "Tôi định làm rơi đứa bé nhất một lần, nhưng thay đổi ý định vào phút chót."

Casey cười, hai bà mẹ lập tức có hảo cảm với nhau. "Được, tôi sẽ nói với Jackson và - "

"Cứ dùng thời giờ của cô đi..." Anna đã quay đi và bận rộn chỉ trỏ những chiếc chuyên cơ cho một Mía đang y a.

Casey khẽ gõ cửa và bước vào. Jackson đang nghe điện thoại, cô định quay lại nhưng anh đã giơ tay ra hiệu cho cô vào.

"Đúng thế. Chúng tôi sẽ cần đầu đưa đến sớm nhất sáng mai. Chúng tôi có vài chuyến đã đặt trước dịp cuối tuần. Phải." Anh gật đầu, ghi chú vào cuốn sổ trước mặt rồi lại gật. "Tốt. Gặp anh sau."

Anh cúp máy, rồi đứng lên và đi vòng qua bàn về phía cô. Ngó qua cánh cửa đóng, anh hỏi. "Mía đi với Anna rồi à?"

"Vâng. Cô ấy nhảy ra bắt cóc con ngay lúc bọn em đến."

"Đừng lo. Con bé đang được chăm chút tốt đấy."

Casey gật đầu rồi đi quanh văn phòng. Cô tự hỏi nơi này ra sao. Giờ thì cô thấy nó rất hợp với Jackson. Khung cửa sổ mở ra thế giới dành cho anh, bàn làm việc rộng, nội thất thoải mái và trên tường là những bức tranh về King Jets. Cô quay lại nhìn anh. "Anh trông Mía trong lúc em có cuộc hẹn được không?"

"Được chứ. Nhưng em hẹn ai?"

Cô chớp mắt. "Em chắc anh không quen anh ấy đâu."

"Anh ấy à?"

Có phải anh đổi giọng không nhỉ? Cô lắc đầu. "Vâng, anh ấy. Mac Sencer. Bọn em sẽ uống cà phê ở Drake's. Anh ấy muốn em thiết kế mẫu sách ảnh mới cho công ty du lịch của anh ấy."

"Anh quen anh ta." Jackson đáp, khoanh tay trước ngực và ngồi lên mép bàn. "Công ty anh ta ở Birkfield."

"Đúng rồi."

"Anh ta tìm em bằng cách nào? Em ở tận Darby."

"Không còn thế nữa," Casey nhắc anh trong khi vẫn đi quanh phòng, xem xét kệ tạp chí về máy bay trong trên chiếc bàn cà phê hẹp. "Mía và em đi bộ ở Birkfield vài ngày trước. Em đưa danh thiếp cho các chủ cửa hàng. Có vẻ là ý hay." Cô nói. "Rõ là thế. Nó đã được hồi đáp."

Điều đó làm cô vui vẻ. Cô có thể sống với Jackson trong cung điện, nhưng cô sống theo cách của mình. Luôn luôn. Khi thời gian ở cùng anh qua đi, cô sẽ quay về là mình, hy sinh cho Mía. Càng nhiều khách hàng, cuộc sống của họ càng tốt hơn.

"Điều đó giải thích tại sao," Jackson làm bầm, nhảy lên khỏi bàn như thể bị lửa đốt dưới mông.

"Giải thích điều gì?"

"Có lẽ Mac Spencer nhìn em một cái và quyết định biến em thành món tráng miệng," Jackson rít lên.

"Gì cơ?" cô nhìn anh chăm chăm và kinh ngạc khi thấy quai hàm anh siết lại, đôi lông mày nheo lại sát cặp mắt đang lóe lên vì sức nóng.

"Anh ta nổi tiếng xấu ở đây." Jackson bước ngang qua phòng, nắm lấy tay Casey trong khi cô cố hết sức để gỡ ra khỏi hơi ấm không mong đợi trong cái chạm của anh. "Hắn lẫn lộn với đàn bà nhiều đến mức đáng ngưỡng mộ là cái giường của hắn không sập."

"Lăn lộn?"

"Chúa ơi Casey?" Anh lau bàu và nhìn vào mắt cô.

"Em không thể thực sự nghĩ đến việc gặp riêng thằng cha này được."

"Tất nhiên là có chứ," cô giật tay ra khỏi cái siết của anh. "Đây là công việc, Jackson. Công việc của em. Em từng làm thế trước khi anh đến chịu trách nhiệm cho cuộc đời em, và em sẽ làm thế rất lâu sau khi anh đi. Em là trụ cột cho em và con gái mình."

"Em sẽ không thể nữa."

"Anh có nghiêm túc nghĩ là em sẽ ngồi đó và chẳng làm gì suốt sáu tháng Mía và em ở với anh không?"

"Tại sao không? Coi nó là kỳ nghỉ thêm đi."

"Nếu em làm thế," cô kiên nhẫn giảng giải, "em sẽ mất khách và không thể tiếp tục được. Người ta cần em đến tiếp cận với họ. Em làm việc của mình nghiêm túc đến từng milimet một cũng như anh vậy."

Anh nhìn như thể đang nhai mấy câu đó trong một lúc. "Tốt. Anh sẽ thuê em."

"Làm gì?"

"Sách ảnh," anh đáp. "Quảng cáo trên tạp chí. Em nói em giỏi làm việc đó, chứng minh xem. Làm việc cho anh."

Một tia vui thích chớp qua cô khi cân nhắc khả năng được làm việc cho một khách hàng như King Jets. Cô hơi bị khớp một chút, nhưng cô giỏi về bản vẽ, thiết kế, màu sắc và ánh sáng. Cô có thể làm những việc tuyệt vời cho anh - cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh, và đọc thấy ánh sáng chiến thắng trong chiều sâu tâm tối đó. Ngay tức khắc, Casey dập tắt cảm xúc của bản thân. Anh không thực sự có ý đó. Không chút nào. Anh không biết gì về tài năng hay công việc của cô. Anh chỉ đang làm hết sức để quyết định thay cô. Một lần nữa.

"Nếu anh nói thật," cô kéo quai túi xách lên vai, "chúng ta sẽ bàn về chuyện đó. Sau khi em gặp Mac Spencer."

"Em Sẽ. Không. Đi. Đâu. Hết."

Cô cười nhạt. "Có. Em. Sẽ. Đi. Và anh không thể cản được em. Anh không có quyền. Nên," cô nhanh chóng đi qua phòng ra cửa, "anh và Mía sẽ vui vẻ với nhau và em sẽ gặp hai bố con ở nhà sau."

Mười lăm phút sau "cuộc gặp" và Casey biết Jackson đã đứng về Mac Spencer. Hắn ta là đồ cặn bã. À, hắn có đẹp trai theo kiểu sắc sảo, vượt trên tất cả. Quả đầu được chải chuốt hoàn hảo, vuốt từ cái trán cao ra sau. Đôi mắt xanh và cái cằm lún phún râu vừa đủ để khiến hắn trông bụi bặm.

Nhưng cà phê của họ còn chưa mang ra trước khi hắn vươn ra nắm tay cô. Casey đã hást ra và mở cặp tài liệu, khẳng khái làm công việc mình cần. Nếu thuyết phục được gã đàn ông này rằng cô được việc, thì cô sẵn sàng chịu đựng cái ý đồ ve vãn không - khôn - cho - lắm kia. Nói cho cùng, đây cũng không phải lần đầu cô buộc phải hất mấy kẻ quá hăm hở sẽ làm khách hàng của cô bỏ chạy.

Song hắn vẫn tức tối vì cách cô gạt hắn đi. Vẫy một bàn tay được tia tốt về phía cái cặp tài liệu để mở, ngắt lời cô.

"Mấy thứ này đều ổn, nhưng anh nghĩ em sẽ nảy ra được ý tưởng hay hơn về điều anh đang mong chờ nếu chúng ta quay lại văn phòng anh. Anh sẽ cho em xem kế hoạch năm ngoài và em có thể thuyết phục anh xem em cải thiện nó ra sao."

Không đời nào Casey đi tới văn phòng với hắn. Cô biết thừa đây là cuộc họp một - người, có nghĩa cô sẽ ở riêng với hắn. Không phải điều cô thích. Tốt hơn là giữ lại sự an toàn ở Drake's.

"Nếu anh xem cuốn sách ảnh tôi làm cho câu lạc bộ Rotary ở Darby năm ngoài, anh sẽ thấy được cách sử dụng màu khéo léo..."

Hắn giật cuốn sách của cô và ném sang một bên. Ngả lên bàn, hắn cọ đầu ngón tay mình lên mu bàn tay cô bằng kiểu vuốt ve rõ ràng là quyến rũ. Điều rất đáng ghét.

"Sau đó anh mời em ăn tối nhé? Nơi nào đó đẹp. Nơi nào đó yên tĩnh hơn. Nơi chúng ta có thể hiểu nhau thêm một chút?"

"Tôi thực sự không - "

"Chào Mac."

Giọng trầm của Jackson vang lên gần họ, khiến Casey nhảy dựng lên. Cô quay đầu nhìn anh đứng bên cạnh bàn mình, ánh mắt tối đen, điển tiết liếc từ cái tay Mac đặt trên tay cô đến chính mặt hắn.

"King," Mac nói, thẳng người lên một chút, khó nhọc mỉm cười với Jackson. "Anh làm gì ở đây thế?"

"Đón Casey," anh nghiêng răng đáp, dựa vào bàn và đóng đinh Mac bằng ánh mắt tối tăm, khiến hắn ho khan và phải tìm chỗ trốn. "Sắp xong chưa?"

"Chắc rồi. Vâng. Tôi có được thứ mình cần rồi," Mac đáp, nhìn từ Jackson sang Casey, rồi quay lại, như thể đang tìm chỗ trốn mà chưa được. Cuối cùng, hắn ta chuôi ra khỏi ghế và nhanh chóng bỏ chạy, ra khỏi tầm với của Jackson.

"Anh có tất cả những gì anh sắp có rồi, đảm bảo đấy," Jackson nói với hắn.

Mac gật đầu và vờn vai, vênh mặt lên và nhìn Casey coi thường. "Cảm ơn vì thông tin đó, cô Davis. Tôi sẽ giữ liên lạc."

Khi Mac rời đi, Casey nghe Jackson lâu bầu. "Đồ mày dám." Rồi anh ngồi xuống chiếc ghế trống của Mac chéo với ghế của cô, và cười mỉm chi.

"Chuyện đó là sao?"

"Anh đã cứu cái mông nhỏ của em."

"Có vẻ gì là em cần cứu không?"

"Thực ra là có."

Có lẽ thế, giờ cô nghĩ vậy, tự hỏi sự ghê tởm Mac Spencer có lộ hết lên mặt cô không nữa. Dù có dù không thì đã lâm vào tình trạng này, cô có thể tự giải quyết một mình. "Em thì không."

"Em không cần cảm ơn anh, nhưng ít nhất cũng hãy thừa nhận là em cần anh chứ."

"Cảm ơn anh?" Cô lắc đầu và thu thập giấy tờ, xáo động giấy và mẫu thiết kế bên trong lên rồi đóng nó lại. "Có thể anh đang phá miếng com ngon của em đấy. Đây là công việc Jackson. Em có đến sân bay và bảo anh phải bay máy bay nào không? Hay phải thuê phi công nào không?"

"Không, cái này khó mà giống nhau được."

"Dĩ nhiên là có." Cô đứng lên, bĩu môi và nheo mắt nhìn anh. "Em tự xử lý được gã đó Jackson. Anh tưởng đây là gã đầu tiên tưởng đặt được tay lên người em chắc? Anh nghĩ đây là lần đầu em phải tự lo cho bản thân khi gặp cảnh khó khăn sao? Không đâu. Em đã tự làm tốt cho bản thân cả đời rồi và em có thể làm thế tiếp. Mà không cần anh giúp."

Sự thật là cô nói đúng có liên quan đến mọi thứ. Cô đã đơn độc phần lớn cuộc đời. Anh đã nhận ra điều đó. Cô không có gia đình. Không có ai làm bạn ngoài Dani Sullivan.

Nhưng giờ cô có anh rồi.

Dù có ngăn ngui thế nào, thì chó chết rằng cô vẫn có anh cơ mà.

Khi cô hiên ngang đi xuống con đường đông nghịt, Jackson trượt ra khỏi ghế và bám theo. Anh tránh cô bởi bàn đang giữ thẳng bằng khay đồ uống và nhìn chăm chăm Casey khi bước đi.

Ánh mắt anh khóa chặt vào chuyển động uyển chuyển của mông cô trong chiếc váy ngắn màu vàng, rồi men theo đôi chân mảnh mai rám nắng xuống đôi giày cao gót 3 inches để tăng chiều cao.

Anh đã phát hỏa khi đến bên bàn và thấy Mac chạm vào cô. Anh không mong gì hơn là được tọng nắm đấm vào mặt thẳng cha đó. Chó chết là còn lâu anh mới thêm hối lỗi vì điều đó.

Anh ở ngay phía sau cô khi cô rời quán Drake's. Con gió biển thổi qua mặt như đang cố ngăn bước chân anh. Anh nheo mắt vì con gió và ánh nắng giết người, giữ cửa cho một bà lão, rồi chạy nước rút theo sau Casey trước khi cô leo lên chiếc SUV và rời đi. "Mía đâu?" cô hỏi.

"Ồ với Anna," anh gất. "Con bé cực kỳ an toàn."

"Anh phải là người đang trông con bé mới đúng."

"Anh quá bận phải trông em."

"Không phải việc của anh," cô nhắc.

"Còn lâu mới không," anh cầu nhàu khi túm lấy bắp tay cô và kéo lại gần mình.

Mặt trời đang chiếu rọi và ánh nắng kỳ quặc khiến đôi mắt cô lấp lánh, mái tóc vàng tỏa sáng như những sợi tơ vàng. Cô thở gấp và cúi gập trong khi trái tim anh nhảy như điên trong ngực. "Em tưởng anh không thấy Mac đang nghĩ gì, làm gì hay sao? Em tưởng anh chỉ tỉnh cờ đi qua và thấy mấy gã đó động chạm vào em sao? Không bao giờ đâu Casey. Không ai ngoài anh được động vào em."

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nụ hôn đến quá bất ngờ và gần như thô bạo vì những cảm xúc mãnh liệt cuộn xoáy trong anh. Não Casey như bị chập điện tóe lửa. Cô nên ngăn anh lại. Cô nên đẩy anh ra và nói cho anh biết anh không có quyền bảo ai được chạm vào cô. Rằng cô không cần anh trông nom mình. Cô nên nhắc anh nhớ rằng mối liên hệ duy nhất giữa họ là Mia. Cô nên nói rằng vì họ ngủ với nhau không có nghĩa anh sở hữu cô.

Cô không làm gì hết.

Thay vào đó, cô vòng tay quanh cổ anh và đầu hàng sự cám dỗ. Cái ôm của anh trên người cô rất dịu dàng, nhưng đầy sự cần kíp.

Hơi nóng bao bọc mọi nơi, tàn phá linh hồn và thân thể cô. Sự động chạm của anh khi anh siết chặt vòng tay quanh eo cô, ép cô sát vào mình đã đánh thức cơn sóng ham muốn trong cô. Đúng là cách mọi lần anh chạm vào cô. Từ đêm đầu tiên họ ở với nhau trong nhà anh, từ lần anh làm cách nào đó mà dần tách cô ra khỏi cuộc sống cô từng biết. Chỉ một cái chạm và cô thuộc về anh. Một nụ hôn và cô khao khát hơn nữa,

Bất chấp việc biết rằng đó là dấu chấm hết.

Cô không thể dừng mong muốn anh. Không muốn dừng.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên và cả hai đều thở gấp. Cô nhìn vào đôi mắt đen của anh và thấy cảm xúc nguyên thủy nhất trong cô đang nhìn lại chính mình.

"Hắn chạm vào em." Anh vuốt má cô. Trong mắt anh có ánh lửa, hơn cả sức nóng tình dục, đó là kiểu sở hữu khiến Casey cảm động từ đáy lòng.

"Hắn đặt tay lên người em và trong cái não cặn bã đó còn tưởng tượng ra nhiều thứ hơn thế."

"Anh không thể treo cổ người ta vì suy nghĩ được, Jackson," cô chòe ghẹo, cảm giác được cơn bão đang tan dần.

"Không có nghĩa là anh không muốn làm." Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong tay mình, hơi nóng từ cái chạm ấy thấm vào tận xương tủy cô. "Em làm anh phát điên, em biết không?"

Khao khát muốn nghe anh nói ra tiếng yêu nhiều đến mức làm chính cô choáng váng. Và không nghe được điều đó khiến cô đau đốn theo một kiểu chưa từng biết trước đây. Rồi sự thật đánh cho cô một cú. Thật quái quỷ biết bao khi nhận ra, trong khi đang đứng giữa bãi đỗ xe của nhà hàng, rằng cô đang yêu lần đầu tiên trong đời. Cô yêu đơn phương, chắc chắn như vậy và nỗi đau trong tim dao động mạnh mẽ.

Cố tìm kiếm lý do, cố tìm lại sự cân bằng, cô thì thầm, "Jackson, chúng ta đang làm gì vậy?"

"Quý mới biết." Anh lắc đầu, nhìn vào mắt cô và cô đọc thấy sự bối rối trong đó. Rốt cuộc nó cũng có chút ý nghĩa phải không?

Rồi anh bước lui lại, đập một tay lên chiếc SUV và nói, "Anh không thích em làm việc."

"Ừ em biết mà," cô trả lời, gần như phì cười bởi vẻ cứng đầu trong ánh mắt anh và cái miệng ním chặt.

Có lẽ tốt hơn là họ không nên nhắc đến điều còn chưa nói đang tồn tại giữa hai người. Như thế chắc chắn sẽ an toàn hơn đối với Casey. Cô không thể cho anh biết cô yêu anh mà không phải mạo hiểm nhìn thấy sự từ chối trong đôi mắt ấy. Mà không phải chịu đựng nỗi đau bị xa lánh.

Thích thú với việc tự bảo vệ mình, nên cô cố gắng làm dịu mọi chuyện. "Nhưng em phải làm việc. Và em sẽ không thôi việc chỉ vì giờ đang sống trong nhà anh được."

"Đúng thế." Anh nghiêng rặng, nhìn xa xăm một chốc, rồi quay trở lại nhìn cô. "Nhưng nếu em đủ bận rộn với một khách hàng lớn, em sẽ không cần phải nhong nhong ngoài đường lôi kéo khách hàng đúng không?"

Cẩn trọng, cô nghiêng đầu nghiên cứu anh. "Anh đang nảy ra ý gì thế?"

"Trả lời câu hỏi đi đã."

"Ok, đúng vậy." Cô gật đầu khi nghĩ ngợi. "Nếu có khách hàng lớn, dĩ nhiên em sẽ cống hiến thời gian của mình cho anh ta - hay cô ta. Nhưng thực sự là em không có, nên phải tự quảng cáo thôi."

"Đã hết rồi."

"Jackson..." cô biết chuyện sẽ đi tới đâu. Dù phần nào đó trong cô đang hoan hô tung bừng, thì phần còn lại, phần nhạy cảm hơn, đang cảnh báo cô đừng có bước chung con đường này với anh. Nếu dính dáng thêm tới Jackson, cuộc chia tay sau cùng sẽ trở nên khó khăn hơn, phải không? Nhưng dù nghĩ vậy, cô biết không có gì dính dáng nhiều hơn là yêu anh.

Rồi anh bắt đầu nói và Casey thấy phải bắt kịp kế hoạch của anh.

"Anh thực sự có ý định như lúc trước nói," anh nói với cô, từ ngữ đổ xô ra như thể một nửa trong anh lo rằng nếu anh nói quá dài, cô sẽ bỏ đi. "Anh rất cần sách ảnh mới và danh thiếp, có thể cả Website - em có làm được Website không?"

"Có nhưng - "

Anh bước lại gần, vuốt dọc tay cô và nở nụ cười nửa miệng mà cô đảm bảo là anh đang cố tỏ ra quyến rũ. Chưa cứu cô, nó rất quyến rũ.

"Nghĩ về điều đó, Casey. Làm việc cho King Jets và có thể hồi tưởng lại nó ở khắp mọi nơi. Dành nhiều thời gian hơn với Mia..."

"Gian lận." cô chỉ ra.

Anh cười toe toét. "Và, anh muốn chỉ ra rằng King Vineyards cũng có một trang web phải thiết kế lại - tin anh đi, Travis không thể tự làm một mình còn Julie quá bận rộn với tiệm bánh, không thể lo hết mấy thứ như vậy. Rồi còn sách ảnh về vườn nho, menu ném thử, thậm chí thông báo..." Anh dừng lại, rồi thêm vào, "Cả Julie nữa! Tiệm bánh mới ấy. Chị ấy có thể cần sự giúp đỡ của em khi quảng cáo cho tiệm bánh."

Tâm trí cô bắt đầu chạy đua. Cô không thể ngừng được. Có thể liệt kê chuyện làm việc cho gia tộc King trong lý lịch tức là cô có thể mở rộng kinh doanh. Cô sẽ kiếm nhiều tiền hơn, và không cần phải gặp những kẻ như Mac Spencer nữa. Jackson đã đứng về gã đó, nhưng không đòi nào cô thừa nhận.

Thêm vào đó, Jackson đã đứng về một điều khác. Nếu cô làm thế này, cô sẽ có nhiều thời gian hơn với Mia. Chưa kể đến khi sáu tháng ở chung qua đi, cô sẽ có cơ hội nuôi sống bản thân và con gái tốt hơn.

Bởi vì, dù thích hay không, sự thật là bất kể cái gì có giữa cô và Jackson cũng không tồn tại mãi mãi. Dù cô có dần quen với kiểu cách độc tài của anh đi nữa thì cũng không phải vấn đề. Dù phản ứng giữa hai người có vượt tầm kiểm soát cũng chẳng sao. Dù cô có yêu anh cũng chẳng sao.

Điều duy nhất có sao là nhớ lấy rằng Jackson đã đưa ra biện pháp tạm thời này. Chỉ để hiểu con gái mình hơn.

Jackson vẫn đang nói, sười ảm chủ đề bản thân. "Cả Gina và mấy con ngựa của chị ấy. Chị ấy cũng có một trang web và liên tục phàn nàn rằng cập nhật nó vất vả đến thế nào khi vừa phải đối phó với Adam, Emma lẫn bảy ngựa..."

Nghe thật tuyệt, Casey nghĩ, nhưng tất cả những thứ này sẽ khiến cuộc chia tay sau cùng khó khăn thêm bao nhiêu nữa?

"Anh không thích ánh mắt hiện tại của em," anh nhẹ giọng, ngón tay cái trượt theo xương gò má cô. "Trong chốc lát, em tỏ ra vô cùng thích thú, rồi bỗng dưng ánh sáng trong mắt em biến mất."

Cô nặn ra nụ cười, mong nó sẽ có chút ánh sáng và buộc giọng nói của mình tươi vui hơn. Cô không nên cho anh lý do hối tiếc về khoảng thời gian họ bên nhau. Cô không nên để anh bắt đầu thương hại cô vì cô đã rơi vào lưới tình ở nơi không nên nhất.

"Em ổn mà Jackson," cô nói, lắc đầu với anh.

"Dù em rất ghét phải thừa nhận việc này vì anh đã tự miễn không chịu được vì anh luôn luôn đúng..."

"Thế à? Thật hay khi mình đúng." Lại nụ cười đó. Nụ cười khiến xương sống cô run rẩy.

Cô thở ra. Thực sự, làm sao cô có thể không yêu anh đây? "Anh biết anh thực sự bất khá chiến bại không?"

"Họ hay nói với anh thế."

Casey thờ dãi vì sự tỉnh táo của bản thân, rời khỏi vòng tay anh và lịch sự gờ tay ra.

"Gì đây?"

"Thỏa thuận công việc," cô đáp, mỉm cười trước vẻ bối rối của anh.

"Anh đề nghị em một công việc phải không?"

"Ừ."

"Vậy nên em chấp nhận. Em sẽ làm cho King Jets, King Vineyards và King Gypsies nếu Travis và Gina thích - "

"Họ sẽ thích," Jackson hứa hẹn khi bọc tay cô trong những ngón tay dài, ấm áp của mình. Rồi chậm rãi, không gì lay chuyển được, anh kéo cô về phía mình. "Nhưng để đóng dấu thỏa thuận," anh thì thầm khi cúi xuống, "anh thích đóng dấu bằng một nụ hôn hơn."

"Dani, lúc anh ấy hôn mình, mình thề là tóc mình quăn tít lên, mà cậu biết thừa tóc mình quá ngắn có uốn được đâu."

"Kể đi," bạn cô yêu cầu, giọng nói hơi rè trên điện thoại.

"Bọn mình đang đứng trong bãi đỗ xe và anh ấy hoàn toàn phát cáu vì tên đó động vào mình -"

"Thằng dê tiện," Dani chen vào.

"Chuẩn," Casey đồng ý. "Đằng nào thì anh ấy - Jackson ấy, không phải thằng dê tiện đâu, anh ấy ôm mình, kéo mình vào lòng và hôn mình cực kỳ lâu, cực kỳ sâu. Mình khá chắc là mình cảm giác lưỡi anh ấy ở trong cổ họng mình."

"Wow, ở đây có vẻ nóng bỏng quá ta?"

"Chó chết là ở đây cực nóng luôn," Casey đáp.

"Anh ấy có ôm siết và giữ lấy cậu không?" Dani thờ dài.

"Có chứ."

"Chúa ôi, mình đã yêu khi Mike làm thế với mình, nhưng thường thì mình phải chọc anh ấy phát rồ lên để điều đó xảy ra."

"Jackson cũng phát rồ."

"Đáng mà, phải không?"

"Cơ hội đòi người đấy," Casey nói, khoanh chân ngồi trên bệ cửa sổ phòng ngủ. "Nhưng ngay lúc đó mình nhận ra, mình gặp rắc rối to rồi."

"Cậu biết rồi phải không?" Dani thờ dài. "Cậu đã yêu anh ấy."

Casey quay đầu nhìn ra con bão mùa xuân. Ánh chớp lóe lên sau những đám mây đen, mưa đập vào ô kính cửa sổ. Thế giới ngoài kia là một màu sắc nhòe nhoẹt cực kỳ hợp với tâm trạng tuyệt vọng tột cùng của Casey. Mưa đang ngủ trưa dưới nhà và Jackson có cuộc họp đầu đó, cô có thể cho phép vũng lầy cảm xúc khuấy lên trong mình.

"Ừ," cô nói, lấy làm mừng vì có ai đó dễ thú nhận. "Mình đã làm thế. Mình yêu anh ấy."

"Chúa ôi." Giọng Dani rơi xuống thành sự cảm thông và Casey lại được nhắc nhở rằng thật tốt biết bao khi có một người bạn thấu hiểu mọi thứ.

"Nói cho anh ấy chưa?"

"Mình có điên đâu?"

Tiếng cười ngắn ngủi thoát ra khỏi cổ Dani. "Anh ấy cảm thấy thế nào?"

"Mình không biết." Casey thờ dài, ngắm cơn mưa rơi xuống thành những dòng nho nhỏ trên ô kính cho tới khi ngôi nhà đang rơi lệ. "Cậu biết mình không thể hỏi chính xác mà?"

"Hoàn toàn không thể," Dani đồng ý, rồi che ống nghe điện thoại và yêu cầu, "Mikey, mẹ nói tắt cho chó sau mà. Đừng phun nước rửa bát vào nó nữa."

Casey khúc khích và cảm giác tốt lên. Cô đã rất cần tâm sự với Dani. Trong khoảng thời gian sống trong nhà Jackson, cô bị cuốn vào giữa anh và Mia, và dành thời gian cho công việc, đến mức không có thời gian gọi điện thoại cho cô bạn thân như lẽ ra phải làm. Dani có thể đã cho cô những lời khuyên đủ hay để ngăn cô khỏi rơi vào lưới tình với sai người.

Nhưng có nghĩ thế, cô cũng biết không gì có thể thay đổi tình hình hiện tại. Cái gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Jackson nói gì khi lần đầu tiên đưa cô lên giường nhỉ? Ngay từ đêm đầu tiên, chúng ta đã được định sẵn? À, "Đây là chuyện phải xảy ra vì số phận," Có thể Casey cũng được định sẵn là yêu anh. Chính là cảm giác đó. Như thế cuối cùng cũng tìm được điều cô đã tìm kiếm suốt cả cuộc đời.

Vì tất cả những gì tốt đẹp nó mang đến.

"Bạn định làm gì?"

"Mình làm được gì nào?" cô phản đối, trượt một ngón tay trên khung cửa, lần theo dòng chảy của giọt mưa. "Mình đồng ý với sáu tháng. Nếu thử bỏ đi sớm, anh ấy sẽ cướp lấy Mía."

Sự choáng váng xuất hiện trong giọng nói của Dani. "Bạn nghĩ anh ấy vẫn sẽ làm thế?"

Có thể không, cô trầm mặc. Nhưng sao cô dám chắc chắn? "Mình đoán là không chắc lắm, nhưng mình có thể mạo hiểm không?"

"Thế kế hoạch là gì?"

"Hỏi hay lắm. Có vẻ mình chỉ có thể rút ra một câu trả lời."

"Câu nào?"

"Tận hưởng những gì mình đang có," cô kiên định nói. "Mình có thể không có anh ấy mãi mãi, nhưng có thể tận hưởng cảm giác này, khoảng thời gian này ở bên anh chừng nào có thể, phải không?"

"Rõ là vậy," Dani nói, một lần nữa giành lấy danh hiệu Bạn Thân Nhất. "Vậy thì, mình có sợ hãi được tí chi tiết đen tối không?"

Casey bật cười, cảm thấy nỗi đau nho nhỏ trong tim được cắt đi. "Dĩ nhiên, cậu muốn bao nhiêu?"

"Cậu có bao nhiêu?"

"Cả trăm thứ," Casey thừa nhận, da cô nóng ran chỉ vì nhớ lại những lúc cô và Jackson bên nhau.

"Ồi em yêu. Đồ rồi kìa."

"Anh có cái gì cơ?"

"Con gái," Jackson nói, nhìn đôi mắt nâu của Marian nheo lại. Anh biết chuyện này sẽ không dễ dàng gì, nhưng anh đã nhờ Anna lập cuộc hẹn này với Marian vì đó là chuyện bắt buộc. Anh đã tránh nói cho cô sự thật quá lâu rồi. "Anh có một cô con gái."

Khi anh giải thích chuyện gì đã xảy ra dạo gần đây, kể cho Marian chuyện Casey và Mía đã đến sống cùng anh, cô đứng đó nhìn anh, choáng váng như thể anh đã cười một con lạc đà đi vào nhà vậy. Mái tóc nâu của cô quét trên vai theo một kiểu rất mềm mại, rũ xuống, và khi cô lắc đầu không tin nổi, anh thấy mái tóc đó bay bay, rồi rơi trở lại cực kỳ đúng vị trí cũ.

Anh thờ dài và quay người, bước vài bước đến bên cửa sổ nhìn ra khu vườn sang trọng. Những hàng rào được cắt tỉa, cây cối xoắn theo kiểu nghệ thuật vốn có của nó, những bông hoa cứng nhắc hợp nhau đến mức tất cả chúng trông như một đội tiểu đội lính vậy. Trời ạ, ngay cả mưa ở đây trông cũng có vẻ gọn gàng hơn ở bất cứ nơi nào khác.

Chẳng có gì là thoải mái hay dễ chịu ở nhà Cornice hết. Nội thất thì cứng nhắc không thể chịu nổi hết như khu vườn. Ở đây, vẻ oai vệ cổ kính ngự trị hết thảy. Những chiếc ghế khó chịu, những chiếc bàn mảnh khảnh với đồ trang trí thủy tinh trông có vẻ quá mức dễ vỡ, chỉ bước chân vào phòng cũng khiến người ta khó ở.

Jackson quay đầu lại nhìn người phụ nữ anh định cưới và cố nhớ ra tại sao việc đó có vẻ là ý hay lúc trước. Nhưng anh không thể. Vì nhìn Marian phục trang bằng mở quần áo được thiết kế và thân hình như cái que của cô lại làm anh nhớ đến Casey với những đường cong đáng ham muốn trong chiếc quần jeans bó và áo T-shirt ngoại cỡ.

Anh đang mất trí rồi đây.

"Tên con bé là Mía," anh nói. Marian không vui vẻ với tin tức này cho lắm, nhưng anh cũng chẳng mong cô được thế. Sao cô phải làm thế cơ chứ? "Con bé được mười tháng rồi, anh có ảnh đây nếu -"

Marian giờ một bàn tay cắt tỉa xinh đẹp lên. "Không. Cảm ơn anh. Em không hứng thú với đứa con hoang của anh."

Anh nổi giận, cố gắng kiềm chế tính nóng nảy của mình và tự nhủ cô có đủ quyền để cảm thấy bị xúc phạm.

Anh đã trì hoãn việc thông báo cho Marian về Mía quá lâu, anh biết thế. Anh lẽ ra nên thẳng thắn với cô về những thay đổi trong cuộc đời anh ngay từ đầu. Nhưng sự thật là, anh không mong chờ cuộc nói chuyện này vì một số lý do. Một trong số đó là anh biết Marian sẽ phản ứng như thế nào - không phải anh sẽ trách cô, thứ hai, anh cũng không muốn thừa nhận rằng có một phần trong cuộc sống của anh không bao gồm Mía và Casey.

Đó là cách làm vô cùng nguy hiểm đối với người như anh. Anh chưa bao giờ muốn gắn bó với bất kỳ ai hay bất kỳ cái gì. Nhưng giờ không thể quay lại được nữa.

"Và anh nói cái thứ đó và mẹ nó -"

"Mẹ con bé -" Còn lâu Mía mới phải bị coi là "cái thứ đó".

" - đang lù lù trong nhà anh?"

"Đúng, họ đang sống ở đó với anh." Anh quay trở lại chỗ cô và khi lại gần, anh chú ý thấy cô mím chặt môi. Cô chỉ tức giận, hay bị tổn thương? Anh không muốn làm tổn thương Marian. Chết tiệt, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương bất cứ người phụ nữ liên quan đến mình. Không có lý do gì để anh có thể phá hủy trái tim của mọi người. Anh tạo dựng mối quan hệ, anh phải vui vẻ cùng nhau hết cỡ, rồi như hai người trưởng thành, anh chia tay. Không có chút khó khăn. Không chút hối hận.

Thứ gì đó trượt qua tâm trí anh và anh tự hỏi chia tay Casey sẽ như thế nào. Cô đã khắc sâu vào trong máu, vào tâm trí anh, cô là người phụ nữ duy nhất từ chối không rời khỏi suy nghĩ của anh. Cô ám ảnh anh suốt ngày đêm. Trong một phút kỳ quặc nào đó, hình ảnh cô sẽ nhảy vào đầu óc anh để trêu đùa, chế giễu, nhắc nhở anh muốn cô đến thế nào.

Ví dụ như bây giờ.

Anh ngất ngàng mơ suy nghĩ đó và tự bảo bản thân rằng nghĩ đến một người phụ nữ khi đang ở bên một phụ nữ khác là không khôn ngoan.

"Anh cần chút thời gian với Mía - con gái anh ấy," anh nói.

"Anh đã bỏ lỡ quá nhiều và không muốn bỏ lỡ thêm nữa. Anh phải có thêm thời gian, để biết bọn anh sẽ liên quan đến cuộc sống của nhau ra sao."

"Em hiểu," Marian đáp và bước về phía tủ ly, nơi cô tự rót lấy một ly brandy và tống hết xuống họng như uống thuốc. "Còn người mẹ?"

"Dĩ nhiên cô ấy cũng chuyển vào, anh không thể chia cắt mẹ con họ đúng không?" Hoàn toàn phát hỏa, vì có vẻ cô ta rõ ràng là đang làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn hơn. Jackson nói. "Chỉ sáu tháng thôi."

"Và anh muốn chúng ta hoãn đám cưới cho tới khi họ đi."

Đi. Trời đất. Anh không hề nghĩ đến. Anh sẽ sống thế quái nào trong ngôi nhà đó, đi ngang qua phòng Mía và biết con bé không có trong đó? Làm sao anh có thể bước xuống hành lang mà không thấy Casey dán mình vào tường và thì thầm đầy khêu gợi?

Chết tiệt, chuyện này trở nên hỗn loạn rồi. Nhưng, từng vấn đề một đã.

"Marian, anh biết chúng ta đã có thỏa thuận - "

"Đúng thế," cô đáp, quay lại đối mặt với anh, một bàn tay nhợt nhạt đặt trên cái cổ cong của bình rượu pha lê Baccarat. "Một thỏa thuận mà em hoàn toàn có ý định thực hiện. Câu hỏi là, anh có định làm thế không?"

Hỏi hay lắm, anh nghĩ. Anh đến đây chiều nay với ý định sức sôi rằng sẽ giải quyết được mối liên hôn này - tất cả những gì anh muốn là đợi sáu tháng. Giờ, anh không chắc chắn nữa. Thực ra, càng nghĩ lại bao nhiêu, anh lại càng ít sẵn lòng thực hiện thỏa ước của họ hơn, cái thỏa ước như thuộc về một cuộc sống khác. Nhưng anh đã đặt Marian vào chỗ khó sáng nay. Không phải một thôi là đủ rồi sao?

"Chúng ta sẽ bàn lại trong sáu tháng tới," anh nhẹ nhàng, không trả lời chính xác câu hỏi.

Cô nhìn chằm chằm vào vào anh một lát, Jackson chắc chắn mình đang thấy cuối cùng cô cũng mất bình tĩnh. Cuối cùng cũng thấy chút cảm xúc thực sự từ người phụ nữ này. Nhưng đúng theo hình mẫu, cô lùi lại, thầm đếm đến mười và làm dịu bản thân.

"Em không thích chuyện này Jackson."

Anh gật. "Anh hiểu. Nhưng không có cách nào xung quanh tình cảnh này." Anh cho cả hai tay vào túi và đề nghị, "Nói thật, anh sẽ hiểu nếu em muốn hủy bỏ mọi thứ."

Điều gì đó lóe lên trong mắt cô, nhưng biến mất trước khi anh kịp nhận diện. "Dĩ nhiên không," cô nói. "Chúng ta đã đạt được thỏa thuận và em chắc chắn sẽ làm phần của mình để hoàn thành nó. Như anh nói đấy, chúng ta sẽ bàn lại trong sáu tháng tới."

Sẽ dễ dàng hơn cho tất cả nếu cô chỉ đơn giản là kết thúc thỏa thuận của họ. Nhưng có lẽ cô muốn chút không gian để làm mọi chuyện theo cách của mình. Nếu đó là điều cô cần, Jackson sẽ trao nó cho cô.

Đối với anh, sự nhẹ nhõm xuất hiện và chảy tràn trong anh khi ý nghĩ được trì hoãn cuộc hôn nhân với Marian Cornice đủ để cho anh biết khi họ gặp nhau lần tới, nếu cô không hủy bỏ thỏa thuận, anh sẽ làm.

Hôn nhân dựa trên lợi ích không phải lúc nào cũng có tác dụng, anh tự nhủ, bất chấp bao thứ tốt đẹp đã đến với các anh trai anh. Nhờ có sự hiện diện của Mía và Casey trong cuộc đời, anh sẽ có cách thoát khỏi cuộc hôn nhân mà giờ anh nhìn nhận là điều bất hạnh vô cùng.

Sẽ không có sự hợp nhất với các sân bay nhà Cornice nữa, và anh không sao hết. King Jets đã làm tốt đến bây giờ và sẽ tiếp tục làm thế.

"Được thôi. Giờ, anh xin phép." Jackson quay người định đi. Anh mới đi được vài bước khi giọng nói của Marian ngăn anh lại.

"Anh có ngủ với cô ta không?"

"Đừng làm thế," anh nói, xoay người nhìn cô. "Với cả hai chúng ta."

"Chỉ là câu hỏi thôi Jackson."

"Câu hỏi anh sẽ không trả lời." Anh không định thảo luận chuyện này với Marian. Thắng thán mà nói, vì họ không còn hứa hôn với nhau, ai nằm trên giường anh không phải việc của cô ta.

"Anh vừa trả lời rồi," cô chỉ ra.

"Marian," anh lên tiếng, nghĩ rằng có lẽ giờ là thời điểm kết thúc tất cả. Sao phải kéo dài thêm sáu tháng làm gì? Hãy chia tay gọn ghẽ, anh tự nhủ. Rồi đi như một người đàn ông tự do.

Nét mặt cô trầm lặng như thủy tinh. "Đừng bận tâm Jackson. Quên chuyện em hỏi đi. Giờ xin phép anh, em muốn được ở một mình."

Anh muốn nói gì đó nhưng biết nói cái quái gì đây? Anh chưa phá hoại đủ hay sao? Anh đi ra cửa trước và nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng. Con mưa rơi túi bụi lên anh, nhưng cảm giác tuyệt đến chết được sau khi phải chịu đựng ngôi nhà nóng phát điên nhưng cũng lạnh như âm phủ đó.

Anh dừng bước trước cửa, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, để cơn mưa rửa sạch khuôn mặt, anh thì là anh gần như nghe rõ tiếng leng keng của pha lê vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Cô ấy có nhiều ý tưởng ra trò đấy," vài hôm sau Travis thừa nhận, nhắc ly rượu King Vineyard Merlot lên. Anh ngửi cái bình, tự mỉm cười một mình và uống một ngụm

Adam nhấp một ngụm brandy của anh và đảo mắt vì kiểu cách phẩm rượu sành sỏi của Travis. "Gina đã ca ngợi những thay đổi mà Casey đề nghị cho trang web về lũ ngựa Gypsy của cô ấy." Anh lắc đầu. "Bám theo anh nhặng nhặng suốt hai ngày trong trang trại và nhồi vào tai anh toàn chuyện đó."

"Hay đấy," Jackson nói, dừng lại uống loại rượu whiskey Ireland yêu thích của mình. Anh cảm thấy sự tự hào chớp nhoáng trước sự thật rằng Casey dễ dàng đưa ra những ý tưởng mới mẻ, hấp dẫn cho việc kinh doanh của gia đình King. Thêm vào đó, nó cũng là phần đóng góp thêm của cô cho công việc của gia đình. "Việc đó sẽ khiến cô ấy bận bịu."

"Tất cả chuyện này chỉ vì thế thôi?" Adam ngồi trong chiếc ghế da của anh, tỏ vẻ nghiên cứu.

Jackson đứng dậy, bước về phía lò sưởi và nhìn xuống những ngọn lửa khi chúng liếm và uốn cong mấy khúc củi trong lò. "Có thể vì chuyện gì khác nào?" Anh quay lưng lại phía ngọn lửa và nhìn từ ông anh này sang ông kia trước khi nói, "Cô ấy có cuộc hẹn với Mac Spencer mấy ngày trước."

"Thằng đó vẫn lượn phượn ở Birfield à?" Travis hoạnh hộc.

"Đáng chết là đúng," Adam nói. "Thực ra anh đã bắt gặp hán nhìn chăm chăm Gina khi cô ấy cúi người bế Emma ra khỏi xe." Ký ức đó đủ khiến anh phát điên hết lần này đến lần khác, đến tận khi Jackson thấy ông anh cả nghiêng răng kèn kẹt. "Chưa bao giờ trong đời anh muốn đánh thằng nào bằm dập như thế."

"Vậy hả?", Jackson hỏi, tự vấn liệu anh trai mình đã có sự tận hưởng mà anh không có chưa.

Adam thờ dãi, chán ghét và uống một ngụm rượu. "Gina không đòi nào để anh đánh hán. Cô ấy nói anh sẽ làm bẩn tay vì đập chết bất cứ kẻ nào tòm lộn cỡ đấy."

"Có lẽ đáng đấy," Travis cười. "Coi như một dịch vụ công cộng chó chết luôn."

"Anh nói thế đấy," Dam lẩm bẩm rồi ngẩng lên nhòm Jackson. "Em có đánh được hán không?"

"Suýt," Jackson băng khuỷu thừa nhận và âm thầm bổ sung rằng anh vẫn ước gì đã tấn thẳng đó. Chỉ nghĩ đến việc thẳng chó đẻ đó nhìn Casey, chạm vào tay cô... "Nó chạy nhanh quá, em sẽ phải đuổi theo nhưng lúc đấy em quá bận cãi vã với Casey."

"Một ngày nào đó, mấy ông chồng sẽ cho thẳng đó đo ván," Travis nói và mỉm cười đầy mơ mộng, rõ ràng đang mong anh ta sẽ là kẻ may mắn chiến thắng.

Jackson nhìn anh trai mình, nhận ra Travis đã thay đổi nhiều như thế nào khoảng một năm qua. Trước đây, anh chỉ quan tâm đến rượu và một chuỗi những người đẹp náo rỗng, bay vào và bay ra khỏi cuộc đời anh như một dòng chảy không ngừng. Giờ anh đã ổn định. Với Julie và con gái họ Katie.

"Mong anh được ở đó chứng kiến," Adam lầu bàu.

"Em cũng rứa," Jackson nói, thôi không ngắm nghía anh trai mình mà chuyển sang nhăm nháp cái ý nghĩ được tọng nắm đấm vào mặt Mac Spencer.

"Chúng ta có đề tâm đến thằng đó thế này trước khi cánh phụ nữ nhảy vào đòi chúng ta không?" Travis đặc biệt đặt câu hỏi, rồi tự trả lời. "Phụ nữ thực sự khuấy lên lắm thứ phải không?"

"Đây là một cách nói," Jackson đáp, nhìn chăm chăm chất lỏng màu hổ phách trong chiếc ly thủy tinh.

"Không phải lúc để bàn về bà xã chúng ta hay mơ ước được tắn cho Mac một trận đâu," Adam phá vỡ sự thinh lặng. "Jackson, có lý do đặc biệt nào khiến em muốn tổ chức buổi họp mặt này không? Mọi việc ở King Jets vẫn ổn chứ?"

"Gi cơ? À vâng. Ổn cả."

Jackson hơi nhăn nhó. "À, em sẽ sớm cần thuê một phi công mới. Dan Stone sắp nghỉ việc. Vợ cậu ta rất sợ hãi và cậu ta sẽ không kéo dài việc đó nữa."

"Anh chàng tốt bụng," Adam lắc đầu. "Anh thích Dan, anh biết cậu ta yêu bay lượn nhiều như em vậy, nhưng cậu ta đặt gia đình lên đầu cũng là phải."

Jackson nhướn mày. Không lâu trước đó Adam dự định hy sinh cả đời cho trang trại nhà King. Nhưng anh đoán Gina đã thay đổi mọi thứ ở Adam. Mang anh trở lại từ nỗi thất vọng anh đã trốn trong đó. Vợ và con gái đã trao cho Adam chính những gì anh còn thiếu. Khiến anh quan tâm đến điều gì khác ngoài mảnh đất và các em trai.

"Nhưng" Adam nói tiếp, "Anh không thấy chuyện em cần thuê phi công liên quan gì đến bọn anh."

"Không hề." Jackson lại chỗ chiếc ghế gần nhất, thả mình rời xuống. Chết tiệt, anh không muốn nghĩ đến việc các anh mình đã thay đổi như thế nào. Hay việc mọi thứ dường như thay đổi như thế nào, bao gồm cả bản thân anh. Trong một phút trời đánh, anh ước gì trái đất ngừng quay để anh có thể hiểu được tình huống. Nhưng vì chuyện đó sẽ không xảy ra... "Em đến báo với các anh em đã tới gặp Marian chiều nay. Nói với cô ấy em sẽ không nhanh chóng kết hôn."

Hai bên lông mày Travis nhướn cả lên. "Em hủy hôn?"

"Không," Jackson đáp. "Em không muốn đổ tất cả mọi thứ lên đầu cô ấy liên một lúc," anh thừa nhận. "Em nói với cô ấy em cần sáu tháng. Nói với cô ấy về Mía, Casey và em thấy mình nên để Marian là người hủy hôn. Em nợ cô ấy điều đó mà. Nhưng dù theo kiểu nào, đám cưới cũng sẽ không diễn ra."

"Ôn Chúa," Travis kêu lên, nụ cười nửa miệng xuất hiện trên mặt và anh uống rượu.

"Điều đó có nghĩa là gì?" Jackson nhìn anh chờ đợi.

"Không có gì. Chỉ là," Travis bắn một ánh nhìn sang phía Adam như để tìm sự ủng hộ, rồi nhìn lại Jackson, anh hơi càu nhàu, "Nhưng giờ à, anh chẳng đời nào hiểu nổi tại sao em muốn gắn đời mình vào cô ta nữa."

Sững sờ, Jackson lần lượt nhìn hai ông anh. Adam nhún vai như đồng ý với Travis.

"Anh cũng nghĩ thế?"

"Quý thật, đúng," Adam đáp, đứng dậy tự rót cho mình ly brandy khác. Đứng ở quầy bar, anh quay đầu và nhìn cậu út nhà mình. "Jackson, phụ nữ phải áp áp và yêu điên cuồng như gấu Bắc Cực bị đại ấy."

Jackson lùi sâu hơn vào ghế, duỗi dài chân và gác hai cổ chân lên nhau. "Em để ý thấy hai anh chẳng nói gì khi ban đầu em muốn cưới cô ấy vì liên hôn cả."

"Em đang trưởng thành," Travis đáp, trượt ra khỏi ghế để tới chỗ Adam ở quầy bar. Anh rót thêm thứ rượu màu ruby vào ly, nốc một ngụm lớn rồi nói tiếp, "Nếu em muốn tự đá và mông mình, bọn anh có tư cách gì mà lên tiếng ngăn cản?"

"Tư cách là anh của em?" Jackson đứng dậy nhìn hai người đàn ông. "Khi thật, hai anh đã kết hôn vì lợi ích và tất cả đều tốt đẹp. Hai anh rất hạnh phúc đấy chứ?"

Cả hai đều nhún vai và gật đầu.

"Thế tại sao em không làm một điều tương tự vì bản thân?"

"Có thể được nếu em chọn một ai đó hơn..." Travis dừng lại một chút để miêu tả Marian.

"Hoặc ít..." Giọng Adam nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Lắc đầu, Jackson nhìn hai người, những người là một phần không thể suy chuyển trong cuộc đời anh. Gia đình anh. Gia đình King luôn ủng hộ nhau, mọi người đều biết thế. Họ cổ vũ lẫn nhau. Bảo vệ lẫn nhau.

Dù sao họ cũng từng luôn như thế. Và giờ hai người bọn họ đứng đó, dám thừa nhận rằng họ sẵn sàng để mặc anh đâm đầu vào cuộc hôn nhân mà cả hai đều biết là sai lầm?

"Tuyệt thật," Jackson nói, băng ngang căn phòng bằng vài bước chân. Anh vòng qua quầy bar và nhấc chai Whiskey Ireland lên. Thêm một ngụm nữa thôi vì anh còn định lái xe về nhà sau một giờ nữa. "Cảm ơn vì không làm gì hết."

"Đằng nào em cũng có nghe bọn anh đâu." Travis lên tiếng.

"Luôn luôn là đồ đầu đá," Adam thêm vào.

"Gia đình của chính em đã không nói gì khi họ nghĩ em đang mắc sai lầm."

Adam nhìn Travis. Họ đều quay sang Jackson, nhưng Adam nói trước.

"Em muốn nghe ý kiến?" Anh hỏi.

"Tốt thôi. Ý kiến đây. Nếu em đang tìm một cuộc kết hôn vì lợi ích sẽ mau chóng có tác dụng, tại sao không lấy Casey?"

"Hả?" Jackson đặt ly rượu chưa hề động tới lên quầy bar và nhìn ông anh cả nhà King. "Lần cuối cùng em gặp thì Casey không sở hữu bất kỳ sân bay nào."

"Em hoặc là thằng cứng đầu nhất hoặc là thằng đàn nhất trong số anh em mình," Travis nói với ánh mắt thương hại. "Không, cô ấy không có sân bay, đầu đất ạ. Nhưng cô ấy có con gái em."

Jackson hít sâu và nín thở. Anh chỉ vừa thoát khỏi một cuộc hôn nhân, mà giờ có thể nhận ra là một thảm họa. Và các anh anh muốn anh chui đầu vào cái thòng lọng khác? Kiểu ủng hộ gia đình quý sứ gì đây?

"Điên rồi. Cả hai anh." Anh nhìn hai người.

"Bọn anh điên á?" Adam đáp lại. "Em mới là người tỏ ra sẵn lòng sắp xếp sáu tháng với đứa con nhỏ. Em mới là người sẵn lòng để Mía và Casey rời khỏi cuộc đời em trong khi có những việc em có thể làm để ngăn họ."

Ngực Jackson thắt lại. Anh không chắc là vì sao. Anh chỉ thấy đột nhiên khó thở. Đúng vậy, anh quan tâm đến Casey. Anh yêu Mía. Nhưng cưới mẹ của con mình nghe không được ổn với cả hai người cho lắm.

"Các anh biết đấy," anh nói, "các anh nói cứ như biết hết mọi thứ ấy. Đứng đấy mà khuyên giải em như chuyên gia ấy."

"Bọn anh kết hôn rồi mà." Travis chỉ ra. "Với người bọn anh yêu."

"Ồ đấy," Jackson bật lại, quên luôn ly whiskey chết tiệt và cho cả hai tay vào túi quần. "Nghĩ đến cách các anh xử lý chuyện của vợ mình trôi chảy thế nào thì biết."

"Dừng lại tí xem nào." Adam bảo anh.

"Không, các anh mới chờ đấy," Jackson nói, quay sang anh cả. "Nghĩ lại, hả? Không phải anh đã làm Gina đau khổ đến mức khiến chị ấy chạy tuốt đến Colorado hay sao? Chị ấy không định quay về đúng không? Không cho đến khi anh quỳ xuống và cầu xin được quay trở lại với chị ấy sao?"

"Anh không quỳ," Adam cầm câu, cơ mặt anh giật giật.

"Chắc như quý là anh có," Travis nói, vừa cười vừa lắc đầu.

"Y như anh ấy," Jackson nói, ánh mắt dính trên ông anh thứ nhà King.

"Xin lỗi?" Mắt Travis nheo lại và tiếng cười mất hút.

"Anh nghe rồi đấy. Anh không có gan thừa nhận anh muốn Julie đến tận khi chị ấy suýt chết vì thang máy rơi xuống."

Travis đẩy anh. "Em chẳng biết cái quái gì về chuyện giữa anh và Julie hết."

Jackson không động đậy. Con điên của anh đang trào lên, sôi sùng sục và sủi bọt khi nhìn mấy người anh. Dĩ nhiên giờ thì đời họ tốt rồi, nhưng không phải trước đây cũng thế và có chết anh cũng không bao giờ để họ quên được điều đó.

"Ừ, em không biết đấy. Nhưng các anh biết gì không, chẳng ai trong các anh đủ tư cách làm thánh khuyên bảo người khác hết. Nên liệu mà im đi."

Trong sự im lặng rung chuyển theo sau bài phát biểu ngắn ngủi của anh, cả ba người họ nhìn nhau. Song cuối cùng, Adam nói ra. "Nó nói đúng đấy."

"Đừng nói với nó thế," Travis lau bầu, hớp một ngụm rượu.

Jackson cười, con giận tan biến cũng nhanh như khi đến và với đến ly whiskey của anh. Anh nuốt xuống, để con nóng lướt qua cổ họng và lan rộng trong cơ thể. Hơi ngưng khi nhìn thấy ông anh, anh nhún vai, nói cũng đã nói rồi và cứ tận hưởng tình bạn mới được khôi phục này đã. "Chết tiệt thật, từ bao giờ mà đời rồi rầm thế không biết?"

"Em biết chính xác là từ lúc nào mà," Adam mỉm cười, nâng ly của chính mình lên. "Vì những người phụ nữ."

"Phụ nữ," Travis nhún nhoe, cộng ly với họ.

"Phụ nữ," Jackson đồng ý, chúc rượu các anh anh. Những người bạn của anh.

"Tuyệt quá," thứ bảy tuần kế tiếp Dani thốt lên. Cô đang bế bé Lydia, đu đưa con bé và nhìn con trai mình, Mikey cẩn thận nắm bàn tay bé xiu của Emma King và dắt cô bé đi qua bãi cỏ. "Cậu có nhìn con trai đáng yêu của mình không? Sao nó không tốt bụng thế với em gái của chính nó nhỉ?"

Casey cười ồm lên và đu đưa Mia đang cúi kính nhà mình một chút. "Vì Emma đối với thằng bé rất mới mẻ, thằng bé cũng ngọt ngào như bố nó vậy, nó say mê em gái mình và cậu biết thừa."

Dani hé nụ cười. "Ok, đúng. Nó có vậy. Chỉ mong là nó cũng sẽ yêu đứa em sắp tới như vậy."

Casey ré lên và với sang ôm lấy cô bạn thân. "Cậu lại có mang à? Hay quá!" Sự cảnh giác lóe lên trong mắt cô. "Thật không đấy?"

Dani bật cười. "Ừ, hay thật. Mike cũng phấn khích lắm. Nhìn anh ấy xem."

Ánh mắt Casey bay tới chỗ Mike Sullivan đứng với anh em nhà King, cười nói khi vừa uống bia vừa nướng thịt trên cái bếp BBQ mới sáng bóng của Jackson. Chồng của bạn cô quả thực ra vẻ một người đàn ông đang vô cùng vui lòng và Casey mừng vì anh có thể nghỉ một ngày để tham gia với bọn họ trong buổi picnic Jackson bắt chọt tổ chức này.

Ánh mắt cô dừng lại trên người đàn ông chiếm cứ nhiều nhất trong tâm trí cô, và cô thấy trái tim mình hơi nhói lên. Anh đã trở nên vô cùng ý nghĩa với cô trong một tháng vừa qua. Cô không hy vọng điều đó. Không hề muốn. Nhưng những điều không ngờ tới cũng tới rồi. Cô đã yêu người không hề muốn gắn bó vĩnh viễn với ai.

"Á à," Dani ngồi kế bên nói. "Mình thấy rồi nhé. Nếu cậu không muốn Jackson nhìn thấy thì nên đến nơi chốn hạnh phúc của mình đi."

Khúc khích, Casey dứt mắt ra khỏi Jackson và quay lại với cô bạn. "Có một vấn đề với đề nghị đó, vì Jackson là nơi chốn hạnh phúc của mình."

"Ồi bạn yêu ơi, tệt thật."

Cười to hơn. "Rất hùng hồn đấy."

"Cậu biết không, mối quan hệ này có thể còn nhiều điều hơn cậu nghĩ," Dani nói, ngồi xổm xuống để đặt Lydia ngồi xuống bãi cỏ mở rộng dưới chân họ.

"Mình không nghĩ thế," Casey quỳ xuống, đặt Mia xuống khoảng cỏ bên cạnh Lydia, cười với con trước khi nói, "Jackson rất rõ ràng điều gì sẽ xảy ra trước mặt. Anh ấy muốn sáu tháng. Giờ, một tháng trong đó đã qua. Anh ấy vẫn chưa nhắc gì đến việc tái thương lượng. Chưa đề cập rằng cảm xúc của anh đã thay đổi..." Ánh mắt cô trôi lang thang, như nó luôn thế dù cô có muốn hay không, đến chỗ Jackson.

Trong ánh nắng mùa xuân rực rỡ, mái tóc tối màu của anh sáng lên và đôi mắt lấp lánh. Đứng cùng các anh trai và Mike, với làn khói từ vỉ nướng cuộn lên và quay quanh anh nhờ con gió, trông anh gần như vừa bước ra từ giấc mơ. Anh cười lớn, khiến điều gì đó trong cô thót lại. Ánh mắt anh trượt tới chỗ cô, và cô cảm thấy sự đáp ứng trôi lên của cơ thể mình.

Cô thờ dài và cố ý nhìn Dani, đang ngo cô lom lom. "Ồi," bạn cô thờ dài, "cậu thực sự sa vào rất sâu đúng không?"

"E là vậy," cô nói.

"Không khó hiểu," Dani nói với cô, vẫy một tay về phía quang cảnh xung quanh. "Nơi này thật tuyệt. Jackson rất phi thường và điên cuồng vì con cậu. Cậu phải là cục đá mới không bị tác động."

Casey gật đầu và mỉm cười với hai người phụ nữ đang lại gần họ. "Cậu hoàn toàn đúng về chuyện đó, nhưng chuyện chủ đề đi nhé?"

"Ồ, đúng."

"Xin chào," Gina King nói khi cô ngồi phịch xuống bãi cỏ, dưới bóng cây du già. "Julie và chị muốn đến đây với hai người nếu được."

"Dĩ nhiên là được," Casey nói và mỉm cười với Julie, đang ôm chặt cô con gái sơ sinh vào ngực, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Con trai em là đứa bé đáng yêu nhất," Gina cười nhún nhoe với Dani. "Cách thằng bé cư xử với Emma làm chị cảm động muốn chết."

Rất tự nhiên, cách chắc chắn nhất để giành được tình bạn vĩnh viễn của Dani là khen ngợi một đứa con cô. Khi cô ấy chìm đắm vào cuộc trò chuyện về con cái với Gina, Casey nhìn Julie vén áo cho Katie bú.

"Con bé thật đẹp," Casey nói nhỏ, vươn tới chạm một ngón tay lên cái trán của cô bé. Mía đã lớn rồi và Casey có thể thấy trước được ngày tháng khi cô nhóc không còn là trẻ con, chỉ cần mẹ nữa. Cô muốn có nhiều con hơn, cô tha thiết nghĩ. Nhưng sinh Mía đã rất đắt đỏ, cơ hội lặp lại trải nghiệm này rất mong manh, và cô biết thụ thai theo những cách khác gần như không thể. Nhưng khi cô cân nhắc điều đó, một ý nghĩ mới thì thầm trong tâm trí cô và biến mất khi Julie bắt đầu nói.

"Cảm ơn em, Travis và chị dĩ nhiên cũng nghĩ con bé thật phi thường." Julie hít vào khi Katie bám chặt lấy ngực cô, rồi lại mỉm cười nói, "Chị chỉ muốn nói lại với em là chị yêu những ý tưởng của em cho trang Web của cửa hàng bánh."

Làm ơn đi, Casey cười lại, đẩy những hồi tiếc và lo âu ra khỏi đầu để ngày khác tính. "Em rất mừng. Em nghĩ sẽ rất vui khi lập trang web cho gia đình King và điều hành chúng."

"Cô gái của lòng tôi," Gina reo mừng. "Có người khác cũng coi công việc là niềm vui! Chị thể nếu nghe Adam lâu bầu, mọi người sẽ nghĩ chị là bà vợ duy nhất trên thế giới đi làm. Và chị chỉ làm việc ngay trong trang trại! Anh ấy thấy chị mỗi ngày."

"Mike cũng y thế," Dani thêm vào, "nhưng vài lý do trong số đó là vì vợ chồng mình đã trở thành mấy con tàu chỉ gặp nhau vào đêm!"

"Travis cũng ghét nữa," Julie cười nhỏ.

"Anh ấy dùng tiệm bánh của chị làm một đề nghị rất cảm dỗ để ban đầu chị cưới anh ấy, còn giờ anh ấy lâu bầu vì chị dành quá nhiều thì giờ ở đó." Cô cười nhẹ. "Nhưng rồi chị nhắc nhở anh ấy rằng đã anh ấy ra khỏi phòng thử rượu ở trang trại vắt và thể nào."

Thật hay khi được ở cùng với tốp phụ nữ này, nghe tất cả họ phàn nàn âu yếm về đức ông chồng. Nhưng nó cũng khiến Casey quay trở lại với một sự thật đơn giản. Cô có thể phàn nàn mọi thứ về Jackson, nhưng cô không thực sự có quyền đúng không? Anh ấy không phải chồng cô. Anh là người tình của cô.

Người tình tạm thời.

Bất kể cô thấy nơi này quen thuộc như ở nhà đến đâu, ở bên những người phụ nữ này, cùng gia đình King, trên một ngôi biệt thự tuyệt vời trên đỉnh đồi, không một thứ nào trong số đó thực sự là của cô.

"Em nghĩ khi đứa bé này sinh ra," Dani ranh mãnh nói, "em có thể đến chỗ Casey xin việc." Cô chuyển ánh mắt đầy hy vọng sang chỗ bạn. "Bằng cách đó em có thể ở nhà với lũ trẻ, có lẽ cả Mike nữa và bọn em có thể gặp nhau lâu hơn câu chào triệu triệu trước cửa khi đổi ca!"

"Ý hay đấy," Gina thêm vào. "Chị đã lập rất nhiều kế hoạch cho thì giờ của Casey, nên có lẽ em ấy sẽ cần giúp đỡ."

"Chị có kế hoạch à?" Julie cười, chuyển Katie bé bỏng từ ngực bên này sang bên kia. "Lui đã, chị dâu của em, em còn cả một tiệm bánh sắp mở cửa và em muốn chỗ menu đó hoàn thành trước buổi nếm thử ở rượu trang -"

Vô cùng vui vẻ vì bản thân, Casey trao cho họ nụ cười rộng ngạo và vỗ tay. "Cũng nhiều như niềm yêu thích được ở trung tâm chú ý của em," cô nói, "em còn rất nhiều việc phải lo quanh đây." Rồi cô nhìn sang Dani. "Vớ cậu... chúng ta sẽ nói chuyện, vì nếu cậu nói thật, mình có thể tận dụng cậu sớm hơn."

"Thật hả?" Mắt Dani lóe sáng khi nghĩ đến việc được ở nhà với các con.

"Chắc chắn rồi," Casey nói. Với tất cả công việc mới mà cô lên lịch, cô sẽ cần giúp đỡ. Còn ai tốt hơn cô bạn thân nhất chứ? "Vớ menu cho rượu trang," cô quay sang Julie, "em này ra ý định mới hôm qua mà em nghĩ chị sẽ thích."

"Xuất sắc!" Julie phấn khích kêu lên, và không thể dừng khiêu khích Gina. "Em thắng rồi. Chị xem luôn được không?"

"Chắc rồi." Casey đứng dậy. "Để mắt đến Mía giúp em, em sẽ chạy lên trên nhà lấy xuống."

Để cánh phụ nữ trông nom lũ trẻ, Casey chạy nước rút qua bãi cỏ đến cửa sau ngôi nhà. Cô chạy qua sân sau lát đá, dừng lại đủ lâu để vẫy Jackson, rồi lẹ chạy qua khung cửa Pháp để mở và bước vào không khí mát mẻ và tối tăm của căn bếp đẹp như vẽ.

Căn bếp được nghỉ ngơi một ngày vì Jackson đang bận rộn nướng bữa tối của chính anh, nên ngôi nhà hơi trống trải và im lặng khi Casey chạy qua hành lang lên gác. Từ bên ngoài, tiếng vọng cười nói trôi tới tai cô theo con gió nhẹ khiến cô mỉm cười khi chạy vào phòng ngủ của Jackson. Tạm thời hay không thì cô vẫn là một phần của gia đình lớn này. Vì đã sống một mình suốt nhiều năm, ý tưởng được bao quanh bởi những người mình yêu thương thật là hay.

Cô đã cho Jackson xem thiết kế mới cho menu của King Vineyard sáng nay, và cô khá chắc cô đã bỏ tập giấy lại trên tủ quần áo của Jackson. Cô bước vào căn phòng đầy mùi hương của anh và thấy cái cô cần tìm ngay lập tức. Nhưng qua khỏe mắt, cô chú ý thấy một hộp to bao cao su mới nhất nằm giữa chiếc giường thủ công sạch sẽ.

"Ôi trời, hoàn hảo," cô lẩm bầm lắc lắc đầu. Nếu bất cứ ai trong gia đình anh lên lầu vì bất cứ lý do gì, đó sẽ là thứ đầu tiên thu hút sự chú ý của họ. Y như những gì cô cần. Chắc chắn là tất cả họ đều biết cô và Jackson là tình nhân. Nhưng điều đó không có nghĩa cô cần phải vẽ cho họ cả bức tranh.

Nhặt chiếc hộp lên, cô mở ngăn kéo tủ quần áo cạnh bàn để cất đi. Nhưng cả thế giới dừng lại và hộp bao cao su rơi đột ngột rơi khỏi những ngón tay

vô lực khi cô tìm thấy một chiếc hộp trang sức bằng nhung xanh sẫm kẹt trong ngăn kéo.

Tâm trí chạy đua, tìm đập bình bịch, cô nín thở, nhặt lên, mở nắp và nhìn chăm chăm vào một viên kim cương to đến mức xứng đáng với mã bưu điện riêng của nó. Nó lấp lánh trong ánh sáng như thể đang chờ ai đó cho nó cơ hội tỏa sáng. Miệng Casey khô khốc trước sự ám chỉ đó.

Jackson định cầu hôn ư?

Trai tim cô nảy tung tung trong ngực và một niềm vui không ngờ tới đem lại rất nhiều mảnh hạnh phúc sắc nhọn xuyên qua cô gần như đau đớn.

"Này," Jackson đứng ngoài ngưỡng cửa, "Có chuyện gì thế? Anh thấy em chạy - "

Cô quay lại, ánh mắt đầy yêu thương và giờ ra chiếc hộp cô tìm thấy. Và sự vui vẻ tắt lịm trong nụ cười trên khuôn mặt anh.

"Chúa ơi," anh thì thầm. "Cái đó của Marian."

Bạn đang đọc truyện *Falling For King* #39s Fortune được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Marian?" Giọng Casey nghe quá mức nhỏ bé, quá mức đau xót, khiến Jackson cũng cảm nhận được nỗi đau của cô.

Anh đã không nghĩ tới cái nhẫn chó chết đó nhiều tuần nay. Nếu có chẳng, anh hẳn đã tống nó vào ngân hàng, nhét vào ngăn tủ an toàn. Nhưng không, anh đã bị cuốn quanh bởi Casey và Mía nhiều đến mức ném viên kim cương ba carat vào ngăn tủ và quên bống đi.

Cho đến khi nó nhảy ra cắn anh một phát.

"Chết tiệt," anh lầm bầm, đi về phía cô. Anh giật chiếc hộp nhung từ tay cô, đóng sập lại và ném trở vào ngăn kéo. Rồi anh đóng ngăn kéo cái rầm và nhìn vào đôi mắt xanh quá đỏ nhợt nhạt, quá đỏ bi thương, và anh thấy mình như một thằng khốn nạn nhất.

"Ừm," cô ậm ừ, bước lùi một bước khỏi anh và nhìn quanh quất vào bất cứ đâu, trừ mắt anh. "Em xin lỗi. Không định tọc mạch đâu. Em chỉ muốn cất chỗ bao đi và - "

"Casey, để anh giải thích." Anh vói tới cô, nhưng cô lại trượt đi như màn sương mù trước khi anh thực sự chạm vào được. Chỉ một giây thôi, anh tự hỏi liệu đó có phải là dấu hiệu báo trước những gì sắp đến.

"Giải thích?" Cô cười khô khốc và lùi lại xa hơn nữa. Lắc lắc đầu, cô bước nhanh về phía chiếc tủ và vội lấy tập giấy cô bỏ quên lúc trước. Những thiết kế cô làm cho menu của King Vineyard. Những thứ đã làm cô rất phấn khích sáng hôm đó.

Anh nhớ cô đã cho anh xem, với đôi mắt ngời sáng và trí tưởng tượng bay bổng. Ngay cả lúc đó, anh cũng đã thấy cắn rứt. Anh đã bắt cô bằng các anh và chị dâu mình, vì lợi ích của anh hơn là quyền lợi của cô. Anh muốn cô an toàn. Ở đó. Trong căn nhà.

Giờ, ngay đến niềm vui từ chính việc kinh doanh của cô cũng đã nhạt đi. Vì anh.

"Chẳng có gì phải giải thích," cô nói, và giọng điệu càng lúc càng chắc chắn, càng mạnh mẽ. "Anh để chiếc nhẫn đính hôn dành cho người phụ nữ khác trong cùng ngăn kéo đựng bao cao su để dùng với tôi. Còn gì rõ ràng hơn nữa? Tôi là bạn giường, cô ta là đối tượng kết hôn." Cô đi ra cửa. "Tin tôi đi, tôi hiểu bức tranh rồi."

"Không, em không hiểu," anh gất lên và chắn ngang trước khi cô có thể ra khỏi phòng, rồi khỏi anh.

Từ ngoài kia, anh có thể nghe ra giọng nói trầm rung của anh trai mình, tiếng cười của cánh phụ nữ tùm lại dưới tán cây, thậm chí cả tiếng gọi bạn của bây chím biến dạng sà xuống, tìm cái ăn.

Nhưng trong đây, tất cả đều lạnh lẽo và tĩnh lặng. Nhìn vào mắt cô, Jackson thấy khoảng cách giữa họ và anh có cách chó chết nào để thu hẹp lại. Anh không định để cô tự tìm hiểu về Marian. Nếu mọi thứ theo đúng kế hoạch, cô và Mía sẽ ở đây sáu tháng, rồi cả hai sẽ tiếp tục cuộc sống riêng.

Nhưng đau đó trong suốt thời gian qua, mọi thứ đã thay đổi. Anh không biết như thế nào, không biết vào lúc nào và anh chắc chắn một cách mẹ kiếp là không biết đối phó thế nào. Nhưng Casey đang nhìn anh chăm chăm và anh phải nói gì đó.

"Đúng là anh từng muốn cưới Marian," Anh thốt ra khi không nghĩ được gì hay hơn.

Anh thấy cô nhẩn nặc và nếu được, anh đã tự đập mình một phát. Anh không bao giờ định làm cô tổn thương. Nhưng dường như anh không tránh khỏi.

"Đó là quyết định làm ăn," anh nói với cô, cố gắng làm sao giảm nhẹ nỗi ngạc nhiên chua chát cô vừa trải qua.

Cô chậm rãi kéo mắt lại, lắc đầu, như thể một mồi cô nói, "Làm ăn."

"Đúng. Một cuộc hôn nhân vì lợi ích. Một sự kết hợp thì đúng hơn là hôn nhân," anh thêm vào. Rồi anh hít sâu và tiếp tục nói không ngừng, bởi anh cảm giác rằng cô đang khép mình lại. Nhốt anh bên ngoài. Bỗng nhiên anh khao khát muốn được bước vào. "Xem này, cả hai anh trai anh đều kết hôn vì những lý do không ra gì và cuối cùng kết thúc bằng việc âm ỉ lên rằng họ hạnh phúc đến thế nào. Anh nhận ra ít nhất anh cũng đang có một cơ hội giống họ và đó là vụ làm ăn tốt cho King Jets. Cha Marian sở hữu vài sân bay ở địa điểm đẹp trên toàn đất nước. Cưới cô ấy, anh sẽ bảo đảm được vị trí hạ cánh cho King Jets và thêm những tuyến mới."

"Tốt cho anh," cô đáp, hai tay khoanh trước ngực. "Chúc mừng. Em chắc chắn sẽ cho tất cả những tuyến bay mới vào đúng chỗ khi thiết kế lại trang web của anh."

Anh găm lên vì tức giận với bản thân. "Cái nhẫn chết tiệt đó ở đây, nhớ không? Nó không nằm trên tay cô ấy vì anh sẽ không cưới cô ấy."

"Thật à. Sao không?"

Sao không. Một câu hỏi nặng nề anh từng nghe. Chết tiệt, anh không hoàn toàn chắc chắn về câu trả lời, bên cạnh sự thật anh không thể đối mặt với suy nghĩ về cả một cuộc đời sống bên người phụ nữ không phải Casey.

Chết tiệt.

Khi anh không trả lời, Casey ngược lên nhìn anh, chờ đợi. "Câu hỏi đơn giản thôi mà, Jackson. Sao anh lại không cưới mấy cái sân bay huyền thoại Comice?"

"Vi em và Mia," anh nói, co lại phòng thủ. Người phụ nữ kia đang nhìn anh như thể anh vừa nói với cô anh là người chịu trách nhiệm cho môn thể thao mới nổi là đá chó. "Anh nói với cô ấy anh cần thời gian. Thời gian với Mia. Thời gian để mỗi phần cuộc đời anh gắn kết với nhau."

"Anh chỉ không cưới cô ta bây giờ."

"Không bao giờ," anh chữa lại, chắc chắn hơn về việc đó hơn trước.

"Dù gì anh cũng không nói với cô ấy điều đó hả?"

"Không," anh thừa nhận, lừa một tay qua mái tóc và tự hỏi làm thế quái nào mà anh lo được mớ hồ lớn này. "Anh hẹn cô ấy nói chuyện lại trong sáu tháng nữa," anh thừa nhận. "Anh muốn cho cô ấy cơ hội tự hủy hôn."

"Anh thật lịch lãm làm sao," cô nói và cố gắng bước ngang qua anh.

Anh lại chặn đường cô, cô thở hắt ra bực tức.

"Không phải lịch lãm," anh cãi, cố tìm cách giải thích cho cô một điều chính anh cũng không thể hiểu. "Là - "

"Là gì, Jackson?" cô hỏi và anh thực sự thấy đôi mắt cô chuyển từ xanh nhạt sang xanh sẫm và cảm thấy sự đè phòng lóe lên trong mình. "Thủ đoạn hả? Anh không muốn đính ước với người này trong khi ngủ với người khác? À, điều đó biến anh thành ứng viên danh hiệu Người Đàn Ông Của Năm đấy nhỉ?"

Nỗi đau của cô nhanh chóng bị cơn giận nuốt chửng và Jackson, kẻ khôn ngoan, lui lại một bước.

"Anh lợi dụng tôi," cô nghiến răng, liếc anh từ đầu đến chân bằng cái nhìn lẽ ra phải biến anh thành đá ngay tức khắc. "Anh lợi dụng tôi thỏa mãn tình dục trong khi tránh liên đới tới Marian tiềm năng."

Anh sẵn sàng để cô thả ra hơi nước, nhưng còn lâu anh mới để yên cho cô xúc phạm cả hai người họ. "Chúng ta lợi dụng nhau vì tình dục cùng ả," anh nói và để mũi dao bằng lời của cô trúng đích. Nhanh chóng, bản năng, anh bồi thêm. "Anh không hứa hẹn gì với em,"

"Thế là ổn phải không?" Cô thì thầm không hơn gì một hơi thở. "Không hứa hẹn gì nên làm gì cũng được? Tồn thương ai cũng được?" Cô bước lại gần, chọc ngón trỏ vào ngực anh và nói, "Mia thì sao? Anh có định tống nó sang một bên khi cưới Marian không?"

"Tất nhiên là không! Mia là con gái anh. Con bé sẽ luôn là con anh."

"Em đoán điều đó đáng kể đấy," cô rít lên.

"Casey..." Anh với tới vai cô, giữ chặt khi cô cố vùng ra. Anh không biết làm cách nào để đưa mọi thứ trở về như cũ và thừa nhận điều đó với bản thân làm anh phát điên. Trước đây, anh luôn biết phải nói gì. Phải làm gì. Giờ, khi anh cần cái năng khiếu đó nhất, nó lại bỏ anh. "Đừng làm thế. Đừng làm thế với chúng ta. Đừng phá hủy những gì chúng ta có."

"Những gì chúng ta có?" Cô nhẹ nhàng nhắc lại. "Anh không thể phá hủy những gì anh không có." Khi cô nhìn sang anh, anh thấy màu xanh sẫm trong đôi mắt ấy nhạt đi thành cái nhìn xanh nhạt lạnh nhạt. "Bên cạnh đó, em chẳng làm gì hết Jackson. Anh mới làm thế." Cô đẩy anh ra, siết chặt tập giấy trong

nắm tay và nói,

"Bây giờ. Julie đang chờ xem mấy menu."

"Chỉ ấy có thể đợi thêm vài phút nữa," anh nói, không muốn để cô đi. Không khi còn quá nhiều điều chưa nói giữa họ. Không khi anh vẫn nhìn thấy nỗi đau anh gây ra sáng lên trong mắt cô.

"Không đâu," Casey vuốt một tay lên mái tóc ngắn rối bù, "Em muốn cả gia đình anh và bạn bè em không biết có chuyện gì xảy ra, nên nếu anh không phiền, em muốn được chứng kiến kỹ năng diễn xuất huyền thoại của anh khi chúng ta xuống dưới nhà."

"Casey - "

"Chẳng có lý do nào để hôm nay bị bất kỳ ai phá hoại," cô nói và bỏ ra khỏi phòng mà không một lần nhìn lại.

Khi mọi người đã về hết, Casey vẫn không có tâm trạng nói chuyện với Jackson và vì có việc cần vào thị trấn, cô để mặc anh lại với Mía mà đi. Ngồi trên chiếc xe bus khổng lồ màu đen anh đã mua cho cô ít nhất cũng đòi sự chú ý của cô ra khỏi việc ngu ngốc cô đã tự gây ra. Cô phải tập trung vào con đường, vào những tài xế khác ngoài nỗi đau đang đâm thấu tim cô.

"Là lỗi của mày," cô lẩm bẩm, lái chiếc SUV nặng nề vào bãi đỗ xe chéo trước cửa hiệu thuốc. Cô sang số, kéo phanh và tắt máy. Rồi cô dựa trán vào bánh lái và nhắm mắt vào. "Mày biết mọi chuyện chỉ là tạm bợ. Tất cả chỉ là một cơ hội cho Jackson tìm hiểu con gái mình. Mày là kẻ để tình dục xảy ra. Mày là đứa đang bắt đầu mơ giữa ban ngày..."

Cô thở dài, nhấc đầu lên và nhìn xuyên qua kính chắn gió vào hiệu thuốc trước mặt. Cảm giác say sóng xuất hiện trong bụng khi cô nghĩ đến lý do mình tới đây. Thứ cô đến mua. Và nếu cô đứng, mọi thứ sẽ còn phức tạp hơn.

Jackson cố gắng nói chuyện với cô khi cô về nhà, nhưng cô lướt qua anh như thể anh không đứng đó. Nên anh quyết định cho cô chút không gian. Một chút thời gian. Để mọi suy nghĩ trong đầu cô thông suốt, rồi sẽ nói chuyện lại và cô chắc chắn là sẽ nghe rõ.

Anh đã trải qua buổi chiều chết tiệt dài nhất đời mình, tán gẫu với các anh mình và Mike Sullivan, vờ rằng không có gì bất ổn, trong khi vẫn có thể cảm nhận được sự khổ sở của Casey lơ lửng trên đầu mình như một đám mây đen đang nhỏ mưa xuống. Không ai để ý, dĩ nhiên, vì cô đã trát một nụ cười lên mặt và làm những gì phải làm. Giữ những người khác tránh xa khỏi việc đã xảy ra với họ.

"Chính xác thì cái gì đã xảy ra chứ?" anh lẩm bẩm khi nhìn qua khung cửa phòng khách đêm hôm sau. "Cô ấy tìm thấy cái nhẫn mình không dùng. Vụ làm ăn lớn. Chẳng có ý nghĩa gì." Anh tranh cãi với bản thân, giọng anh hạ thấp vì chán ghét. "Mình nói mình đã chia tay với Marian, sao cô ấy không hiểu?"

Logic không nghĩa lý gì với phụ nữ, anh nghĩ bụng. Họ quá bận bị tổn thương, đau đớn và tức giận nên không thể nghe được lý do. Tốt thôi, anh tự nhĩ, cô sẽ lắng nghe tối nay, dù muốn hay không.

Anh đã lắng nghe chăm chú và nghe thấy Casey hát cho Mía khi tắm cho con bé và cho nó đi ngủ. Rồi anh lắng nghe tiếng Casey đi lại xung quanh và lần đầu tiên nhận ra, lý do anh không bao giờ dành nhiều thời gian ở nhà trước đây là nó quá yên lặng. Quá to đối với một người. Quá nhiều yên tĩnh và có vẻ càng yên tĩnh hơn khi người ta dành thời gian nghĩ về nó.

Nhưng với Mía và Casey ở đây, làm sao đó mà ngôi nhà có vẻ đầy sức sống. Và chết tiệt, cả anh cũng vậy.

Cuối cùng anh thôi không cố sắp xếp lịch bay, không phân công phi công thế chỗ trống Dan bỏ lại, người đang định thôi việc sau khi con trai đầu lòng ra đời. Anh sẽ lo về hậu cần cho mấy chuyến bay vào ngày mai. Jackson chắc chắn là cần thuê ai đó, nhưng để đến lúc đó, anh phải tự cho bản thân xả hơi đã.

Từ khi Mía và Casey bước vào cuộc sống của anh, bay lượn đã lui lại một bước. Anh đã không còn lang thang ngoài đường hàng tháng, từng phút một nữa, anh đã không nhận ra. Đã bỏ lỡ.

Có lẽ các anh anh đã đúng, tự nhiên anh nghĩ. Có lẽ anh nên cầu hôn Casey. Chắc chắn thế sẽ giải quyết rất nhiều vấn đề. Họ chia sẻ Mía. Và họ chia sẻ cả một phản ứng hóa học kỳ diệu sẽ làm cuộc chung sống của họ không chút khó khăn nào.

Anh tự mỉm cười khi thấy yêu thích cái ý tưởng đó. Chó thật, Adam và Travis có lẽ đã đưa ra đúng cách giải quyết anh cần. Một cuộc hôn nhân vì lợi ích. Nhưng với đúng người phụ nữ.

"Jackson?"

Đầu anh xoay vòng vòng và anh nhảy dựng lên. Ngay khi tâm trí anh nhớ về cô, Casey lại đứng ngay ngưỡng cửa để ngó của phòng khách. Anh không nghe tiếng cô xuống cầu thang vì đang mải lạc trong suy nghĩ bản thân. Nhưng giờ nhìn thấy cô, đứng đó trong dải sáng vàng nhạt của ánh đèn, trông cô nhợt nhạt, đôi mắt to hơn. Mở rộng và choáng váng.

"Có chuyện gì sao?" Trước khi kịp ý thức anh đã bước tới trước một bước về phía cô.

"Không - " cô vẫy tay xua đuổi, nhưng anh không bị gạt đi.

Đặt một tay lên vai cô, anh dẫn cô về phía cái ghế, đặt cô ngồi xuống và cố lờ đi sự thật rằng cô đang cứng đờ bên dưới cái chạm của anh. Vẫn còn

giần. Tốt thôi. Anh có thể xoay cô vòng vòng. Thực ra, ngay khi anh nói ra ý định của mình, anh đã có cảm giác anh sẽ hạnh phúc đến chết, mọi suy nghĩ về vụ điều trần chiều nay sẽ bay biến.

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện và nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt ấy đang bơi trong màn nước mắt cô cố gắng kìm lại. Lo âu trỗi dậy trong anh, gần như đâm vào anh và Jackson đẩy kế hoạch của mình sang bên cạnh một chút.

"Chết tiệt, Casey, có chuyện gì đó," anh nói. "Anh đọc được trên mặt em. Nếu vẫn là vì chuyện sáng nay, anh đang muốn nói đây. Anh đã suy nghĩ và nếu em chịu nghe anh - "

"Dừng lại." Casey lắc đầu, xoa cả hai tay lên mặt và nhìn vào mắt anh với sự đảm bảo rất buồn bã khiến Jackson kinh sợ hơn bao giờ hết.

"Gì thế?" anh hỏi, vươn ra đặt tay cô vào tay mình. Cô đang run rẩy. Chết tiệt, chuyện gì đây? "Cứ nói đi, Casey."

"Em có thai."

Casey quan sát sự choáng váng, rồi bối rối, rồi chắc chắn lóe lên trên khuôn mặt anh. Cô rút tay ra và ngồi yên, chờ anh nói gì đó.

Làm test thử thai ở nhà nửa tiếng trước đã củng cố điều cô ngờ vực chỉ ngay chiều hôm đó. Nói chuyện với những phụ nữ khác về con cái và bầu bí, Casey nhận ra chu kỳ của mình chưa đến theo lịch. Có quá nhiều chuyện xảy đến gần đây, và cô đã rất ít quan tâm đến việc chu kỳ của cô chưa xuất hiện. Ngay cả chu kỳ chưa tới cô cũng không phải lo. Rốt cục thì, bác sĩ đã nói cô gần như không thể làm theo cách truyền thống. Đó là lý do cô tới ngân hàng tình trùng đầu tiên. Lý do cô làm thủ tục thụ thai nhân tạo. Đó là cách cô tới đây, ở bên người đàn ông không yêu cô.

Cha của cả hai đứa con cô.

"Anh tưởng em nói -"

Cô gật đầu, biết trước anh sẽ nói gì. "Bác sĩ bảo em gần như không thể - " Cô bật cười cụt ngủn và cảm giác tiếng nói cạo vào cổ họng. "Em đoán từ khóa là gần như."

"Nên đêm đầu tiên chúng ta - "

Cô gật. "Rõ ràng là, mấy tay bơi nhỏ bé của anh không gặp khó khăn gì để tìm tử cung của em."

Anh trông gần như tự mãn, nhưng có thể chỉ là sự tưởng tượng của cô làm việc quá giờ.

"Em biết bao lâu rồi?"

"Từ nửa tiếng trước." Cô nhảy ra khỏi ghế, bỗng nhiên không thể chịu nổi việc ngồi xuống một giây nào nữa. Cọ bàn tay dọc theo cánh tay, cô đi lang thang quanh phòng. Cô cảm giác được ánh mắt của Jackson, và ao ước hơn tất cả mọi thứ được lao mình vào anh và ăn mừng... điều kỳ diệu này.

Cô không có ai khác ngoài Dani ăn mừng tin lần đầu mang thai. Và điều này đúng là một chiến thắng, cơ hội một trên một triệu, khiến cô muốn hét lên, cười lớn và khóc to. Nhưng lần này, cô sẽ phải làm tất cả một mình, bất chấp việc cha đứa bé đang ở cùng căn phòng với cô.

Casey không thể lừa bịp bản thân lâu hơn nữa. Cô có thể vờ rằng bằng cách nào đó, một ngày nào đó Jackson sẽ yêu cô. Nhưng sự thật đơn giản là, không hề. Anh sẽ không yêu. Không phải vì anh không thể yêu. Anh yêu Mía, việc đó đập vào mắt mọi người. Chỉ mình Casey là anh không thể yêu. Và thêm vào một đứa trẻ cũng không thay đổi gì.

"Casey."

Cô dừng bước, quay lại nhìn anh ngang qua căn phòng.

"Em không muốn đứa bé à?"

"Dĩ nhiên là em có muốn chứ," cô nói, che cả hai tay trên bụng như thể làm vậy có thể ngăn cái bào thai tí xíu bên trong nghe thấy cuộc trò chuyện.

"Đây là một món quà, Jackson. Món quà em luôn tìm kiếm. Chỉ là..." cô thờ dãi và lắc đầu "nó làm mọi chuyện rối rắm hơn trước đó."

"Không." Anh bước đến bên cô, dừng ngay trước mặt và nhìn xuống cô. Đôi mắt anh tỏa sáng, nụ cười nở rộng và khi anh nói, Casey khó có thể tin được điều anh đang nói. "Chuyện này làm mọi thứ đơn giản hơn."

"Em không thấy làm cách nào lại đơn giản."

Anh vuốt dọc cánh tay cô rồi ôm khuôn mặt cô trong lòng bàn tay. "Đấy là điều anh muốn nói đến. Anh có cách giải quyết, Casey. Cười anh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Sao cơ?"

Anh làm cô kinh ngạc, Jackson nghĩ. Tốt. Tốt hơn là làm cô mất thăng bằng một chút. Tốt hơn nên bắt cô hành động theo bản năng chứ không cho cô thời gian cân nhắc tất cả các lựa chọn. Dĩ nhiên, khi cuối cùng cô cũng chịu cân nhắc, thì cô sẽ thấy anh đã đúng. Đây hoàn toàn là quyết định tốt nhất cho tất cả bọn họ.

"Hãy cưới anh," anh lặp lại, ngạc nhiên vì sao những từ đó dễ dàng thoát ra khỏi miệng như thế. Khi thật, anh đã sắp xếp kế hoạch cưới Marian và anh còn không thể bắt bản thân hành động và đưa ra lời cầu hôn trang trọng. Nhưng nói những từ đó ra với Casey thật khác lạ.

Rất đúng.

"Anh điên rồi," cô nói, lắc đầu và lui lại, rời khỏi cái động chạm của anh, rời khỏi anh.

Thế thì khiến cô mất thăng bằng không phải lựa chọn tồi ưu, anh tự nhủ, suy nghĩ thật nhanh. Có lẽ anh nên nói rõ tất cả cho cô. Rõ ràng tâm trí cô đang mắc kẹt ngay lúc này, vì biết đến sự hiện diện của đứa bé sắp sinh.

Một đứa bé khác.

Niềm vui ngập tràn trong anh. Và sự tự hào. Và một chút mong đợi anh không bao giờ tin là có thể có. Anh đã bỏ lỡ nhiều điều với Mía, Jackson không thể chờ để được trải nghiệm mọi thứ với con của anh. Anh muốn ở đó vì tất cả chúng. Anh phải làm cho Casey thấy rằng làm theo cách của anh là có lý.

"Hoàn hảo, em không thấy sao?" Anh mỉm cười và vung hai tay lên trước khi đập xuống đùi. "Chúng ta đều yêu Mía. Giờ chúng ta còn có một đứa con khác sắp ra đời. Có rất nhiều phòng trong ngôi nhà này như em biết đấy, và em với anh thích nghi với nhau rất tốt."

Cô lắc đầu, nhìn anh như thể anh đang nói tiếng Hy Lạp vậy. Nên anh nói nhanh hơn.

"Em và anh, Casey, chúng ta đã có điều gì đó rất tốt đẹp diễn ra. Chúng ta có thể xây dựng một gia đình ở đây, mà không ai trong chúng ta trở thành phụ huynh vào cuối tuần cả." Anh bước lại một bước và cảm thấy hy vọng trời dấy cao hơn trong lòng khi cô không lùi lại.

"Em đã có công việc mới với nhà King và bọn anh sẽ thêm văn phòng của em vào căn nhà. Làm bất cứ thứ gì em thích với nó. Chúng ta làm được, Casey. Chúng ta có phản ứng với nhau, em phải thừa nhận điều đó. Chúng ta hợp tác tốt, chúng ta cùng yêu con gái mình, còn gì tốt hơn nữa?"

Cô nâng một tay lên che miệng, lắc đầu và nhìn anh kiểu như anh đã mất trí hoàn toàn. Tại thế quái nào mà điều này không có chút ý nghĩa với cô thế? Nó logic hoàn hảo mà. Rất hợp lý.

"Tình yêu có thể tốt hơn, Jackson," cuối cùng cô nói trong tiếng thờ dài một mõi. "Anh định cưới Marian - "

"Đừng bắt đầu - "

"Nhưng anh không nghĩ tới việc cưới em cho đến khi biết em có thai. Anh không muốn một người vợ, Jackson. Không hẳn. Anh muốn một đối tác trên giường và anh muốn làm cha."

Anh cau mày nhìn cô. Chuyện không theo chiều hướng anh mong đợi. "Dù em có đúng," anh cãi, "thì làm sao việc này lại làm anh khác biệt so với em? Em nói bản thân em muốn làm mẹ, đây là lý do em không chờ đợi một mối quan hệ hoàn hảo. Em tới ngân hàng tình trùng và có đứa con em muốn. À, anh có đứa trẻ anh muốn, ngay đây này. Và giờ em nói anh sẽ có thêm một đứa khác. Vậy tại sao anh không muốn làm cha chúng?"

"Anh nói phải," cô nói, nhưng không thấy khá hơn. "Em muốn làm mẹ. Nhưng khác biệt giữa chúng ta là, em không cưới người em không yêu để đạt được điều đó. Jackson anh không thấy sao? Sự thật rằng anh yêu Mía - rằng anh sẽ yêu đứa bé này - là không đủ làm nền tảng cho cuộc hôn nhân giữa chúng ta."

"Tại thế quái nào mà không?" Với anh nó thật tuyệt vời. Một gia đình sẵn có. Hai người thích nhau, vui vẻ với nhau.

"Xem này, anh đã sắp đặt hết cho một cuộc liên hôn - "

"Em để cô ta ở ngoài chuyện này được chứ? Anh nói rồi, Marian không có ý nghĩa gì với anh hết."

"Em cũng vậy," cô nhanh chóng cãi lại. "Đây cũng chỉ là một bước đi có lợi khác của anh thôi. Trước đây, anh định dùng hôn nhân để mở rộng sân bay. Với em, anh mở rộng gia đình mình. Chỉ là vụ sáp nhập khác thôi."

"Với cơ hội sống sót còn cao hơn nhiều," anh nói với cô.

"Không, không được đâu."

"Cho anh một lý do thật tốt tại sao không nào." Anh nhìn cô chăm chăm, hoàn toàn lạc lối vì phản ứng của cô. Anh đã quá chắc chắn cô sẽ thấy đây là điều đúng đắn phải làm. Quá tích cực vì anh đã làm đúng. Rằng cuộc hôn nhân giữa họ sẽ giải quyết mọi vấn đề.

"Vì em yêu anh Jackson." Cô trao anh nụ cười buồn. "Em không định thế, tin em đi khi em nói em ước gì không yêu anh, điều đó sẽ làm mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều."

Anh không phải đồ ngốc. Anh biết cô có tình cảm với mình. Anh đã không suy nghĩ thực sự về việc cô yêu anh, nhưng vì cô có yêu, tại sao cô không thấy kết hôn với anh có ý nghĩa hơn?

"Giờ anh thực sự bối rối đây," anh thừa nhận với lời rủa xả thì thầm. "Nếu em yêu anh, em nên hạnh phúc với cách giải quyết này mới phải."

"Hạnh phúc được cưới người đàn ông yêu con em nhưng không yêu em ư?" Cô lắc đầu. "Hạnh phúc vì sống theo một lời dối trá? Hạnh phúc được từ chối bản thân mình cái hy vọng được yêu đáp lại ư? Không Jackson. Ý tưởng của anh nghe như vụ mặc cả với em vậy."

"Chó chết, anh quan tâm đến em!" Anh bước thêm bước nữa lại gần cô, và cô ngược lên nhìn mắt anh. Đôi mắt cô xanh nhạt. Không cảm xúc. Không giận dữ. Không có thứ cảm xúc đen tối, xoay vần khiến màu mắt đỏ biến thành màu xanh của biển sâu. Chỉ có duy nhất sự hối tiếc sáng lên trong mắt cô, Jackson cảm thấy như đang đứng trên con dốc trơn trượt, và lao xuống đồi không thương xót, thẳng về phía vực thẳm không thể tránh khỏi.

Ngực anh thắt lại và mọi thứ trong anh trở nên cứng rắn và trơn trượt. Anh cảm giác như đang chiến đấu vì cuộc đời mình. Vì sao cô không thể chỉ nhận lời đề nghị của anh? Một cuộc sống bên anh và con của họ? Anh quan tâm đến Casey nhiều hơn anh cho phép bản thân từng quan tâm đến ai khác. Vì sao như thế là không đủ?

Anh bám lấy vai cô, kéo cô lại gần bằng cú giật thật mạnh và vòng tay mình quanh cô. Cô đứng yên cho anh kéo, nhưng không vòng tay ôm ngang người anh. Không dựa cơ thể mình vào anh. Không ngã vào anh. Cô chỉ đứng yên đó.

"Quan tâm không phải yêu, Jackson," cô thì thầm trong ngực anh, giọng cô bị bóp méo đến mức khó nhận ra. "Em xứng đáng hơn thế."

"Đó là tất cả những gì anh có để cho em," anh nói.

"Em biết," cô nói với anh. "Đây là phần đáng buồn nhất của chuyện này."

Anh để cô đi và cảm thấy vòng tay mình trống rỗng khi không có cô. Anh thấy trống rỗng, chó chết, và không có lý do nào hết. Tất cả những gì cô phải làm là chấp nhận lời cầu hôn của anh và họ sẽ ổn cả. Họ sẽ có mọi thứ.

Tại sao cô không thể thấy điều đó?

Khi cô đi ngang qua anh, hướng về phía hành lang, anh gọi to và cô dừng bước. "Em định đi đâu?"

Cô quay lại nhìn anh. "Lên gác. Em rất mệt và cần thời gian ở một mình."

Khi cô đi rồi, âm thanh duy nhất còn lại trong phòng khách là tiếng rít và lách tách của ngọn lửa liếm vào củi, Jackson nghĩ "một mình" là quá nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Casey ngồi trong phòng ăn, Mía yên vị trong chiếc ghế cao, vui vẻ trộn những lát chuối trong nắm tay nhỏ xíu của cô nhóc. Trong khi ngắm con gái ăn sáng, Casey uống trà và ước gì có cà phê.

Nằm một mình trên giường của cô thật lạ. Cô đã quen với sự đụng chạm của Jackson, tiếng thở dài nặng nề của anh khi anh đi ngủ. Vòng tay an ủi của anh ôm ngang người cô khi kéo cô lại gần. Cô đã trở nên ỷ lại vào việc có anh bên cạnh và giờ khi không còn nữa - cô lạc lối.

Mía ré lên, giờ cả hai bàn tay dính đầy chuối ra và đá đá ghế. Không cần quay lại Casey cũng biết Jackson đã vào phòng. Chẳng ai ngoài anh được nhận kiểu chào đón như thế từ con gái.

"Chào buổi sáng." Giọng nói trầm của anh rung xuyên qua căn phòng và dường như dội lại quanh cô. Ngay tức khắc, nhịp tim của Casey nhanh hơn và cô cảm thấy sự xuất hiện chậm rãi của hơi ấm cuộn xoáy trong mình. Chúa ơi, có phải cô sẽ luôn cảm thấy thế về anh không? Số mệnh của cô là phải dành phần đời còn lại yêu một người đàn ông chỉ quan tâm đến mình thôi ư?

Xốc lại bản thân, cô gạt đầu. "Chào Jackson."

"Ngủ tốt không?" anh hỏi.

"Không, anh thì sao?"

"Tuyệt."

Bực bội, cô bắn cho anh một ánh nhìn khi anh đi vòng qua bàn, cúi xuống hôn Mía và nhìn sang cô. Ngay lập tức cô thấy khá hơn. Anh đang nói dối. Có những quãng thâm dưới mắt anh, đen sì y như mắt cô vậy. Bằng cách nào đó, cô thích thú biết rằng đêm của anh cũng dài và khốn khổ như cô.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ. Mía riu ra riu rít. Và Casey với Jackson vẫn nhìn nhau trừng trừng, người này chờ người kia nói trước. Cuối cùng,

Jackson lên tiếng.

Tự rót cho mình tách cà phê từ bàn uống nước, anh nói, "Đêm qua em nói với anh em cần thời gian ở một mình."

Tất cả mọi thời gian ở một mình trên thế giới cũng không giải quyết được vấn đề cô đối mặt. Nhưng cô phải nghỉ. Và ở quanh Jackson không có lợi gì cho ý nghĩ đó. "Em vẫn vậy."

"Ừ, đó là chuyện anh muốn nói." Anh dừng lại nhấp cà phê. "Em biết anh thiếu người ở sân bay." Cô gật. "À, anh đã quyết định tự mình bay một chuyến. Cho cả hai ta chút không gian để thở trong vài ngày."

"Vài ngày?" Thật lạ, cô có muốn ở một mình, nhưng nghe việc anh sắp đi lại không làm cô vui sướng. Rõ ràng cô muốn ở một mình với anh ở gần. Chúa ôi, cô thật rắc rối.

"Ừ," anh nói nhỏ, "Anh đến Paris chiều nay. Anh đưa vài người tới đó, rồi ở lại và lo chút công việc."

"Paris?" Anh sắp đi. Hàng mấy ngày liền. Nỗi đau vì cô đơn đã len lỏi, nhưng cô tự nhủ có lẽ thế là tốt nhất. Cô muốn anh yêu cô cũng nhiều như yêu các con. Việc anh không có tình cảm khiến cảm xúc của cô trở nên quá nguyên thủy và đau đớn, không thể ở quanh anh.

Giọng anh nhỏ xuống và Casey nhìn vào đôi mắt sẫm màu ấy khi anh thêm vào, "Như anh nhớ, anh từng hứa sẽ đưa em đi Rome."

Đêm ở trên hành lang, cô nghĩ. Đêm đầu tiên trong ngôi nhà với anh, khi họ đi trên con đường vắng đi cho tới nay. Cái đêm cô phát hiện ra cơ thể mình có thể bùng nổ trong lửa cháy và cô có thể sống sót mà kể lại.

"Em nhớ." Nhưng tưởng tượng và đêm tình dục quá mãnh liệt đã thế chỗ tình yêu. Anh muốn cô, cô đọc được điều đó trong mắt anh. Nhưng muốn chỉ là sự thay thế quá mức tội nghiệp của cần. Nên anh đi cũng tốt, cô tự nhủ.

Anh đặt tách cà phê xuống bàn, ti cả hai tay lên và nhìn thẳng vào mắt cô. "Chỉ cần em nói anh sẽ ở lại. Cười anh và chúng ta sẽ cùng đến Rome."

"Em không thể."

Anh đứng dậy và cô không biết anh thất vọng hay bực bội. Có lẽ cả hai. "Tốt thôi. Cứ nghỉ hết mức đi trong khi anh đi," Jackson nói. "Khi anh về, chúng ta sẽ xử lý." Rồi anh cúi xuống hôn lên đầu Mía. Khi đứng thẳng dậy, anh nhìn Casey lần nữa. "Khi anh về."

Jackson về nhà sớm. Anh đã hất tay phi công cùng bay ra khỏi giường, đốt cháy cả chuyên cơ và lập một kỷ lục cá nhân mới về tốc độ cho chuyến bay quay về California. Làm sao mà anh hy vọng giải quyết được chuyện làm ăn ở Paris khi đầu óc toàn nghĩ đến Casey cơ chứ? Chết tiệt, anh đã cố. Anh thờ thần qua những con phố Paris, ghé qua mấy ngôi nhà cổ lỗ bị ma ám và không hề thấy chút vui thích nào anh thường có khi đi vòng quanh thế giới.

Chẳng được việc gì.

Chẳng cái gì được việc, vì anh cảm thấy trái tim mình như đã bị xúc ra khỏi chỗ của nó. Cô ấy thậm chí còn chẳng thèm nhắc cái điện thoại khi gó khi anh gọi. Cô đang tránh anh và anh chịu đủ rồi. Giờ đang là nửa đêm và anh không quan tâm liệu cô có ngủ không. Cô sẽ lắng nghe anh. Cô sẽ kết hôn với anh. Và họ sẽ hạnh phúc, khi gió.

Anh đỗ xe trước cửa, nhảy ra khỏi xe và chạy như điên trên con đường hẹp vào nhà. Anh bước vào trong và sự im lặng phả vào anh như một cú đấm. Nhảy hai bậc một, tiếng bước chân của chính anh vọng lại và đều đặn như nhịp tim đập. Anh đi qua phòng mình, đến thẳng phòng Casey và mở cửa.

Chiếc giường trống rỗng. Những xúc tua đầu tiên của sự khó chịu bắt đầu vron ra trong anh. Xoay người thật nhanh, anh bước sang phòng mình, nghĩ biết đâu cô đã có lý hơn và muốn ngủ trên giường anh - giường họ. Nhưng cô cũng không ở đó.

Chạy ngang qua hành lang để sang phòng Mía và cửa phòng đang mở. Nhưng không chiếc đèn ngủ nào được bật. Không còn những ngôi sao kỳ diệu tỏa sáng trong bóng tối để làm con gái bé bỏng của anh an lòng. Chỉ có nhiều sự im lặng hơn mà thôi. Anh băng qua ngưỡng cửa, đi đến bên cũi trong bóng tối, mặc dù chỉ thấy được nó trống rỗng. Trái tim anh xoắn lại trong ngực và sự khó chịu nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi anh chưa từng biết.

Casey đã mang Mía rời đi. Anh nhìn sang tủ quần áo trẻ con. Trống không. Cũng như ngôi nhà. Cũng như tâm hồn anh.

"Họ đi chỗ khi gió nào?" Sợ hãi và giận dữ trộn lẫn trong bụng anh khi anh tự trả lời. "Chỗ Dani."

"Không được nói gì với anh ta!"

Jackson ngó qua Mike Sullivan đang ngồi ngủ để nhìn vợ anh, đang đứng trên cầu thang, mặc áo ngủ mềm màu hồng với ánh nhìn nguy hiểm. "Dani - "

"Anh chưa gây đủ chuyện à?" Cô bước xuống thêm một bước và trừng anh. "Để cô ấy yên."

Mike tiến tới chặn tầm mắt Jackson về phía vợ anh, và đặt một tay lên khung cửa, không cho anh vào. "Cô ấy không ở đây," anh nói.

Jackson đã rất chắc chắn. Rất tự tin rằng Casey sẽ quay sang chỗ cô bạn thân nhất, giờ anh không biết phải đi đâu. Anh nhìn người đàn ông kia và thấy sự cảm thông trên mặt anh ấy. Jackson phản ứng lại. "Cho tôi biết chỗ cô ấy."

Mike liếc qua vai và cau mày. Hạ giọng, anh nhìn lại Jackson và nói, "Tôi hiểu cho anh. Thật đấy. Nhưng Casey là một người bạn. Và tôi muốn sống tiếp với vợ tôi..."

"Chỉ cần cho tôi biết Casey có ổn không."

"Không hạnh phúc, nhưng an toàn."

Trái tim Jackson như bị đồ chì. Anh không muốn cô bất hạnh. Anh chỉ muốn cô thôi. Lừa một tay qua đám tóc, anh quay người và nhìn ra con phố ngoại ô im lặng. Những ngôi nhà cửa đóng then cài, đèn đóm còn rất ít. Những gia đình sống trong những ngôi nhà đó. Cùng nhau. Và Jackson cảm thấy cô độc hơn trong khoảnh khắc lạnh lẽo đó hơn bao giờ hết.

"Tôi không biết tìm ở đâu nữa," anh lẩm bẩm, với bản thân mình hơn là cho người phía sau.

Mike hạ giọng đề nghị, "Anh nên thử nói chuyện với anh trai anh."

Quay phắt lại, Jackson nhìn anh. "Người nào?"

"Adam."

Jackson xoay người nhảy xuống khỏi công vòm và chạy xuyên qua màn đêm về chiếc xe đỗ bên lề đường.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King* #39s Fortune được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

"Em làm cái quái gì mà đập cửa nhà anh nửa đêm thế hả?" Adam đứng ở ngưỡng cửa, ngực trần, mặc quần pijama. Tóc anh rối bù vì đang ngủ và mắt anh tóe lửa điên tiết.

"Casey đi rồi." Jackson đẩy anh trai mình ra, hiên ngang đi qua phòng giải trí thẳng đến phòng làm việc của Adam. "Em phải tìm được cô ấy và không biết phải tìm ở đâu." Anh không quen sợ hãi, cũng không thích chút nào. Như là anh đang dần làm sáng tỏ mọi việc khi đứng trên bờ vực, nhưng lại không tác động được gì. "Em đến tìm bạn thân của cô ấy là Dani và chồng cô ta cho em biết em nên đến tìm anh." Đối mặt ông anh cả, Jackson nói, "Nên? Anh biết gì nào?"

"Anh biết giờ đang là nửa đêm và anh rất mệt." Adam bước qua anh đến bên quầy rượu, tự rót cho bản thân ly brandy và hỏi, "Muốn một ly không?"

"Không, em không cần thứ quái quỷ đó. Em muốn có Casey." Anh xọc cả hai tay vào tóc và giật mạnh. "Em đang phí thời gian đứng đây. Em nên đi tìm cô ấy. Nhưng ở đâu đây?"

Adam hóp một ngụm brandy và tì một khuỷu tay lên quầy. Nghiên cứu em trai mình, anh nói, "Dù có ở đâu đi nữa, có lẽ cô ấy cũng không muốn bị tìm thấy."

"Quá tệ." Jackson độp lại. Anh cảm giác như mình đang bị treo bên lề thế giới, thứ duy nhất giữ anh an toàn là một sợi dây rất nhanh bị tháo ra. "Em sẽ không để cô ấy bỏ em. Bỏ đi như thể những thứ chúng em có chẳng là gì."

"Uh huh. Sao không?"

"Cái gì?" Anh bắn cho anh trai ánh mắt tóe lửa. "Điều đó có nghĩa quái gì?"

"Câu hỏi đơn giản thôi. Nếu em không yêu thì tại sao lại muốn cô ấy?"

Jackson gất. "Casey nói chuyện với Gina à?"

"Có thể nói thế," Adam đen tối thì thào. "Gina đã nhồi đầy tai anh chuyện đó. Giờ cô ấy không yêu quý em lắm đâu."

Gina không phải vấn đề của Jackson. Mà là Casey. "Em cầu hôn và cô ấy từ chối!" Anh gào lên như đã nhìn thấy những từ ngữ đó hàng ngày trời.

"Điều đó làm em ngạc nhiên à?" Adam cười mỉa.

Sững sờ, anh nói. "Có như quý. Cô ấy đang có thai con em. Bọn em đã có một con gái. Cô ấy nên cưới em. Đó là cách giải quyết có lý nhất."

Adam lắc đầu, băng ngang phòng để bật cây đèn đứng trước khi ngồi xuống. "Chúa ơi, em đúng là thằng đàn."

"Xin lỗi?"

"Gina đã gọi em mỗi ngày một lần trong khi anh cố bảo vệ em, nhưng giờ có thể thấy anh đã sai."

"Sao em lại thành nhân vật phản diện thế?" Jackson hỏi, tự bảo vệ bản thân vì rõ ràng không ai định làm thế. "Em muốn cưới cô ấy."

"Không phải vì yêu."

"Yêu thì liên quan quái gì ở đây?" Jackson lảng vảng trong căn phòng tối, thi thoảng bắn ánh nhìn nóng cháy vào anh mình, kẻ đang quá thoải mái vì được ở nhà. "Tình yêu chỉ làm rối thêm. Anh sa chân vào đến mức không biết điều gì sẽ đặt dấu chấm hết. Thằng quái nào cần điều đó?"

"Mọi người," Adam buồn cười, nhấp ngụm rượu.

Jackson dừng bước và chà hai tay lên mặt.

"Em muốn chuyện này thật đơn giản. Sống với Casey và con gái chúng em. Cùng nhau. Hạnh phúc."

"Điều đó có ý nghĩa gì với em?"

"Không tốt."

"Có cho em biết điều gì không?"

"Có," Jackson đáp, rớt xuống cái ghế gần nhất.

"Cho em biết em đang gặp rắc rối lớn ở đây. Bỏ khi, em đã gặp rắc rối lớn từ hôm Casey bước vào quầy bar khách sạn và cười với em. Em biết ngay. Em đã chống lại. Đêm nay chỉ tiến thêm một bước thôi. Em bước vào nhà và cô ấy đã đi, em thấy mình như chết rồi. Như không còn không khí trên thế gian nữa."

"Xin chúc mừng," Adam nói nhẹ. "Em đang yêu."

"Khi thật." Jackson nhìn anh trai. "Em không định yêu cô ấy, anh biết mà."

"Phải gió thật, chẳng ai trong chúng ta định thế hết," Adam đáp, trao anh nụ cười thấu hiểu. "Nhưng em nên biết... cô ấy không bỏ đi chỉ vì em."

"Còn xảy ra chuyện gì?" Jackson hít sâu. Còn chuyện gì có thể xảy ra trong vài ngày ngắn ngủi ấy?

"Một ngày sau khi em bay đi Paris, Marian đến gặp cô ấy ở chỗ em."

"A Chúa ơi. Cô ta đã làm gì? Cô ta nói gì?" Jackson nhảy dựng lên.

"Anh nghe tất cả từ Gina nhé," Adam thờ dãi. "Và để anh cảnh báo em trước, không một phụ nữ nào nhà mình hãm mộ em cho lắm đâu."

"Tuyệt."

"Có vẻ Marian đã cố mua chuộc Casey. Rõ ràng cô ả đề nghị cho Casey hẳn một ổ trứng nho nhỏ nếu cô ấy rời đi và đồng ý không cưới em."

"Em lẽ ra nên ở đó. Không nên bỏ đi. Em chỉ muốn cô ấy suy nghĩ. Nhớ em. Phản tác dụng phần lớn thời gian. Em mới là người nhớ cô ấy." Jackson để vượt tiếng thờ dãi. "Em luôn biết cô ấy sẽ không nhận tiền."

Adam lờm anh. "Chó chết là đúng thế. Theo như Gina nói, Casey đã bảo Marian điều cô ta làm được với mớ tiền đó, nói em và Marian xứng đáng với nhau và cô ấy sẽ không là vấn đề nữa."

"Bọn em xứng đáng với nhau? Cái chó... tại sao cô ấy - làm sao - "

Jackson chưa bao giờ điên tiết hơn. Hay vô vọng hơn. Mọi chuyện đang xảy ra. Vượt tầm kiểm soát của anh. Vượt khỏi khả năng sửa chữa của anh. Sắp xếp sự vụ vào đúng chỗ. Cái chó má gì đang xảy ra với thế giới của anh thế này?"

"Anh lẽ ra nên gọi cho em."

"Casey không muốn bọn anh làm thế."

"Anh là anh em cơ mà."

"Và anh phải sống với vợ anh, người hoàn toàn đứng về phía Casey trong toàn bộ chuyện này, nên thôi, cảm ơn chú."

Dù vậy Jackson gần như không nghe ra lời anh trai nói nữa. Tâm trí anh quá bận bịu, chạy theo những hướng khác nhau, cố tìm con đường dẫn anh đến với Casey. Cố tìm hiểu làm sao mà anh có thể đào bản thân ra khỏi mớ bòng bong đang vướng phải. Cô đã đi, nhưng đi đâu? Cô ấy nói thích bờ biển

phải không? Nên anh bắt đầu từ đó. Mặc dầu vậy có rất nhiều bãi biển trên đất nước này. Điều này mất chút thời gian.

"Em phải tìm cô ấy. Giải thích. Nói chuyện. Có lẽ là sân bay ở Sacramento. Có thể cô ấy không muốn ở quanh đây và nhà cũ của cô ấy đã trả rồi. Cô ấy không ở với Dani, nên cô ấy có thể đến một nơi nào đó mới mẻ. Nơi nào đó cô ấy nghĩ em không thể tìm được. Nơi nào đó trên bờ biển."

"Thu hẹp được nhiều đấy."

"Phải bắt đầu ở đâu đó thôi."

"Không dễ đâu."

Jackson nhìn anh trai và mỉm cười dứt khoát.

"Chẳng có gì về Casey mà dễ dàng cả. Anh biết không? Dễ dàng là nói quá rồi. Em sẽ tìm cô ấy. Anh có thể cá điều đó. Và khi làm được, em sẽ lời cô ấy về nhà với mình. Nơi cô ấy thuộc về."

Anh đi được nửa đường ra khỏi phòng giải trí khi tiếng nói của Adam ngăn lại. "Jackson."

"Em sẽ gọi cho anh trên đường Adam. Em đang phí thời gian ở đây."

"Jackson, dừng lại."

Anh dừng thật. Khi nhìn anh trai mình qua vai, Jackson lần đầu cảm nhận được sự vẫy gọi yếu ớt của hy vọng trong mình. "Anh biết cô ấy ở đây."

Adam thở dài. "Em mà làm loạn lên Gina sẽ giết anh vì dám nói cho em biết."

"Em sẽ giết anh nếu không nói."

"Anh đoán đàn ông chúng ta thi thoảng phải sát cánh bên nhau đấy nhì," Adam nói với nụ cười nửa miệng. Rồi anh hất ngón cái về phía cầu thang. "Gina để Casey ở phòng cũ của em trên tầng hai."

Jackson còn không dừng lại đủ lâu để nói cảm ơn. Anh lao lên cầu thang bằng cú chạy chết người, xuyên qua bóng tối chỉ bằng ký ức. Anh đã lớn lên trong ngôi nhà ở trang trại. Anh có thể tìm đường khi bị bịt mắt. Và giờ, biết Casey đang chờ mình, anh biết không một thứ gì có thể ngăn bước chân anh.

Bên ngoài căn phòng cũ, anh dừng lại, hít một hơi rồi rạc và để nó trượt vào phổi trong nỗ lực khiến bản thân bình tĩnh. Nhưng anh đã bình tĩnh đủ rồi, nên anh liền xoay tay nắm và chậm chậm mở cửa.

Ánh trắng chiếu qua cửa sổ thành từng vệt ánh sáng bạc xiên xiên, rơi lên người phụ nữ ngủ say trên giường. Mái tóc vàng cắt ngắn của cô rối bù, tấm chăn đỏ trượt xuống eo và anh mỉm cười khi để ý thấy cô đang mặc một trong số mấy chiếc áo của anh đi ngủ.

Có thể vẫn còn hy vọng. Có thể cô vẫn còn yêu anh. Có thể anh sẽ cứu được chính mình khỏi bờ vực anh đã mù quáng bước tới.

Băng qua phòng bằng những bước chân yên lặng, anh lắng nghe hơi thở của cô và cảm thấy sự êm ả trong anh cũng bắt đầu hòa vào của cô. Cô ở đây. Cô an toàn. Và anh đang yêu lần đầu tiên cuối trong cuộc đời.

Casey đã mơ về anh trong giấc mơ đó, cô ngửi thấy mùi hương của anh và hít lấy thật sâu. Khi anh gọi tên cô, cô quay về phía anh, thậm chí cả trong giấc ngủ, với về phía anh.

Rồi anh hôn cô và giấc mơ trở nên quá chân thật, cô nếm được anh, nhắm nháp mùi vị đôi môi anh trên môi cô. Thật ấm, thật mềm mại, thật... Mắt cô vụt mở và cô thở dốc. "Jackson? Làm sao anh - "

Anh ngồi bên mép giường khi ôm lấy cô, trước khi cô kịp lùi lại và trốn mất, anh kéo cô vào lòng và ôm cô bằng cả hai tay. Cô biết mình không nên dựa vào anh, nhưng cô nhớ anh quá nhiều, khao khát anh sâu sắc đến mức chỉ cảm nhận được nhịp tim của anh chạy đua cùng lúc với nhịp tim của mình cũng quá mức chịu đựng.

"Tôi nay em làm anh mất mười năm tuổi thọ," anh thì thầm. "Khi anh về nhà mà em không ở đó..."

"Em phải đi," cô nói và nhớ đến lý do đã cho cô sức mạnh đẩy tay anh ra cũng như bò trở lại giường. Anh khoanh tay trước ngực và siết chặt. Trái tim cô đau đớn vì anh. Một giọng nói trong tâm trí cô thì thào, nhắc nhở cô phải mạnh mẽ. Để không thỏa hiệp với điều gì ít hơn tình yêu.

"Anh biết." Jackson vươn tay, vuốt tóc cô, rồi để đầu ngón tay trượt theo góc cạnh khuôn mặt cô, bằng cái chạm nhẹ đến mức có thể cô vẫn đang nằm mơ.

Anh hít một hơi, nhìn quanh phòng và hỏi, "Mia đâu rồi?"

"Đang ngủ trong phòng Emma."

"Tốt," anh nói. "Tốt."

"Jackson - "

"Không, để anh nói trước nhé?" Anh leo lên giường, thoải mái hơn, nhưng không với tới cô nữa và Casey không chắc phải nghĩ sao về hành động đó. "Anh nghĩ khi anh đi," anh nói nhỏ, "rằng em sẽ nhớ anh đến mức phải chịu thua và kết hôn với anh. Anh nhận ra anh sẽ cho em được một bài học." Anh cười một chút, nhưng trong đó không có chút ảm áp nào. "Hóa ra, anh mới là người nhận được bài học."

Cô bò lui, dựa lên cao hơn vào đồng gối. Giữ anh mắt dán chặt vào Jackson, Casey tuyệt vọng không để bong bóng hy vọng nhỏ nào lớn lên, nhờ chúng nó sẽ giết cô mất.

"Anh nhớ em. Anh nhớ việc nhìn em, nghe em cười với Mia. Anh không ngủ nổi," anh thêm vào với cái lắc đầu, "vì em không ở đó mà kéo chân nữa."

"Em không - "

"Khi nhắm mắt lại, anh thấy em. Khi bước đi trên đường phố Paris, tất cả những gì anh nghĩ được là, ước gì em ở đó."

Như thể không chịu đựng thêm được nữa, anh đứng bật dậy khỏi giường, đi ngang căn phòng cũ đến đứng bên cửa sổ. Ánh trăng rơi trên người anh, và Casey không thể dời mắt đi.

Anh quay đầu nhìn cô. "Anh không muốn yêu, Casey. Không bao giờ định thế. Không bao giờ quan tâm. Tình yêu khiến cuộc đời rối tung. Cho người em yêu quá nhiều ảnh hưởng đến em."

Cô nín thở, chờ đợi, hy vọng.

"Vấn đề là," anh nói, "đằng nào anh cũng vướng lưới tình rồi. Em chơi trốn tìm với anh. Em nhảy vào đời anh, xối tung lên, và đúng là cú sốc cho anh khi nhận ra anh thích kiểu đó hơn. Anh không muốn quay lại cuộc sống cũ, Casey. Anh muốn cuộc đời mới với em. Với Mia và đứa con sắp tới của chúng ta."

Niềm vui sùi bọt trong cô với sức mạnh đáng kinh ngạc, trong chốc lát Casey nghĩ mình chắc vẫn đang mơ. Chắc chắn hạnh phúc đến mức nào là bất khả thi rồi. Có được mọi thứ cô mong muốn ngay trước mặt.

Bước về phía cô, Jackson chìm xuống mép giường bên cạnh cô và nhìn sâu vào mắt cô.

"Cưới anh nhé, Casey. Đây không phải vụ liên kết nào cả - Anh không có tìm vận may ở đây. Em, Mia và đứa bé là vận may của anh. Vận may duy nhất anh cần."

"Jackson..."

"Cũng không phải tiện ích gì hết," anh nói, nhanh hơn vì muốn nói được tất cả. "Đây là yêu Casey. Anh không thể sống cuộc đời thiếu em. Nên có lẽ nó rất đơn giản thôi. Anh yêu em. Anh cần em. Nếu em không cưới anh..."

"Anh sẽ làm sao?" cô hỏi, đã vươn đến chỗ anh rồi, nụ cười hiện lên trong mắt cô.

"Anh sẽ... cầu hôn tiếp. Anh sẽ nói anh yêu em hàng ngày. Đến khi em phát chán ngấy vì phải nghe thế và sẽ cưới anh để khâu miệng anh lại."

"Em sẽ chẳng bao giờ chán hết," cô đảm bảo, trườn vào lòng anh, vòng tay quanh cổ anh, vạch ngón tay theo mái tóc dày mềm mại. "Nói lại đi."

"Anh yêu em"

"Lần nữa."

Anh vùi mặt vào đường cong nơi cổ cô. "Anh yêu em"

"Em cũng yêu anh Jackson. Cực kỳ rất nhiều."

Anh ôm cô mãnh liệt, siết chặt đến khi cô ngạt thở và không thèm quan tâm liệu có bao giờ thở được trở lại không.

"Thế là vàng phải không?" Anh đòi hỏi.

"Là vâng, Jackson." Cô nhả thở với anh, trái tim cô lạnh lặn, tâm hồn ca hát. Mọi thứ đúng như nó nên thế. Cô trong vòng tay Jackson và tương lai dường như thật tương sáng.

"Dĩ nhiên là vâng rồi. Em yêu anh."

"Ôn Chúa," anh thì thầm, ôm cô chặt hơn nữa.

"Mừng anh về nhà Jackson," Casey nói, đánh mất bản thân vì sự kỳ diệu của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tám tháng sau...

Họ đặt tên cô bé là Molly.

Cô bé giống y như chị mình. Y như các chị họ nữa.

Và bố mẹ cô nhóc không thể hạnh phúc hơn được.

Jackson cúi xuống, hôn Casey và thở dài một tiếng như thể anh đã kìm nén nhiều tháng trời.

"Em thật tuyệt," anh nói, mỉm cười với người phụ nữ đã khiến cuộc đời anh trở nên tuyệt đối hoàn hảo.

"Miễn là anh còn nghĩ vậy cùng ạ," cô đáp, áp khuôn mặt anh trong lòng bàn tay, "mọi chuyện đều sẽ tốt cả."

"Sau khi chứng kiến những gì em làm ở đây, anh bị thuyết phục rồi," anh đáp. Anh có vẻ mệt mỏi, nhưng rồi, họ đã trải qua những con co thắt và đến được đích của chín tháng ròn. Anh không bao giờ rời khỏi cô và Casey không tin nổi mọi thứ trở nên dễ dàng hơn đến thế nào vì cô đã có được người đàn ông hoàn toàn yêu mình.

Anh em nhà King và vợ họ đã ghé qua trước đó, ảm ỉ vì Molly, hứa sẽ giữ Mía vui vẻ cho đến khi cha mẹ cô nhóc về nhà. Giờ, chỉ còn Casey và Jackson. Molly đã ngủ say trong phòng trẻ của bệnh viện và ánh hào quang nhờ đạt được một điều kỳ diệu khác đang dâng cao trong tim Casey.

"Anh yêu em," Jackson nói, sự kinh ngạc vẫn còn tỏa sáng trong đôi mắt khi anh lôi ra một hộp trang sức nhỏ bằng nhung xanh từ trong túi ra.

Casey cảnh giác nhìn nó, thậm chí nặn được hân một nụ cười. "Lần cuối em thấy cái hộp như thế, nó đã gây ra tất cả rắc rối."

"Anh không biết em đang nói gì, Rực Rỡ ạ," anh vừa nói vừa nhăn nhó ngay trước khi cúi xuống và thả một nụ hôn lên môi cô. "Anh là người đã kết hôn, yêu vợ đến tuyệt vọng."

"À, trong trường hợp đấy..." Cô lấy chiếc hộp từ chỗ anh, mở nắp và thở dốc. Viên saphia khổng lồ vuông vức lấp lánh trên nền lụa và ở cả hai cạnh của viên đá xanh sẫm, hai viên kim cương nháy mắt với cô. "Ồi Jackson!"

Anh lấy nhẫn trong hộp, đeo vào ngón đeo nhẫn bên tay phải của cô và nói nhỏ. "Đá Saphia vì nó làm anh nhớ đến đôi mắt em. Hai viên kim cương vì các con. Nhẫn vàng... đó là vĩnh cửu. Bên em. Cảm ơn em Casey. Vì đã đi tìm anh. Vì đã yêu anh."

Cô ngẩng mặt lên đón nụ hôn của anh và cảm thấy, như mọi ngày khác, rằng những giấc mơ của cô cuối cùng đã thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Falling For King#39s Fortune* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.